

STEVE BERRY
&
M.J. ROSE

MUZEUL
MISTERELOR

O AVENTURĂ A CASSIOPEEI VITT

Cuprins

[Despre autori](#)

[Capitolul 1](#)

[Capitolul 2](#)

[Capitolul 3](#)

[Capitolul 4](#)

[Capitolul 5](#)

[Capitolul 6](#)

[Capitolul 7](#)

[Capitolul 8](#)

[Capitolul 9](#)

[Capitolul 10](#)

[Capitolul 11](#)

[Capitolul 12](#)

[Capitolul 13](#)

[Capitolul 14](#)

[Capitolul 15](#)

[Capitolul 16](#)

[Capitolul 17](#)

[Capitolul 18](#)

[Nota autorilor](#)

STEVE BERRY, M.J. ROSE

MUZEUL MISTERELOR

**O aventură a Casiopeei
Vitt**

Titlul original: *The Museum of Mistery*, 2018

Traducere din limba engleză și note: StefiTodo, 2022

Coperta: Idbmax

Despre autori

Steve Berry este autorul considerat numărul 1 de New York Times, cel care a scris patrusprezece romane cu Cotton Malone și patru de sine stătătoare. Are 23 de milioane de cărți tipărite, traduse în 40 de limbi. Împreună cu soția, Elizabeth, e fondatorul fundației History Matters, care este dedicată conservării istorice. Este membru al consiliului consultativ al Smithsonian Libraries și a fost membru fondator al International Thriller Writers, unde după aceea a devenit co-președinte.

* * *

M.J. Rose, autoare de best-seller-uri, a crescut în New York, în cea mai mare parte a timpului în labirintul galeriilor din muzeul Metropolitan, în tunelele întunecate și grădinile luxuriante din Central Park și a citit cărțile favorite ale mamei înainte să i se permită. Crede că misterul și magia sunt peste tot în jurul nostru dar suntem adesea prea ocupați ca să observăm... cărțile care exagerează misterul și magia atrag atenția asupra acestuia și ne reamintesc să-l căutăm și să ne bucurăm de asta.

Vă rog să-i vizitați blogul, Muzeul Misterelor, la <http://www.mjrose.com/blog/>.

Munca lui Rose a apărut în multe reviste, inclusiv *Oprah* și a fost prezentată în *New York Times*, *Newsweek*, *Wall Street Journal*, *Time*, *USA Today*, în emisiunea *Today* și la radioul NPR. Rose a absolvit la Syracuse University, a petrecut anii '80 în publicitate, a făcut reclamă pentru Muzeul de Artă Modernă din New York și din 2005 conduce prima companie de marketing pentru scriitori – Authorbuzz.com.

Rose trăiește în Connecticut cu soțul ei,
muzicianul și compozitorul Doug Scofield.

*În acest timp de iarnă și distrugere
au existat oameni curajoși printre britoni,
care s-au străduit cu putere și înțelepciune
să își păstreze țara, să mențină
un sistem de guvernare ordonat și decent,
să păstreze orașul, biserica și satul,
să îi salveze pe cei asediați și
să aducă pacea în țară.
Un astfel de om a fost Arthur.*

Un istoric antic anonim

Capitolul 1

Am alergat desculță după hoț.

Dar iată o lecție de viață.

Tocurile și piatra cubică nu merg împreună.

Niciodată nu au mers. Niciodată nu vor merge.

Și, deoarece nu aveam cum să evit trotuarele antice și înșelătoare, mi-am dat jos pantofii și am continuat să merg. Înrautățind lucrurile, strada îngustă și umedă se răsucea în sus într-o curbă brutală în formă de S, dar am reușit să nu pierd din vedere tricoul gri închis, în timp ce prada mea plonja printre puținii turiști care înfruntaseră vremea urâtă.

Eze era în parte oraș, în parte muzeu, în parte un loc din alte timpuri. Magazinele, galeriile, hotelurile și cafenelele sale atrăgeau oameni cu autobuzul din întreaga lume. Cea mai veche clădire data de la începutul anilor 1300, totul având doar câteva hectare și părând a fi ceva creat ca un parc de distracții. Biroul de turism adora să se laude că Walt Disney a petrecut cândva mult timp acolo. De ce? Cine știe. Dar îmi place să cred că a fost o sursă de inspirație.

Satul etajat se cuibărea sus în nori deasupra Rivierei Franceze, la jumătatea distanței dintre Nisa și Monaco, și avea o aură mistică de care am fost întotdeauna atrasă. Scriitorii îl asemănau cu un cuib de vultur în vârful unei stânci de pe malul mării. Atât de mulți încercaseră să-i revendice poziția valoroasă. Mai întâi fenicienii, apoi grecii, romanii, italienii, turcii și maurii. Până în secolul al XIV-lea, francezii au pus stăpânire pe el, iar Casa de Savoia l-a fortificat și l-a transformat într-o fortăreață.

De la înălțimea sa de 430 de metri deasupra mării, un inamic putea fi văzut cu o zi înainte de a ajunge la țarm. Motto-ul său era deosebit de potrivit. *În moarte renasc*. Emblema sa era un

phoenix cocoțat pe un os. Nu era chiar Mickey Mouse, dar simbolismul părea să se potrivească cu această fermecătoare piesă a trecutului.

Am continuat să alerg.

Din fericire, mă menținusem în formă. Nu cinci kilometri în fiecare zi, dar cel puțin o dată la două zile. Dar asta se întâmpla, de obicei, pe un teren francez plat. Această cursă cu obstacole a fost o poveste diferită. Totuși, îl depășeam pe ticălos.

Și îl voi prinde.

Hoțul a dispărut după o creastă.

Un nor negru s-a rostogolit pe cer. Ploaia continua să cadă în pânze din ce în ce mai mari, apa umplând canalele de scurgere de o parte și de alta a pavajului strălucitor, coborând în doi curenți repezi. O străfulgerare ascuțită deasupra capului a fost urmată de un alt tunet care a zdruncinat geamurile clădirilor vechi. Am ajuns pe creastă și am început să cobor, întortocheatele serpentine lucrând și mai tare împotriva mea.

Știre de ultimă oră.

Nici picioarele goale și pietrele ude nu se potrivesc.

Cămașa gri purta adidași cu talpă de cauciuc. Unii noi, observasem mai devreme. Nici o urmă pe ei. Lucrau ca niște aripi în momentul de față, furnizând un mers sigur. Purta rucsacul pe care îl cărase în muzeu, și care, cu siguranță, încă mai conținea cutia de lemn. Ce mod de a petrece ceea ce trebuia să fie o zi relaxantă cu un vechi prieten.

Nu eram sigură de vârsta lui Nicodème. Probabil cam optzeci și cinci de ani. Nu-l întrebasem niciodată, deși fusese prin preajmă aproape toată viața mea. Era un bărbat ursuz, cu baston, cu o față ca aspectul lovit al unei sculpturi neterminate, surmontată de un smoc de păr alb neîngrijit. Tatăl meu, făcând ceea ce făceau bărbații bogați, fusese un colecționar de monede, timbre și cărți rare, precum și de sticlă și ceramică egipteană și romană veche. Nicodème făcea de

mult timp comerț cu toate acestea și ne vizita de câteva ori pe an în Spania, aducând întotdeauna curiozități pentru a fi examinate de tatăl meu, stând cu noi câteva zile, spunând povești despre lume, apoi plecând cu mai mulți bani decât la sosire.

Știind cât de mult îmi plăcea parfumul, niciodată nu a omis să-mi aducă un flacon de vreun fel. Preferatul meu era încă micul flacon de cuarț cu un dop de jad negru care atârna de un lanț de argint, pe care îl purtam des. Deschis, puteam să prind o adiere a formulei originale pe care o avusese cândva. Nu o umpleam niciodată cu altceva, de teamă să nu pierd acea sugestie slabă a acelui parfum demult pierdut. Curiozitatea mea față de mirosuri a început în copilărie, când mama mi-a dăruit prima mea sticlă de apă de colonie. O lămâie florală ușoară, cu o notă de floare de portocal. *Speranțe*. Un nume curios. Dar unul pe care nu l-am uitat niciodată.

O tresărire de durere mi-a urcat pe piciorul drept.

La naiba.

Ceva îmi învinețise talpa piciorului. Conștientă de fragilitatea gleznelor și de prețul unei împiedicări, am încetinit și am întins mâna în jos, aplicând o presiune care a dus la mai multă durere.

Nu aveam de ales.

Am continuat să merg.

Încă o dată m-a ajutat autodisciplina pe care am învățat-o prin prea multe lecții de viață și decizii proaste ca să le mai număr.

Ținta mea a rămas în vizor la vreo treizeci de metri în față. M-am împiedicat de o piatră crăpată și aproape că mi-am pierdut echilibrul, dar nu aveam de gând să mă opresc. Acest hoț furase ceva neprețuit. De unde știam eu asta? Instrucțiunile lui Nicodème când am fugit din magazin.

Adu-l înapoi. Nu contează cum.

Urgența din glasul lui era neîndoielnică.

Magazinul lui Nicodème se afla la capătul uneia dintre cele mai vechi străzi din Eze, lipit de zidul exterior, lipit de munte, unde nu se aventurau prea mulți turiști. Hoțul a bătut la ușă, a intrat și a examinat ceea ce venise să vadă – o cutie de lemn care îl aștepta pe tejghea. Fusesse politicos și pusese întrebări inteligente. Ceea ce nu a tras niciun semnal de alarmă, întrucât anticarii erau principalii clienți ai magazinului.

A oferit chiar și un nume.

Peter Hildick-Smith.

Nicodème nu și-a făcut niciodată reclamă și nu avea niciun semn de identificare a clădirii sau a afacerii în afară de un număr 16 din bronz. Ușa stătea încuiată și toate vizitele se făceau numai cu programare. Hildick-Smith se programase în ultima săptămână în care stătea acolo, pentru a vedea o parte din vasele antice, deoarece auzise că Nicodème deținea destul de multe.

Ceea ce era adevărat.

Vitrinele erau pline de sticle, pahare, boluri, ulcioare și borcane antice rare. Diferite stiluri și meșteșuguri din întreaga lume. Rafturile erau împânzite cu cataloage și cărți despre sticlă, ceramică și piatră cioplită. O bibliotecă de referință pe care orice muzeu ar fi invidios să o dețină. Hildick-Smith, însă, venise să vadă ceva anume, ceva ce îi fusese confirmat că se afla acolo la momentul programării.

O cutie de lemn.

De formă dreptunghiulară, lucrată din lemn de trandafir lucios, cu capacul încrustat cu pietre caboșon – ametiste, pietre de lună, granate și safire.

În spatele magazinului. În ceea ce Nicodème numea Muzeul Misterelor.

Dacă accesul în față se făcea pe bază de invitație, în muzeul propriu-zis erau invitați doar oamenii care dețineau comori pe care Nicodème încerca să le achiziționeze sau savanții care aveau

informații despre comorile deja ascunse. Puțini dintre localnicii care locuiau în Eze știau că acea casă de piatră și fațada magazinului, situată la numărul 16 pe Rue de Barri, adăpostea un muzeu secret. Nici nu știau că bătrânul anticar, Nicodème L'Etoile, era, de asemenea, un mistic a cărui pasiune era colecționarea de presupuse talismane puternice și uneori periculoase din trecut.

Eu știam chiar și câteva.

Lucruri precum un portret, desenat de da Vinci cu cretă creată din mumii, care conferea o mare putere fizică oricui îl privea. Focul grecesc, inventat în secolul al VII-lea de către bizantini, care producea o flacără pe care apa nu o putea stinge. O colecție de talismane pentru deochi, care datează din antichitate, despre care se spune că ar fi aparținut vrăjitoarelor. Și sulița destinului despre care Carol cel Mare, Napoleon și Hitler credeau că transformă un om obișnuit într-un lider supraomenesc. Când i-am atras atenția că există deja o astfel de suliță expusă la muzeul Hofburg din Viena, a zâmbit și mi-a spus *Ferește-te de falsuri*.

Familia L'Etoile își trăgea rădăcinile din secolul al XIII-lea. Numele purta o familiaritate populară datorită unei ramuri a familiei care a devenit faimoasă la începutul secolului al XVIII-lea ca parfumieri ai regalității. Parfumurile L'Etoile au devenit cunoscute în întreaga lume, iar magazinul lor de pe malul stâng din Paris a rămas una dintre cele mai renumite destinații de achiziționat parfumuri din lume.

Și unul dintre preferatele mele personale.

La cincizeci de ani după Revoluția Franceză, un membru al familiei, Sebastian L'Etoile, s-a stabilit în Eze, deschizând un magazin pentru a vinde parfumurile fratelui său. În cele din urmă, s-a extins și a fondat Muzeul Misterelor, în principal ca loc de depozitare a artefactelor aduse din expedițiile în Egipt. Sebastian a redescoperit un

tunel care se întindea din spatele magazinului în munte, închis cu mult timp în urmă de o avalanșă, perfect ca depozit. Astfel a fost creată o intrare dinspre magazin. O ușă, fără clanță, fără buton, fără ciocănel, fără încuietore. Doar panouri de stejar legate cu fier. Pe care doar curatorul o putea deschide printr-un puzzle complicat creat anterior redescoperirii lui Sebastian L'Etoile.

Curiozitatea a pus stăpânire pe mine, așa că unele cercetări au dezvăluit că, în secolul al V-lea, unele dintre femeile din Eze, după ce au fost etichetate drept vrăjitoare, au folosit tunelul ca o cale de scăpare spre mare. Poveștile lor au fost spuse prin sculpturi în pereți, pe care Nicodème mi-a permis să le văd. Mesaje de adio. Sfaturi de despărțire. Rețete pentru vrăji și poțiuni. Mesaje finale pentru cei pe care îi lăsau în urmă. Erau în același timp emoționante și pline de speranță. Acum, vechiul tunel conținea peste trei sute de obiecte rare.

Unul dintre ele se pare că a dispărut.

Fiind dus departe, prin ploaie, pe străzile din Eze, de un hoț.

Hildick-Smith a luat-o la stânga la o bifurcație a străzii, ceea ce mi-a dat speranță. Cunoșteam Eze, fiecare labirint de curbe și alei, fiecare fundătură. În mod clar, prada mea nu era la fel de bine informată, deoarece tocmai alesese una dintre rutele care se înfundau, aceasta terminându-se la o platformă de vizionare de unde turiștii puteau să privească valea de jos, orașele din depărtare și marea și cerul nesfârșite.

Am luat-o tot la stânga și l-am văzut pe Hildick-Smith în față.

S-a oprit din alergat, apoi s-a alăturat cu dezinvoltură unui mic grup de vizitatori cu umbrele care se bucurau de priveliștea pitorească. Am încetinit, mi-am recăpătat respirația și m-am apropiat. Pentru a putea să-și însușească cutia de lemn, Hildick-Smith scosese un pistol în magazin

și ne ținuse la distanță atât pe mine, cât și pe Nicodème. Dacă se simțea amenințat, putea să-și folosească arma. Instinctul îmi spunea să strig la oameni să plece, ca să mă pot ocupa de problemă. Dar, apropiindu-mă, mi-am dat brusc seama de ceva.

Dispăruse.

Dar cum?

Am ajuns la balustradă și am privit în jos, la poteca întortocheată, la vreo trei metri sub mine. Știam că aceasta ducea de la Eze până la mare, cam nouăzeci de minute de mers pe jos. Dubiosul drum al filozofului. Legenda spunea că faimosul german William Nietzsche ar fi parcurs în fiecare zi de vară poteca în zigzag printre copaci. Se presupune că exercițiul și căldura îi ofereau inspirație pentru a-și organiza gândurile. Dincolo de marginea sa se afla o prăpastie abruptă de câteva sute de metri. Astăzi, pericolul era amplificat de ploaia cenușie ca oțelul care se prelingea printre copaci.

L-am văzut pe Hildick-Smith, strângându-și rucsacul la piept, navigând pe poteca plină de pietre. Nu alerga, dar cu siguranță se grăbea să intre și să iasă dintre copaci. I-am urmat exemplul, făcând ceea ce făcuse el în mod evident, și am sărit peste balustradă, aterizând pe mai multă piatră tare.

Ceea ce mi-a rănit picioarele goale.

M-am dus după el, șocul fiecărui pas străbătându-mi prin oase, durerea sfâșiindu-mi plămânii, inima bătându-mi cu putere, fiecare respirație începând să se potrivească cu ritmul picioarelor mele. Nu puteam decât să-mi imaginez starea tălpilor mele.

În față, ținta mea dispărea în timp ce poteca întortocheată își continua coborârea. Furtuna părea să-i fi speriat pe toți ceilalți drumetri. La următoarea curbă nu mai era niciun semn de el.

Nicio mișcare nicăieri. Doar dealurile, copacii, marea de dincolo și ploaia deasupra capului.

Are elixirele.

Asta a spus Nicodème când am plecat.

Ce elixire?

Venisem la Eze doar pentru a lua masa cu un vechi prieten. Era ceva special pentru noi. Cam o dată pe lună, când eram acasă în Franța, nu în călătorie. Pasiunea mea era reconstrucția unui castel medieval folosind doar materiale și tehnologie din secolul al XIII-lea. Am diplome în arhitectură medievală, așa că designul a fost al meu. Fiecare metru din zidurile groase și din turnurile din colțuri fusese modelat manual din apa, piatra, pământul, nisipul și lemnul din apropiere. Am angajat mineri, fierari, zidari, cioplitori de piatră, olari și tâmplari care au lucrat tot anul. Costurile au fost enorme. Din fericire, părinții mei mi-au lăsat mai mulți bani decât aș putea cheltui vreodată. Așa că am decis să folosesc o parte din ei în scopuri istorice. Și făceam progrese. Aproximativ treizeci la sută din castel era acum în picioare, dar avea să mai dureze încă douăzeci de ani până la finalizare.

Ceea ce era în regulă.

Nu destinația, ci călătoria mă interesa.

Drumul de la casa mea din Givors până la Eze a durat câteva ore, dar a fost minunat, trecând prin regiunea Coasta de Azur, cu Alpii ridicându-se de o parte și cu Mediterana întinzându-se de cealaltă parte. Vizita mea de astăzi a avut un dublu scop, deoarece Nicodème îmi spusese că a achiziționat niște faianță rafinată din secolul al XV-lea care, în opinia sa, ar putea fi perfectă pentru una dintre clădiri. Mă ajutase de multe ori de-a lungul anilor cu castelul. Am apreciat interesul său, deoarece sugestiile lui se potriveau întotdeauna perfect.

— *Ce este asta?* întrebam, arătând spre cutia de lemn de pe tejghea înainte de sosirea lui

Hildick-Smith. *Arată ca ceva ce i-ar fi plăcut tatălui meu.*

— *I-ar fi plăcut. Cutia în sine este medievală, probabil din secolul al XIII-lea. Dar ceea ce se află înăuntru datează de mult mai mult timp. Este plină de poțiuni străvechi folosite de vindecătoare.*

— *Vrăjitoarele, am șoptit eu.*

Femeile înțelepte mă interesaseră întotdeauna – defăimate de bărbații care nu le înțelegeau talentele, sexualitatea sau inteligența. Nu și vrăjitoarele. Simple experte observatoare în artele vindecării, care aveau mult mai mult de-a face cu chimia decât cu magia. Împrumutasem câteva cărți din rafturile lui Nicodème de-a lungul anilor despre artele întunecate și despre diferitele sale practice. Care era cea mai frecventă acuzație din acea vreme? Ca o fantomă, apăreau și dispăreau.

La fel ca Hildick-Smith.

Ce se întâmpla aici? Cutia aia de lemn? Elixire?

— *Acesta ar putea fi un obiect foarte important, îi spusese Nicodème lui Hildick-Smith, atingând capacul intrigantei cutii.*

— *Am auzit că ai achiziționat-o acum câțiva ani. Așa că am venit să văd dacă vrei să mi-o vinzi.*

— *Mă tem că nu.*

— *Voi dubla suma pe care ai plătit-o pentru ea.*

— *Nu este de vânzare.*

O clipă mai târziu, Peter Hildick-Smith a scos un pistol, a luat cutia și a fugit din magazin.

Acum a dispărut.

Capitolul 2

M-am strecurat înainte.

De-a lungul anilor mi-am perfecționat câteva instincte, de genul celor care vin din urmărirea problemelor. Întotdeauna mi-au plăcut necazurile. De ce? Greu de spus. Poate pentru că sunt atât de imprevizibile. Atât de spontane. Să știi, dar să nu știi. Ceea ce se află în față face viața interesantă.

Sunt genul de fată cu paharul pe jumătate plin. Nu am nimic de câștigat dacă mă uit mereu la partea amară a lucrurilor. Probabil că asta vine dintr-o educație bogată, sănătoasă. Am vrut puțin. Părinții mei erau miliardari, dar nu erau niște răsfățați. Tatăl meu era dur, mama mea și mai dură. Erau, de asemenea, mormoni, convertiți la vârsta mijlocie, ceea ce le-a insuflat un profund simț al datoriei și al responsabilității. Erau credincioși fermi și, la acea vreme, nu erau atât de mulți Sfinți ai Ultimei Zile în nordul Spaniei. A fi diferit era o invitație deschisă la necazuri. Dar nici tatălui meu nu-i fusese niciodată teamă de probleme. Ba chiar părea să se dezvolte în prezența lor. Așa că nu e de mirare că am ajuns așa cum am ajuns. Până la moartea sa, parohia mormonă locală număra mii de persoane, totul datorită lui.

Gândurile la el m-au făcut să merg mai departe atunci când veneau necazurile.

Ca acum.

Am ajuns la următoarea cotitură a Străzii Filosofului, care se apropia tot mai mult de margine. Nicio balustradă nu proteja pe nimeni de cădere, care se afla la câteva sute de metri în jos, printre stânci proeminente, arbuști spinoși și copaci. Nu era o cădere la care cineva ar fi supraviețuit fără să se rănească grav și nici una pe care eram nerăbdătoare să o experimentez. Pădurea din jurul meu părea o lume mocirloasă, sumbră, înțepătoare, cu un miros întunecat de

pământ umed. Dincolo de marginea potecii, siluetele neclare ale munților îndepărtați se detașau pe cerul cenușiu.

O mișcare în stânga mi-a atras atenția.

O formă a sărit din copaci și m-a împins la pământ, greutatea unui corp lipindu-mi fața de pământul umed. M-am decis să lovesc cu piciorul și să mă rostogolesc, luându-mi atacatorul cu mine, și am aruncat o privire rapidă asupra chipului.

Hildick-Smith.

Interesant că nu-și folosisese arma. În schimb, optase pentru o luptă corp la corp. N-avea tupeu? Sau altceva? O subestimare? Poate. Dar destul cu joaca. Mi-am împins picioarele în sus și i-am tras corpul de pe mine, capul lui ajungând pe burta mea. L-am împins pe pământul noroiu, dar nu înainte de a-i înfige o lovitură rapidă cu pumnul stâng în trahee. Am sărit în picioare în timp ce el gâfâia, încercând să găsească aer să respire. Dar am fost atentă. Forța a fost suficientă pentru a-i atrage atenția, dar nu destul pentru a-l ucide.

Mi-am scuipat noroiul din gură și am întrebat:

— Era nevoie de toate astea?

S-a împins în poziție șezândă, cu respirația încă stabilizându-se.

— Trebuie... să am... cutia aceea.

Care nu era nicăieri.

— Unde este?

A făcut un semn și am văzut rucsacul sprijinit lângă trunchiul unui copac.

— Acolo.

Cea mai bună opțiune a mea pentru a afla ce se întâmpla părea aceea de a fi conciliantă. Era înalt, ursuz, având probabil cam 30 de ani, cu un păr des negru, umed și nepieptănat în nicio direcție anume. Era clar că nu se pricepea prea bine la furat, la fugă sau la lupte. Nimic la el nu părea nici măcar cât de cât periculos. M-am ridicat și am recuperat rucsacul, așezându-l pe jos lângă el. Copacii de

deasupra capului ne protejau de cea mai mare parte a ploii.

— Cutia aia nu-ți aparține.

— Ba da, îmi aparține.

— Nu și după prietenul meu, Nicodème.

— Am încercat să o cumpăr de la el. Aparține familiei mele. Prietenul tău, Nicodème, a cumpărat-o acum câțiva ani la Paris, de la o casă de licitații deținută pe jumătate de familia mea. Cutia nu ar fi trebuit să fie pusă niciodată în vânzare. Cineva a făcut asta sperând că nu voi observa. Dar am observat. Așa am știut că prietenul tău o deținea.

— Și cine ar face asta?

— Asta încerc să aflu. A făcut semn spre rucsac. Îmi permiți?

Mi-am amintit de arma din magazin.

— Unde ți-e arma?

— În sac.

M-am aplecat, am desfăcut fermoarul de sus și am scos pistolul.

— Nu este încărcat, a spus el.

Am scos încărcătorul și am verificat camera. Nu era niciun cartuș.

— Am vrut doar să-l sperii, a spus el.

L-am privit cum a căutat în sac și a scos un teanc de hârtii cu antetul muzeului Luvru din Paris. Mi le-a înmânat. Le-am protejat de ploaie și am citit.

Franța, secolul al XVI-lea, CUTIE DE SABAT DE CĂLĂTORIE CU DIVERSE PIETRE SEMI-PREȚIOASE ÎNCRUSTATE ÎN RAME DE AUR, inscripționat cu stiloul: 240588 – și cu inscripții ilizibile pe exteriorul din lemn de trandafir, cu o încuietoare din fier gravat, mânere și balamale din fier. Interiorul este încrustat cu fildeș și marchetărie în compartimentul central. Există în total 15 compartimente, dintre care

10 conțin vase de sticlă, posibil din secolul al V-lea. Conținutul sticlelor include uleiuri și ierburi uscate care nu au fost încă identificate. Proprietar: François Lussac.

Cunoșteam numele.

Castelul și podgoria Lussac datează din secolul al XV-lea. Unele dintre cele mai bune coniacuri au eticheta lor, datorită soarelui, umidității și solului roșiatic calcaros din apropierea mlaștinilor din sudul Franței.

— François Lussac a fost tatăl meu, a spus el.

— Te ascult.

Părea că și-a revenit după asalt și mi-a zâmbit ușor.

— Ai un nume?

— Cassiopeia Vitt.

— Eu sunt Antoine Lussac, a spus el. Nu Peter Hildick-Smith. M-am gândit că e mai bine să folosesc un pseudonim.

— Familia ta este înrudită cu familia Lussac care deține castelul din Valea Cognacului?

El a dat din cap.

— Eu și fratele meu mai mare ne ocupăm de podgorie. Ești familiarizată cu coniacul nostru?

— Da, și sunt și mai familiarizată cu castelul. Am studiat arhitectura medievală ani de zile.

Ochii lui s-au aprins.

— Cassiopeia Vitt. Desigur. Am citit despre proiectul tău de castel și am văzut fotografii. O întreprindere pe cinste. Mi-aș fi dorit să-l fi cunoscut pe tatăl meu. Era obsedat de clădirile antice și a cheltuit o avere pentru a-l restaura pe al nostru. La fel ca și la tine, totul trebuia să fie original și să corespundă perioadei. Așa am ajuns să deținem Cutia de Sabat. A arătat spre rucsac. A găsit-o în timpul unor săpături într-o peșteră de pe proprietatea noastră, acum vreo zece ani.

A băgat mâna înapoi înăuntru și a scos cutia, manevrând-o cu mare grijă. Am observat aceleași

pietre încrustate – ametiste, pietre de lună, granate și safire – ca atunci când am văzut-o prima dată la magazin.

A deschis capacul.

Așa cum descria documentul de la Luvru, înăuntru se aflau compartimente, fiecare dintre ele conținând o sticlă groasă care avea bule și defecte. Un alt compartiment conținea două pâlnii mici de cupru, verzi de la vechime, iar un altul câteva pipete de sticlă inegale. O încrucișare de lemn proteja fiecare sticlă, dovadă că pe toată durata alergării prin Eze și pe munte totul rămăsese intact. Am examinat capacul interior, unde o mapă de piele avea în ea bucăți de hârtie veche, acum putrezită.

— Credem că acolo au fost înregistrate cândva formule, a spus el.

În partea inferioară din față se aflau două mânere de fier. Le-am încercat, deschizând un sertar care conținea mai multe unelte. Un mic mojar cu pistil, un cuțit și o tigaie de fier cu urme de arsură pe partea inferioară.

Am închis sertarul.

— Este extraordinar.

— Este. Dar nu destupa niciuna dintre sticle. În mod ciudat, mirosurile sunt încă puternice. Acum cinci ani făceam cercetări asupra lor când cutia a dispărut. Apoi, după cum știm acum, a ajuns la licitație. A arătat spre una dintre ele. Pot să atest faptul că această sticlă conține vapori cu un fel de proprietăți halucinogene. Am avut o viziune sălbatică atunci când am făcut greșeala de a trage o gură.

Ceva în legătură cu cutia, pietrele de deasupra, sticlele groase, colțurile de fier, chiar și sertarul, mi-a dat de gândit. Ca și cum mi-ar fi fost cunoscută, dar nu știam de unde. Senzația începuse în magazin, înainte de furt, în timp ce stătea pe tejghea. Nu avusesem timp să explorez acele sentimente înainte să intervină toată agitația.

Dar acum...

Un gând mi-a răsărit în creier.

Cumva știam că ar trebui să existe etichete lipite pe fundul fiecărei sticle. Cum? De ce? Nu aveam nicio idee. Doar că era adevărat. Am atins ușor una dintre ele, apoi m-am oprit și m-am uitat la Antoine.

— Pot să o scot, dacă nu o deschid?

El a dat din cap.

Trebuia să văd dacă aveam dreptate.

Am ridicat sticla. Dedesubt era o etichetă. Decolorată și deteriorată de vârstă. Un cuvânt, scris cu o scriere sepie, se estompase, dar încă mai putea fi citit.

Belladonna.

Am pus sticla la loc și am căutat alta.

Chiar înainte de a o ridica, știam că sub ea va fi *Diospyros*.

Și am avut dreptate.

Am scos o a treia, dar înainte de a putea trage cu ochiul sub ea am auzit sunetul răzleț al pietrelor care făceau zgomot sub tălpile pantofilor și m-am întors să văd un bărbat sărind spre mine. Antoine l-a împins pe nou-venit, apoi mi-a strigat să iau cutia și să fug. Înainte de a mă putea mișca, un picior încălțat cu o cizmă a intrat în contact cu brațul meu. Cumva, am păstrat sticla în mână, dar am fost împinsă pe pământul umed. Am încercat să mă retrag și să trec la atac, dar o altă lovitură mi-a găsit fruntea.

O durere roșie și fierbinte mi-a explodat în craniu.

Apoi, nimic.

Capitolul 3

O sală mare mă înconjoară, alături de petrecăreți care se dedau la mâncare și vin, toți sărbătorind în noaptea dinaintea ultimei zile înaintea noului an. Dar m-am săturat de veselie și mă retrag în camera mea.

— Sunteți gata de culcare, doamna mea? mă întreabă servitoarea când intru în cameră.

— Mai mult decât pot spune.

Mă așez în fața focului din vatră, iar femeia mai în vârstă îmi descâlcește părul, apoi îmi scoate broșa. Mă ridic în picioare și sunt ajutată să-mi scot hainele grele și să mă îmbrac în rochia de noapte. Nu un sac de lână aspră pe care țăranii sunt obligați să o îndure. Aceasta este de mătase. Un roșu strălucitor. Servitoarea se retrage să agate rochia și eu mă urc în pat. Lângă mine, pe noptieră, se află o cană de lapte cu miere. Preferata mea. Lichidul cald și dulce mă liniștește întotdeauna.

Mă întind în pat, sub plapumă.

Somnul vine repede.

Poate că la noapte va fi un nou mesaj.

Visele sunt unealta Vrăjitorului. O modalitate prin care el evită pericolele călătoriei, pentru a trimite un mesaj care nu poate fi ignorat. Întotdeauna, mesajul strălucește în capul meu. Luminos. Vibrant. Viu. Cu sunet și miros. Chiar și cu senzații. Mai ales cu senzații. Și muzica. Cântată la un rebec și la o orgă, combinația ciudată dintre instrumentul cu coarde și țevi fiind una dintre modalitățile Vrăjitorului de a-mi alerta subconștientul să fie atent. Când au început visele, mi-am spus că sunt o femeie demnă de onoare și respect. Nu un mesager al unui bătrân. Dar am ajuns să accept viziunile.

Lumina și muzica apar în creierul meu și mă aflu în fața porților unei cetăți. Nu. Porțile

fortăreței mele. Zăpada cade. Simt aerul înviorător și atingerea fulgilor care se topesc pe pielea mea. O duzină de oameni călare se apropie cu repeziciune. Niciun chip nu este clar. Doar contururi. Continuă să vină, mergând în galop, dar nu se aventurează niciodată mai aproape.

— Unul dintre acești oameni va salva într-o zi ceea ce este al tău, îmi spune Vrăjitorul.

Vocea lui este șoptită, ca de obicei, fiecare cuvânt fiind perfect enunțat.

— Ce să salveze? întreb.

Nici un răspuns.

— Și de cine?

Tăcere.

Pentru a afla mai multe, fug pe poartă și mă grăbesc spre călăreți, care par să se îndepărteze tot mai mult, la fel ca și vocea Vrăjitorului. El încă vorbește, dar eu nu îl mai aud. Îl strig pentru mai multe explicații. Se aude un răspuns, dar ecoul acestuia este îndepărtat, ca sunetul unei pietre într-un puț adânc.

Ceea ce mă trezește.

Deschid ochii.

Tremur sub plapuma de blană. Focul din vatră a ars. Un fior umple aerul nopții. Ce a însemnat visul? Ar trebui să știu. Am fost instruită cum se cuvine în artele vindecării, precum și în abilitatea clarviziunii. E adevărat, acum există mai mulți creștini decât celți și druizi în regat, dar vechile obiceiuri persistă. Mătușa mea m-a pregătit ca preoteasă, ceea ce, prin simpla sa denumire, mă face suspectă pentru toți cei care au adoptat filosofia zeului unic al lui Hristos. Preotesele sunt numite acum vrăjitoare, deoarece oamenii se tem de ceea ce nu înțeleg.

În special bărbații.

Nu. Doar bărbații slabi.

Invidioși pe puterea pe care o au femeile. O putere pe care un bărbat nu o poate avea niciodată. Abilitatea de a da viață. Și asta,

împreună cu pofta și pasiunea, poate deveni o amenințare. Femeile nu sunt niciodată percepute ca fiind periculoase pentru că s-ar putea răzvrăti sau conspira. Dar să îndrăznească să controleze un bărbat? Să-l pui să facă ceea ce în mod normal nu ar face niciodată?

Aceasta este o putere de care bărbații se tem.

Bărbații tânjesc după noi. Ard de dorință. Devin stupizi dorindu-ne. O femeie inteligentă poate exploata această slăbiciune. Eu am făcut-o de multe ori și o voi face din nou. Dar, ca represalii pentru propriile neajunsuri, pentru propriile greșeli, bărbații slabi au ajuns să eticheteze femeile inteligente drept vrăjitoare.

Dar nu există așa ceva.

Ora târzie, pocnetul focului muribund și efectele laptelui cu miere îmi îngreunează din nou ochii.

Somnul se întoarce.

Iar eu îl salut, știind că mesajele s-au terminat pentru această noapte.

** * **

Mă trezesc.

A sosit dimineața.

Mă ridic din pat și o trimit pe servitoarea mea să aducă un bol cu apă de ploaie, vin și ulei. Sunt încă deranjată de faptul că nu am reușit să aud tot mesajul vrăjitorului. Ar fi trebuit să rămân lângă poartă și să ascult ce avea de spus. Visul mi s-a părut prevestitor și trebuie să încerc să întrevăd viitorul și poate să aflu ce încerca Vrăjitorul să-mi spună.

Servitoarea se întoarce cu apa de ploaie într-un bol de lemn. Picur ulei până când suprafața devine sticloasă și reflectorizantă. O trimit la plimbare și mă dezbrac în pielea goală. În focul din vatră arunc frunze de salvie și fructe de ienupăr, savurându-le mirosurile în aerul rece, privind în suprafața uleioasă, în transă. Durează o

clipă, dar apare o imagine. Un bărbat, necunoscut mie, și Vrăjitorul, vorbind unul cu celălalt. Celălalt bărbat face un gest și o rază de lumină apare din inelul pe care îl poartă. O bandă groasă de aur, cu o piatră roșie în centru, care strălucește ca soarele.

— Vei ști după culoarea pietrei, șoptește Vrăjitorul de la suprafața apei.

Apoi vocea îi slăbește. Mă aplec mai aproape pentru a auzi mai mult. Gura lui se mișcă, dar nu-i pot înțelege cuvintele.

— Spune-o din nou, îi spun imaginii.

Dar el a dispărut.

Un sentiment de anticipare mă străbate, urmat de bucurie, apoi de teamă.

Nu înțeleg nimic din toate acestea.

** * **

Îmbrac rochia mea preferată, purpurie străbătută de fire de mătase roșie, apoi îi cer servitoarei mele să îndeplinească o panglică roșie în părul meu lung și negru. Îmi prind la gâtul subțire colierul de piatra lunii al mamei mele și mă grăbesc să mă alătur festivităților de la sfârșitul dimineții în afara zidurilor castelului. Cele cincisprezece zile de celebrare a noului an se îndreaptă spre sfârșit cu un turnir final. Îmi ocup locul de onoare în mulțime, făcând ceea ce se așteaptă de la sora lui Arturius, chiar dacă doar pe jumătate prin sânge. În calitate de conducător, este și el la fel de prezent și mă recunoaște cu un salut dezinvolt și un zâmbet.

— Doamna mea?

Vocea vine din spatele meu și mă întorc spre un bărbat.

Este chipeș, cu părul negru, maxilarul ferm și ochii adânci, aproape lichizi. Nu-l cunosc, așa că spun doar:

— Cu ce vă pot ajuta?

— *Eu sunt Helians de Gourmet.*

Și îmi întinde mâna.

Pe un deget văd un inel greu de aur, piatra lui sclipind roșie pe mătasea rochiei mele.

Vei ști după culoarea pietrei.

De la Vrajitor.

Simțurile îmi intră instantaneu în alertă, dar fața și ochii mei nu trădează nimic. Masca, o numesc eu. Esențială pentru a supraviețui într-o lume a bărbaților.

— *Aș putea purta culorile tale în luptă? mă întreabă el cu un zâmbet.*

Nu este o cerere neobișnuită, deoarece este un obicei ca participanții să caute o patroană de sex feminin. De ce am fost aleasă eu, rămâne un mister. Dar inelul pe care îl poartă îmi semnalează răspunsul corect.

— *Aș fi onorată, bunule domn.*

În următoarea oră, privesc cum Helians îi întrece pe toți concurenții. Nimeni nu se ridică la înălțimea provocării și, de fiecare dată când îmi atrage privirea, simt cum mi se înroșesc obraji și mi se încălzește sângele. O senzație ciudată și diferită, dar pe care o apreciez. Mai ales că am fost avertizată că acest om s-ar putea dovedi important. Nu are loc nicio pauză înainte de festivitățile de seară, așa că nu am posibilitatea să vorbesc cu el. Dar mă trezesc petrecând mai mult timp pregătindu-mi părul și hainele, în așteptarea de a-l vedea la masa târzie.

Ajung în timp ce bărbații intră în sala mare după ce participă la slujbă, cântând strigăte de Noel, Noel. Torțe luminează spațiul cavernos. Tapiserii atârnă de pereți și acumulează căldura a două șeminee care ard puternic. Mirosurile domină. Atât de multe, amestecându-se între ele ca sudoarea pe piele. Carne prăjită. Pâine coaptă. Parfumurile dulci pe care le poartă bărbații și femeile. Mulți oameni de rang înalt umplu mesele, bând și mâncând cu dezinvoltură. Veselia continuă

ore în șir, starea de spirit devenind din ce în ce mai lipsită de griji pe măsură ce se consumă tot mai mult vin. Fie din întâmplare, fie la cererea sa specifică, fie datorită intuiției lui Arturius – nu știu ce anume – Helios a fost așezat lângă mine. Discuțiile noastre sunt interesante. Călătoriile lui. Familia mea. Cetățile noastre. Cu cât mă țin mai mult timp la distanță, cu atât mai scandaloase devin flirturile mele.

Timiditatea nu m-a caracterizat niciodată.

Mătușa mea m-a învățat căile lumii vechi. Trăiesc după un sistem de credință neobișnuit. Întotdeauna am trăit așa. Întotdeauna o voi face. Ceea ce poate duce la probleme. Dar știind că cei docili nu moștenesc nimic, mă aplec înainte și îi pun o mână pe braț, asigurându-mă că îmi observă decolteul. Măine mă întorc acasă. S-ar putea să fie singura mea ocazie de a înțelege mesajul Vrajitorului.

— Bună soră, mă strigă Arturius de peste hol. Vrei să ne onorezi cu un cântec?

Momentul dintre noi se rupe.

Mă întorc, îi prind privirea fratelui meu vitreg și dau din cap, știind că cererea trebuie să fie îndeplinită. Îmi face plăcere să-mi arăt vocea, iar interpretarea este bine primită. După ce termin trei cântece, în timp ce accept complimentele celor prezenți, Helians îmi aduce laudele sale personale și îmi oferă un cadou, un semn de noroc, spune el, pentru lunile următoare.

— Este cel mai frumos lucru pe care l-am adus cu mine și sunt încântat să îl ofer celei mai frumoase domnișoare de aici.

Își deschide pumnul și dezvăluie inelul de aur încrustat cu un rubin.

— Pune-l pe degetul meu, te rog, spun. Ca să mă pot gândi mereu la mâna ta atingând-o pe a mea.

Dacă este șocat de îndrăzneala mea, își ascunde surpriza. Dar mesajul meu este clar auzit pentru

că, odată ce inelul este pe degetul meu, mă atrage cu el într-o carolă, alăturându-și mâinile celorlalți dansatori. Privirile lui nerăbdătoare către buzele și sânii mei și zâmbetele mele încurajatoare ne înflăcărează pe amândoi.

El mă vrea.

După ce cântecul se termină, ne strecurăm din sala mare și ne grăbim spre camera mea.

Următoarele câteva ore îmi schimbă viața.

Dacă nu m-ar fi urmărit. Dacă nu i-aș fi răspuns. Dacă nu am fi început să facem dragoste în hol înainte de a ne retrage în camera mea de dormit. Dacă nu ar fi fost un amant atât de arzător... Dacă n-aș fi fost atât de nerăbdătoare să înțeleg mesajul.

Atât de multe ar fi fost diferite.

Capitolul 4

Am deschis ochii și am privit în jur așteptându-mă să mă aflu în interiorul unei săli mari luminate de torțe. Să văd mesele la care stăteau bărbați și femei care se bucurau de Anul Nou. În schimb, eram întinsă pe pământul umed, cu obrazul drept în noroi, uitându-mă la un versant de munte accidentat și la marea azurie, încețoșată de ploaie. Sticla din cutie, cea pe care o examinaseram chiar înainte de atac, zăcea înclinată sub mine, cu dopul parțial desfăcut. Am îndreptat sticla și am astupat-o, asigurându-mă că dopul era bine închis, amintindu-mi de avertismentul lui Antoine cu privire la mirosul a ceea ce se afla înăuntru.

Viziunea fusese atât de vie. Ca și cum o cortină din mintea mea s-ar fi despărțit. Ca și cum aș fi fost acolo. În altă parte. Într-un alt timp.

Apoi mi-am amintit de atac.

Câteva respirații adânci mi-au eliberat plămânii. Mă durea fruntea, durerea fiind chiar mai intensă decât picioarele mele învinețite. Cel care m-a atacat trebuie să mă fi lovit în cap, cu o cizmă, dacă nu mă înșelam. Lumea se învârtea, ca și cum m-aș fi îmbătat cu mult prea mult vin, fără plăcerea de a-l ingera.

Am clipit pentru a îndepărta pânzele de păianjen din ochi.

Antoine zăcea pe jos lângă mine. Inconștient, cu o tăietură urâtă în partea laterală a capului. Sângele curgea din rană și i se închegase în păr. M-am târât până la el și i-am luat pulsul. Lent și slab. Respirația lui părea și ea dificilă. Avea nevoie de un spital. Cel mai apropiat era în Nisa, la o duzină de kilometri distanță. Am căutat telefonul mobil, dar dispăruse. Să fi căzut? M-am uitat în jur. Nimic. Era cu mine când am plecat din magazin. Am căutat în buzunarele lui Antoine, sperând că avea un telefon. Nu am găsit nimic. Rucsacul și

cutia de lemn dispăruseră și ele. Nu mai aveam decât flaconul care se prăbușise cu mine.

Mi-am aruncat o privire la ceas.

16:08.

Trecuseră două ore de la atac.

Asta m-a șocat.

Două ore am zăcut aici în ploaie și nimeni nu a trecut pe aici?

Am încercat să-l trezesc pe Antoine, dar nu am reușit. N-aveam cum să-l car înapoi în sat sau să-l cobor pe potecă. Nu aveam de ales decât caut ajutor. Am băgat flaconul în buzunar, apoi m-am ridicat în picioare, luptându-mă cu amețeala, cu picioarele care îmi tremurau. M-am mișcat cât de repede am putut înapoi spre oraș. Cincisprezece minute mai târziu, am bătut cu mânerul de fier de la ușa magazinului.

Mi-a răspuns Nicodème.

— Cassiopeia. În sfârșit. Mi-am făcut atâtea griji pentru tine. S-a uitat fix la înfățișarea mea zdrențuită. Te simți bine? Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt rănită grav, dar povestea asta trebuie să mai aștepte. Este cineva care este inconștient și rănit.

I-am descris rănilor lui Antoine și locul unde îl lăsasem, apoi am spus:

— El este hoțul.

Nicodème a dat imediat un telefon la serviciul local de urgență și, într-o franceză rapidă, a descris situația și locul unde se afla victima.

— Vor fi trimiși medicii, a spus el, în timp ce închidea telefonul. Acum, ce se întâmplă cu tine?

Eram desculță, udă până la piele și plină de noroi. Hainele se lipiseră de mine ca un prosop îmbibat.

— Trebuie să mă întorc la el.

— Ești în stare? m-a întrebat el.

— Mă dor picioarele. Mă doare capul. Și am o umflătură cât un ou, dar voi supraviețui.

Nu am menționat flaconul de sticlă din buzunar. Cel puțin nu încă. O voce mică din capul meu mi-a spus să nu spun asta deocamdată. Mi-am atins cu grijă vârful capului și am făcut o grimasă. Cizma ticălosului m-a lovit tare.

— Ești bine? m-a întrebat.

— O să fiu. Dar dacă ai, aș lua două analgezice.

S-a târât prin magazin până la o baie, a deschis un dulap și a găsit câteva pastile pe care le-am înghițit fără apă.

— Poți să-mi spui exact ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Îți voi spune totul, dar trebuie să mă întorc și să mă asigur că merge cineva după Antoine.

Atunci mi-am dat seama că nu știa.

— Peter Hildick-Smith era un pseudonim.

Dezvăluirea nu a părut să-l șocheze.

— Merg cu tine. Nu ești în stare să te descurci singură.

Am clătinat din cap.

— Cineva periculos este acolo și nu vreau să-mi fac griji și pentru tine. Mă întorc imediat ce îl iau medicii.

M-am uitat în jos la picioarele mele. Aveam nevoie de pantofi.

— Nu ai din întâmplare o pereche pe care aș putea să o port, nu-i așa?

— Sylvie mai are încă niște haine aici, a spus el, referindu-se la fiica lui care locuia chiar în josul dealului, în Nisa.

Era căsătorită și avea doi copii. Ea și soțul ei dețineau un restaurant minunat pe malul mării pe care îl frecventam des.

— S-ar putea să mergă, am spus eu.

A plecat și s-a întors cu o pereche de espadrile un minut mai târziu.

— Acestea sunt tot ce era acolo.

Mi le-a înmânat.

— O să mergă, am spus, strâmbând din nas când mi-am forțat picioarele în ele.

Cel puțin erau cu o jumătate de mărime mai mari, altfel nu aş fi putut să le port niciodată. Tălpile mele urlau de durere, dar nu era timp să cedez în fața disconfortului.

— Mă întorc imediat ce...

— Ai un telefon?

— A dispărut.

A dispărut pentru câteva secunde, revenind cu un telefon.

— Ia-l pe al meu. Sună pe telefonul meu fix, dacă ai nevoie de mine.

Am băgat telefonul în buzunar și am ieșit din magazin, urmând același traseu pe care mersesem înainte, șerpuind pe străzile pietruite până la platforma de observare, apoi urcând pe balustradă. Ploaia se domolise, devenind mai mult o burniță. Din fericire, ziua era neobișnuit de caldă pentru acest anotimp, iar aerul era confortabil chiar și cu umezeala. Am ajuns în zona în care fusesem de două ori prinsă în ambuscadă. Antoine dispăruse. Ajunseseră deja medicii și îl luaseră de acolo? Dacă da, a fost rapid. Venise altcineva și îl ajutase să coboare pe potecă? Am găsit telefonul și l-am sunat pe Nicodème, explicându-i ceea ce descoperisem și l-am rugat să verifice la spitalul local și să afle dacă era acolo. Mi-a spus că mă va suna în scurt timp.

Am rămas acolo și am analizat scena. Ce zi! Hainele mele erau distruse, inclusiv o cămașă scumpă din mătase Armani și o pereche de pantofi Louis Vuitton. Mă îmbrăcasem ca să mă întâlnesc cu Nicodème la prânz, nu ca să urmăresc un bărbat prin ploaie și să mă bat în noroi. Mai aveam încă în buzunar singura sticlă din Cutia de Sabat, pe care am scos-o și am examinat-o. Pe fundul ei, pe o etichetă de pergament decolorată, era scris cuvântul *Henbane*.

Ce însemna nu aveam nicio idee.

Visul din sala mare, apoi de la banchet mi-a rămas în minte. Nu mai trăisem niciodată așa ceva.

Ce spusese Antoine? *Vaporii au un fel de proprietăți halucinogene. Am avut o viziune sălbatică atunci când am făcut greșeala să trag o gură. A existat o legătură între sticlă și viziune?*

Exista o singură modalitate de a afla.

M-am așezat lângă un copac retras, în caz că teoria mea se dovedea corectă. Am eliberat dopul și mi-am dus sticla la nas. Mirosul părea neobișnuit de proaspăt și dulce. Era de portocale? Sau lămâie verde? Greu de spus.

Am pus dopul înapoi la sticlă.

Apoi am văzut copaci.

Și...

* * *

Pădurea se străbate greu prin ploaie.

Un baldachin de frunze oferă un oarecare adăpost, dar nu mă opresc să caut protecție. Iubesc ploaia. Mă purifică. Mă face să mă simt conectată atât cu pământul, cât și cu cerul, ca o eliberare a naturii, la fel de plăcută și spontană ca bucuria dintre un bărbat și o femeie.

Strâng frâiele și îmi conduc iapa la trap printre ramurile ude. Părul și mantia îmi sunt îmbibate. Dar este necesar. Am venit să culeg plantele necesare pentru cutia mea. Nu-mi place să scadă conținutul ei. Nimic nu poate fi amestecat fără ingredientele potrivite și, uneori, pentru a le aduna pe acelea, este necesar să mă ud. Ziua se stinge și trebuie să mă grăbesc să mă întorc și să mă pregătesc pentru seară.

Un vizitator este pe drum.

Sir Helians.

Au trecut patru săptămâni de când am fost ultima oară împreună.

Este extraordinar în atât de multe feluri, iar gândul de a-l primi din nou în patul meu, împreună cu mișcarea ritmată de galopul calului,

trimite valuri de plăcere prin mine, amintindu-mi ce mi-a lipsit.

Văd un cal apropiindu-se din față. Încetinesc și îmi văd servitorul. Își trage frâiele, oprindu-se în fața mea.

— Sunt probleme în față, stăpână, spune Erec. O duzină de oameni vă așteaptă la porțile fortăreței, și niciunul nu este din grupul lui Sir Helians.

Sunt alarmată. Dar hărțuirea nu este neașteptată. Șase factori lucrează de mult timp împotriva mea. Sunt doar sora vitregă a lui Arturius. De asemenea, am fost cândva amanta lui, deși la vremea respectivă nu știam de relația noastră. Am dat naștere fiului său. Soția lui mă urăște. Mulți m-au etichetat drept vrăjitoare. Iar vânătoarea de vrăjitoare este din ce în ce mai populară.

— Călărește înainte, îi spun lui Erec, și spune-i doamnei mele să pregătească uleiurile și unguentele, apoi găsește două borcane goale. Adu-mi Cutia de Sabat și borcanele pe drumul care înconjoară spatele cetății, unde nu mă vor aștepta.

El a dat din cap și a plecat călare în ritm rapid. Este un servitor bun, în grija mea de mulți ani. Absolut demn de încredere.

Sau cât de demn de încredere poate fi cineva.

Când ajung la locul de întâlnire, Erec este acolo cu cutia mea pregătită. Descalec și o deschid cu cheia pe care o port pe un lanț la gât. Înăuntru sunt sticle cu ierburi uscate, frunze, scoarțe, flori și uleiuri care, atunci când sunt amestecate corespunzător, realizează fapte care, pentru cei neinformați, par a fi magie. Dar ele sunt pur și simplu puterea plantelor. Chimie, ar spune Vrăjitorul. Rezultatul natural atunci când substanțe diferite se combină și se transformă în ceva nou. Măiestria vine din faptul că știi cum să le combini.

O abilitate pe care mi-am însușit-o.

Cunosc mulți compuși. Unii îi ajută pe cei bolnavi. Câțiva îi înfierbântă pe oameni. Alții le dau femeilor ușurare în timpul nașterii sau le scapă de o sarcină nedorită. Câțiva deschid un portal spre trecut sau îmi permit să văd viitorul. Puterea plantelor pare nemărginită. Dar și înspăimântătoare. Unii oameni pretind că sunt o metamorfozată, o seducătoare, un monstru, o minune, uneori chiar o fantomă. Un termen a ajuns să rezume toate acuzațiile lor într-un singur rechizitoriu.

Vrăjitoare.

Am învățat despre plante de la Vrăjitor. El mi-a arătat cum să le găsesc în pădure, cum să le usuc și să le prepar, cum să le amestec în cantitățile potrivite. Cea pe care o combin acum îi va face pe oamenii care mă așteaptă să obosească și să adoarmă, ceea ce îmi va da ocazia să reintru în siguranța fortăreței fără incidente.

Știu de ce au venit acești oameni.

Dar Sir Helians va sosi în curând și trebuie să fiu pregătită.

Scot pătura uscată a calului din sacul de sub șă și o așez pe pământul umed de sub un stejar uriaș. Din cutia mea măsoar ierburile și uleiurile necesare. Torn o parte din amestec într-un borcan, iar restul în celălalt.

Când termin, mă întorc cu fața spre Erec.

— Mergi pe furiș până la locul unde așteaptă călăreții. Rămâi împotriva vântului. Odată ce ești suficient de aproape pentru a-i mirosi, combină lichidele într-un singur borcan. Am pregătit și această pânză îmbibată prin care să respiri, astfel încât să nu fii afectat. Chiar și așa, fii atent. După ce ai așezat borcanul, îndepărtează-te într-un loc de unde poți privi fără să inhalezi aerul poluat. Vântul îl va purta în direcția lor. După ce vor inhala și vor adormi, întoarce-te la mine.

— Este o vrajă? întrebă Erec.

Zâmbesc, știind că așa numesc cei neinstruiți amestecurile mele.

— *Deloc. Este un balsam binecuvântat. Funcționează de minune pe copii pentru a-i ajuta să doarmă sau pe soldații care suferă de răni pentru a le da alinare. Dar nu pentru femeile cu copii, pentru că poate provoca probleme cu pruncii.*

— *Știți cine ar putea fi acești străini? întrebă el.*

— *Vin într-o altă încercare de a-mi lua casa. Trimiși de iubitul meu frate vitreg și de soția lui furioasă și înșelătoare. Du-te acum și fă cum îți spun.*

În mai puțin de o oră, Erec se întoarce în grabă, respirând greu.

— *Toți au adormit repede.*

Îmi încalec calul și înconjurăm pentru a ajunge în față, trecem pe lângă oamenii înarmați care dormeau și traversăm podul mobil până la porți, care sunt deschise pentru întoarcerea mea.

Un alt atac evitat.

Dar nu va fi ultimul.

Capitolul 5

M-am trezit din halucinație, surprinsă încă o dată atât de călătorie, cât și de întoarcere. Pădurea și fortăreața păruseră atât de reale. La fel și Erec. Și poțiunea, și oamenii înarmați care dormeau. Mi-am verificat ceasul. Eram plecată de o jumătate de oră.

Am găsit telefonul și am văzut că Nicodème nu sunase. M-am întins pe pământul ud, cu sticla cu dop lângă mine. Ploaia se terminase, dar furtuna încă se mai prelungea deasupra mării. M-am uitat fix la potecă. Ce se întâmpla? Nouăzeci de minute de mers pe jos până la apă. Antoine și cu mine străbătusem mai puțin de un sfert din ea înainte de a fi prinși în ambuscadă. Dacă medicii ar fi venit cu mașina până la Eze, apoi ar fi coborât pe jos pentru a-l găsi, i-aș fi depășit. Dacă ar fi urcat pe jos de la baza potecii, nici măcar nu ar fi ajuns încă.

Și unde s-a dus Antoine?

M-am gândit la Nietzsche mergând pe potecă, plănuind o carte care mai târziu a fost interpretată greșit, adoptată de naziști care i-au exploatat și răstălmăcit mesajul. O citisem și o văzusem așa cum era, o meditație asupra pericolelor de a deveni prea zelos în privința religiei. Mi-am imaginat că unii dintre cei care au mers pe această cale s-au gândit la credința filosofului într-o forță vitală liberă, pasională și haotică. Una necontrolată de om sau de reguli. M-am întrebat câți dintre ei au trăit vise atât de vii încât păreau reale? Nu petrecusem niciodată prea mult timp concentrată asupra ocultismului, dar, în timp ce stăteam acolo, uitându-mă la locul unde zăcuse Antoine, uitându-mă la flaconul de sticlă cu cine știe ce înăuntru, mă întrebam ce se întâmpla.

Telefonul a bâzâit.

Nicodème.

— Spitalul spune că medicii sunt pe drum, mi-a spus el.

Așa că ori Antoine s-a ridicat și a plecat, ori l-a ajutat cineva.

— Trebuie să aflu unde este, am spus.

— De ce nu te întorci aici și putem...

— Nu vreau să aștept. Cu cât trece mai mult timp, cu atât mai reci devin urmele.

Cel puțin asta mă învățase experiența.

— Ce ai de gând să faci?

— O să merg pe jos să mă asigur că nu a leșinat pe potecă. Dacă nu-l găsesc, îmi iau mașina și mă duc la spital, apoi te sun.

Și asta am făcut, fără să-l văd pe Antoine. Două ore mai târziu, am ajuns la spitalul din Nisa. Nu se afla în sala de așteptare, nu fusese internat și nici nu era cineva acolo care să corespundă descrierii sale. Când m-am întors la Eze, era aproape opt seara. mă dureau picioarele și corpul, iar soarele apunea.

— Poate că rana lui nu era atât de gravă pe cât credeai, a spus Nicodème în timp ce umplea un pahar cu apă. Deocamdată, vreau să te așezi. Trebuie să mănânci și să bei ceva.

— Am nevoie de o baie și de haine de schimb.

El a chicotit.

— Așa este.

— Mi-ar plăcea și niște vin.

— Mai întâi, apă, a spus el, cu o grijă părintească.

În timp ce eu beam, el a aranjat un platou cu brânză, măslina și pateu. A tăiat o baghetă proaspătă și a aruncat pâinea într-un coș de răchită. După ce a așezat mâncarea pe masă, a adăugat farfurii, tacâmuri de argint, șervețele, un ulcior cu apă și, în cele din urmă, o sticlă de rosé. Am întins mâna după vin și am turnat câte un pahar pentru amândoi. Am mâncat, iar el m-a interogat în detaliu. Am recapitulat întreaga serie de evenimente, tot ce se întâmplase din momentul în

care fugisem din magazin urmărind hoțul. Singurul lucru pe care l-am omis a fost flaconul de sticlă din buzunarul meu și cele două viziuni. Nu știu sigur de ce nu le-am mărturisit și pe acelea, dar învățasem să am încredere în instinctele mele.

Iar ele mi-au spus să tac.

— Antoine a spus că acea cutie aparținea familiei sale. Este adevărat?

— Habar n-am. Am cumpărat-o la o licitație cu ani în urmă, așa cum ți-a spus el.

— Ce este, mai exact?

— Se presupune că atunci când vrăjitoarele și vrăjitorii se adunau pentru ritualuri, dansuri sau ospete, își aduceau cu ei ierburile și poțiuni individuale, toate transportate într-o Cutie de Sabat. De obicei, din lemn simplu cu câteva sculpturi, aceasta era mai elegantă, ceea ce ar fi putut semnala faptul că proprietarul ei original era o persoană cu mijloace.

Ca o soră vitregă a unui lider, mi-am zis.

— Unele dintre sticle conțin extracte de plante, a spus el. Altele flori și uleiuri. Unele sunt identificate, altele nu.

Mi-am amintit cele trei etichete.

Belladonna. Diospyros. Henbane.

— Legenda asociată cu această Cutie de Sabat sugerează că, printre acele sticle, se aflau trei poțiuni deosebite. Verișoara mea, Jac L'Etoile, care conduce compania de parfumuri a familiei, a efectuat câteva analize chimice pe mostre din unele dintre sticle. Unele care se presupune că ar avea o anumită aplicabilitate la reîncarnare. Asta mi-a stârnit interesul.

Am fost intrigată.

— Ce vrei să spui?

— Încă din cele mai vechi timpuri, misticii și șamanii au crezut că ușa către amintirile noastre din viețile trecute se află în meditația profundă. De-a lungul secolelor, au existat o duzină de instrumente pentru memorie care au devenit

ajutoare pentru a ajunge la această stare. Psihologii folosesc hipnoza pentru a obține același rezultat, mai ales în cazul pacienților ale căror fobii sau psihoze sfidează alte tratamente. Amintirile din viețile trecute pot explica de multe ori problemele din prezent. O metodă dovedită care să ne permită să ajungem la amintirile din viețile trecute ar fi de neprețuit. Gândește-te la cerere. Gândește-te la înțelepciunea, la cunoștințele pierdute, la comorile, la soluțiile la atâtea mistere care ar putea fi recuperate dacă un astfel de ajutor pentru a ajunge în trecut ar exista cu adevărat. În urmă cu câțiva ani, a apărut un zvon conform căruia ar fi fost descoperit un parfum care era tocmai un astfel de instrument pentru memorie. Vărul meu, Robbie L'Etoile, a fost aproape ucis pentru el. Speranța mea era că această Cutie de Sabat ar putea conține o altă versiune a aceleiași compus.

— Deci, când ai auzit că este de vânzare, ai cumpărat-o?

El a dat din cap.

— Apoi am trimis imediat mostre la Jac, la Paris, pentru a vedea dacă cele două formule se potrivesc.

— Potrivit lui Antoine, cutia pe care ai cumpărat-o la licitație nu trebuia să fie pusă în vânzare. A fost pusă la vânzare din greșală. Încerca să recupereze moștenirea familiei sale. Și se pare că și altcineva la fel.

— Casa de licitații nu mi-a furnizat niciodată numele proprietarului cutiei, dar știam că François Lussac era coproprietar în Du Lac Auctions. De acolo am cumpărat cutia. Cum este posibil ca propriile lui obiecte să fi fost vândute acolo din greșală?

— Antoine nu știa.

Nicodème s-a ridicat și s-a îndreptat spre barul său, întorcându-se cu o carafă cu un lichid de culoarea caramelului.

— Coniacul acelei familii este unul dintre cele mai bune.

Ne-a turnat amândurora un strop.

— Crezi ce ți-a spus Antoine?

— La început nu am crezut, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

— Nu putem face prea multe, a spus el. Cutia a dispărut. Hoțul a dispărut. Dar sunt îngrijorat, Cassiopeia. Ce se întâmplă dacă persoana care a luat cutia încearcă să folosească uleiurile, fără să-și dea seama că acestea ar putea fi toxice?

Ceva îmi spunea că cel de-al doilea hoț știa mai multe despre Cutia de Sabat decât oricine altcineva. Dar am decis să-i fac pe plac vechiului meu prieten.

— Asta este cu siguranță o posibilitate.

— Este veche și prezintă un oarecare interes istoric, iar legăturile sale cu esteticul și cu ezotericul sunt fascinante. O vreau înapoi. Poți să mă ajuți să o găsesc?

Nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

Timp de o jumătate de oră, am aruncat cu idei. De asemenea, am dat un telefon la castelul meu și am cerut ca cineva să-mi aducă niște pantofi și haine, furnizând o listă pentru ca o geantă să poată fi pregătită. Se apropia ora 21:00, dar am decis să dau un al doilea telefon.

Lui Harold Earl „Cotton” Malone.

Iubirea vieții mele.

Trebuia să vorbesc cu el cu două ore în urmă. Probabil că încercase deja să mă sune pe mobil, dar cine știe unde era acum. Eram împreună de câțiva ani, iar prima noastră întâlnire nu a fost deloc plăcută. A fost nevoie de timp și de necazuri pentru a deveni un cuplu, relația noastră fiind uneori la fel de stâncoasă ca aleea filozofului. Dar nu era nimeni în care să am mai multă încredere sau pe care să-l admir mai mult. Nimeni cu care aș fi preferat să-mi petrec timpul.

Sau să cer sfaturi.

În calitate de fost agent al Departamentului de Justiție, Cotton era inteligent și capabil. Și neînfricat. Și, din fericire, aceleași lucruri păreau să ne fascineze.

Acțiune, istorie, secrete și conspirații.

Am împrumutat telefonul lui Nicodème și am folosit FaceTime pentru a mă conecta. Cotton se pensionase mai devreme și locuia acum în Copenhaga, urmând să plece mâine în Statele Unite pentru a-și vizita fiul. Mă bucur că i-am văzut chipul frumos.

I-am povestit despre cum mi-am petrecut ziua.

— Nu sunt sigur că ar trebui să plec acum, a spus el, cu îngrijorare în ton.

— Eu sunt bine. O să rămân și o să aflu ce se întâmplă. Am îndreptat camera telefonului spre Nicodème. Spune-i că sunt bine.

Cei doi bărbați se cunoșteau, se cunoscuseră cu mai bine de un an în urmă, împărtășind același interes pentru cărți. Cotton deținea o librărie de cărți rare în Danemarca, iar Nicodème îl ajutase de mai multe ori să achiziționeze unele volume de colecție.

— Stau cu ochii pe ea, a spus Nicodème. Va fi bine.

Am zâmbit la tonul părintesc. Dar mi-am dat seama că faptul că noul meu protector se apropia de optzeci de ani nu scăpase prietenului meu mult prea practic.

— Fă-mi pe plac, a spus Cotton. Explică-mi din nou ce s-a întâmplat exact. Chiar dacă ai impresia că te repeți. Pas cu pas. Ceva în povestea asta nu se potrivește.

Trebuia să fiu atentă la ce și cum povesteam, deoarece știam că mă putea citi. Să-i ascund o parte din poveste nu era ceva ce-mi plăcea să fac, și amândoi ne învățasem lecția cu privire la ascunderea secretelor unul față de celălalt. Dar eu însămi încă procesam visele și nu știam cum să le explic. În schimb, am rămas la șirul evenimentelor

în sine și m-am alăturat lui Nicodème în relatarea poveștii. De câteva ori ne-a oprit pentru a trece în revistă câte-un aspect, apoi am continuat. Am văzut pe ecran că scria la o tastatură.

— Se pare că familia Lussac are influență în politica franceză, a subliniat el. Antoine este unul dintre cei trei frați. Emile și Antoine se ocupă de podgorie. Denton este un agent politic francez care a lucrat pentru diverse persoane. Are o reputație, și nu neapărat bună. Iată ceva interesant. Antoine și Emile l-au denunțat public pe Denton pentru unele dintre cele mai grave scandaluri ale sale. Există mai multe articole online care se ocupă de frați. Denton este un personaj pe cinste. Nu pare să aibă prea multe scrupule. Face ceea ce trebuie să facă pentru a câștiga alegerile. Dar obține rezultate. Povestește-mi despre vânzarea de la casa de licitații.

Nicodème a relatat povestea, adăugând:

— Una dintre problemele cu Cutia de Sabat a fost că era greșit marcată, fiind datată doar la începutul anilor 1800 în catalog. Acest lucru a afectat prețul, ca să spunem așa. Eu știam că nu este așa. Din fericire, vânzarea din acea zi era formată numai din obiecte mediocre din Belle Époque, care nu au atras aproape deloc atenția. Am avut puțini oameni care să liciteze împotriva mea.

Am intrat în cealaltă cameră cu telefonul pentru a-mi lua rămas bun în particular.

— Ai grijă de tine, a spus Cotton, ochii lui părând să se conecteze cu ai mei.

— Aș putea spune același lucru despre tine.

— Mă duc doar să-l vizitez pe Gary.

— Și eu sunt aici cu un vechi prieten, verificând câteva lucruri.

Niciunul dintre noi nu era prea sentimental, dar amândoi știam ce simțea celălalt.

— Te iubesc, a spus el.

Mi-am înmuiat vocea, dându-mi voie un moment să-mi fie dor de el.

— Și eu te iubesc.

Mi-a făcut cu ochiul înainte de a încheia apelul.

Mi-am reorientat gândurile, pășind înapoi în magazin pentru a-l găsi pe Nicodème răsfoind o broșură.

— Ce-i asta?

— Catalogul de la vânzarea Cutiei de Sabat. Trebuie să-l sun pe Claude Mantte.

Nu știam numele.

— Este directorul casei de licitații.

— Dar e trecut de nouă și jumătate seara.

— Claude este un prieten și cheltuiesc mulți bani cu el. Nu se va supăra.

În timp ce Nicodème vorbea la telefonul fix al magazinului, eu am folosit computerul lui pentru a-mi verifica e-mailurile. Se adunaseră destul de multe în timp ce eram ocupată. Singurele la care am răspuns erau de la maestrul de pe șantierul meu. În timp ce terminam, a apărut unul nou de la Cotton.

Uită-te la asta. Știam că Denton Lussac îmi sună cunoscut.

Cotton poseda o memorie eidetică, care de multe ori îmi era de folos. De asemenea, îi permitea să nu uite niciodată un cuvânt pe care îl spuneam, ceea ce rareori ducea la ceva bun. Eram pe punctul de a da click pe linkul pe care mi-l furnizase când Nicodème a închis telefonul și a spus:

— E ceva foarte ciudat în legătură cu asta.

Am așteptat să îmi explice.

— Acea Cutie de Sabat a fost într-adevăr vândută din greșeală. Doi oameni au sunat în ziua vânzării, ambii pretinzând că sunt proprietarul. Unul dintre ei era Denton Lussac. Celălalt, Antoine Lussac. Separat, ambii frați au pretins că acea cutie ar fi trebuit să fie scoasă de acolo pentru că făcea parte din averea tatălui lor. Dar Claude tocmai mi-a spus că răposatul Monsieur Lussac adusese el însuși cutia, cu peste șase luni înainte de

a muri, cu instrucțiuni de a o vinde după moartea sa. Amândoi frații au fost foarte supărați. Denton chiar a amenințat cu un proces. Lucru care nu l-a îngrijorat pe Claude, având în vedere că vânzarea a fost legitimă. M-a întrebat, totuși, dacă aș fi dispus să le permit fraților să o cumpere înapoi de la mine. Cu un preț mai mare.

— Știu ce ai răspuns la asta.

— Așa cum i-am spus hoțului nostru, locul ei este în muzeu și acolo intenționez să o păstrez. După ce o vei aduce înapoi, bineînțeles.

— Claude le-a furnizat fraților numele tău? Așa te-a găsit Antoine?

Nicodème a dat din cap.

— Doar de curând. Dar iată partea cea mai ciudată, ceea ce nu i-am spus lui Claude. Înainte de a muri, Monsieur Lussac însuși mi-a scris, mi-a vorbit despre cutie și mi-a spus că va fi pusă în curând în vânzare. Mi-a sugerat că este ceva ce aș putea dori să dețin. I-am răspuns și i-am spus că mă voi interesa și l-am întrebat de ce credea că aș putea să o vreau. Dar nu a răspuns niciodată la această întrebare.

Eram nedumerită.

— De ce nu ți-a dat domnul Lussac cutia, pur și simplu? De ce să treacă printr-o licitație?

A clătinat din cap.

— Habar n-am.

S-a ridicat, mi-a spus că se duce să facă un ceai și m-a întrebat dacă vreau și eu. I-am spus că vreau. A ieșit din cameră. Mi-am amintit de linkul pe care Cotton îl trimisese și am dat click pe el. M-a dus la un site de știri francez care prezenta un articol despre președintele nepopular al Franței, Yves Casimir, care candida împotriva unui contracandidat puternic, Lydia St. Benedict. În mare parte erau informații lipsite de importanță, dar spre sfârșitul articolului era menționată echipa Lydiei St. Benedict, inclusiv cei mai de încredere asociați ai ei.

Și am văzut.
Acolo, printre nume.
Denton Lussac.

* * *

M-am pregătit de culcare.

Mai rămăsesem la Nicodème și îmi plăcea camera de la mansardă. Cu fereastra deschisă, cu o briză care se strecura înăuntru, cuibărită în patul cu baldachin, mă simțeam mereu ca și cum aș fi dormit în cer. Camera fusese a fiicei sale, încă plină de cărți și accesorii de tânără. Un fel de mini-sanctuar pe care eram sigură că lui Nicodème îi plăcea să-l păstreze. Îmi plăcea și parfumul de lămâie, rezultat al unui difuzor de ulei de verbina și melisă.

Am ieșit din blugii mei murdari și din cămașa distrusă. Camera era prevăzută cu o mică baie pe care am folosit-o pentru a mă curăța. Mi s-a promis o pungă cu haine și pantofi curați la prima oră a dimineții, așa că am decis să dorm dezbrăcată în seara asta.

Flaconul de sticlă stătea pe comodă, cu dopul bine pus. Am luat-o pe noptieră și m-am așezat pe marginea patului, înfășurată într-un prosop. Nicodème mă avertizase în legătură cu posibilele efecte ale amestecurilor din cutie, la fel ca și Antoine. Dar, dintr-un motiv oarecare, nu eram îngrijorată. Nici nu mă speriasem de halucinații. Dacă asta se întâmpla. De fapt, îmi doream mai mult. Să fi fost asta o dependență? Posibil.

Dar nu am putut rezista.

Am scos dopul.

Și am adulmecat.

Apoi am repede dopul la loc.

Capitolul 6

Zâmbesc.

Erec îmi spune că a sosit un mesaj. Sir Helians este la mai puțin de o oră distanță.

Oamenii de afară, de la porți, se treziseră din somn, îngroziți, neștiind ce s-a întâmplat cu ei. Fugiseră de la postul lor, călărind în pădure. Le-am privit retragerea cu ușurare. Acum sunt plină de bucurie și mă grăbesc spre bucătărie să verific pregătirile pentru masa de seară. Totul pare în regulă, așa că mă retrag în camera mea de dormit pentru cele mai importante pregătiri.

Iubitul meu vine pentru ceea ce se anunță a fi o ședere plină de satisfacții. Este important ca el să tânjească după mine. Să mă dorească. Și mai important, trebuie să fie mândru de el însuși după ce își va satisface dorințele. Această mândrie îi va asigura protecția continuă a casei mele. Am o mare cunoaștere a chimiei, o înțelegere a lumii naturale, dar nu am o armată de soldați. Și uneori e nevoie de oameni cu săbii.

— Pregătește-mi baia, îi spun servitoarei mele, și presară petale de trandafir. Voi avea nevoie și de crema pe care am pregătit-o mai devreme, pentru după baie.

Călătoria mea în ploaie s-a dovedit productivă. Am găsit plantele pe care le căutam. În timp ce bărbații dormeau în fața porților, eu pregătisem unguentul. Făcut special pentru interiorul coapselor mele, sub sâni și în spatele urechilor. Toate locurile pe care Helians le va explora în mod sigur.

Îi vor plăcea efectele.

Ca și mie.

* * *

Helians sosește la castel cu o rană la tibie, în urma unei încăierări neașteptate pe drum. Îl conduc în cabinetul meu unde îi curăță carnea, apoi îi aplic un unguent vindecător. Tresare la proprietățile sale, care ard, dar asta înseamnă doar că funcționează. Îi aplic un bandaj și el mă prinde de talie, așezându-mă în poala lui. Îi inspir mirosul de foc și fum amestecat cu o adiere de mere și pin.

Râde.

— Îmi place cum mă adulmeci mereu, când ne întâlnim prima dată.

— Atât de mulți bărbați put. Arăt spre pieptul lui. Tu nu.

— E din cauza poțiunii pe care ai făcut-o. Mi-o ung pe piele, sub brațe, și ține departe toate mirosurile rele. Îi atrage doar pe cei buni.

Zâmbesc.

— Exact așa cum îmi place.

Se ghemuiește lângă gâtul meu și îmi respiră parfumul, îmbinat cu crema parfumată pe care am aplicat-o după baie.

— Miroși a secrete, a catifea și a mare. Și a trandafiri. Întotdeauna trandafiri.

Îmi sărută buzele, iar eu îl sărut înapoi, bucuroasă că lunga lună în care mi-a lipsit a luat sfârșit. Vârfurile degetelor lui sunt puțin aspre și, în timp ce le trece pe gâtul meu, mă cutremur de emoția senzației. Dintre toți bărbații pe care i-am cunoscut, acesta cunoaște cel mai bine arta atingerii.

— Mi-a fost dor de tine, îmi șoptește el.

Desface șireturile din față ale rochiei mele, despărțind faldurile și nu durează atât de mult pe cât mi-aș fi dorit. Dar îi împărtășesc graba. Vreau să-i simt brațele pe spatele meu gol, sânii mei presăți de el. Vreau să-mi trec degetele prin părul de pe pieptul lui.

Îl vreau pe el.

Se apleacă și mă sărută pe gât. Limba lui pictează o dâră de dorință până la pielea palidă a burții mele. Excitația mă face să zâmbesc. Își ridică capul de pe pieptul meu și mă uit adânc la chipul lui fermecător, zâmbindu-i înapoi. Oh, cât de mult mă mulțumește. Ca preoteasă, nu sunt logodită cu niciun bărbat. Am libertatea de a mă bucura cu oricine.

Și l-am ales pe Helians.

Îmi trec degetele prin părul lui aspru și răvășit, pe frunte, pe pomeții lui proeminenți și de-a lungul nasului. Ochii îi sunt încărcăți de pasiune și de altceva. Ceva tulburător. Îi văd durerea. În mintea mea se formează imagini, dar le îndepărtez.

Nu acum.

Mă ridic din poala lui și îi scot cămașa, apoi mă aplec și îi sărut obrazul, îngropându-mi fața în pielea lui și savurând mai mult din parfumul lui. Dintre toți iubiții mei, Helians a rezistat cel mai mult timp. O parte din asta se datorează simplei atracții. O parte este din cauza ierburilor și uleiurilor care îi întăresc dorința. Afrodiziacele s-au dovedit a fi un accesoriu util în farmacia mea.

— Ce-ai zice să ne mutăm în patul tău? Vocea lui este răgușită de dorință. Am călătorit multe zile și nopți și mi-ar prinde bine să mă întind.

Îl iau de mână și îl conduc spre dormitorul meu. Nu sunt servitori prin preajmă. Tuturor li s-a spus să stea deoparte dacă nu sunt chemați. Patul meu ne așteaptă pe amândoi, un cadou de la Arturius de când încă eram în cele mai bune relații. Îl dezbrac și el se întinde gol. Îmi place timpul dintre a dori și a lua. Să văd cât de mult sunt dorită, în timp ce îmi simt propriile dorințe crescând. Mă privește, cu gura ușor deschisă, cu corpul încordat și tensionat. Mă aplec peste el și îi trec un deget de la umăr, pe mijlocul pieptului, pe lângă buric, apoi pe o coapsă, pe un genunchi, pe gambă, pe gleznă, pe laba piciorului, apoi pe celălalt picior, urmând exact același traseu în sens invers, până când

ajung la buzele lui. Își deschide gura, îmi prinde degetul între dinți și mă mușcă jucăuș.

Îmi retrag degetul.

— O să mușc mai tare dacă nu mă lași să-ți dau jos și restul hainelor. Nu mai suport să aștept prea mult.

Termin încet să mă dezbrac. Întinde mâna să mă tragă mai aproape, dar eu mă dau înapoi, să nu mă poată atinge, jucând jocul nostru. Dorința, în cel mai bun caz, trebuie să fie dureroasă pentru amândoi. Cu cât durerea este mai mare, cu atât plăcerea va fi mai puternică.

— Ajunge. Vino aici acum, spune el în cele din urmă.

Mă trage deasupra lui, înfășurându-și brațele în jurul meu, sărutându-mă puternic pe buze. Vreau să mă dizolv în el fără să mai aștept.

Intră în mine cu ușurință.

Îi răspund la fiecare împingere a lui cu una a mea, un dans familiar de care ne-am mai bucurat. Eforturile eșuate de a o lua mai încet și de a o lungi, dezvăluie timpul în care am fost despărțiți.

Dar amândoi încercăm.

— Nu încă, îl implor, murmurându-i la ureche.

Continui să-l călăresc fără nicio pretenție de modestie de fecioară. Nu-mi mai pasă cât de mult știe că îl doresc. Suntem dincolo de asta acum. Viața lui de războinic este plină de pericole. De fiecare dată când îmi părăsește patul, nu sunt sigură că îl voi mai vedea.

Și această teamă ne alimentează pasiunea.

— Încerc să rezist, femeie, dar tu ești o ispititoare malefică.

Nu mă deranjează niciodată când îmi spune așa. Am încredere în el și știu că nu se teme de puterea mea. În schimb, o savurează, o pofteste, o vrea.

Ajunge până la capăt.

Adânc în mine, ultimele lui împingeri reduc la tăcere orice gând și mă umplu de o plăcere atât de

intensă, încât e la o distanță de o pană de durere. Lasă să iasă un geamăt lung care se prelungește și savurez sunetul eliberării lui, în timp ce el se ridică și se afundă mai adânc în centrul meu, acolo unde ard focuri topite și scânteii care scapă în sângele meu, făcând ca fiecare bucată din mine să se simtă ca o explozie de flăcări. Stăm întinși acolo, extenuați, respirând greu, uzi de transpirația celuilalt, epuizați, bucurându-ne de magia pe care am făcut-o. Nu spun niciun cuvânt și nici nu mă aștept ca el să vorbească.

Dar o face.

— Arturius este hotărât să recupereze această fortăreață.

Sunt pe punctul de a răspunde, dar el îmi pune un deget pe buze.

— Știu. El ți-a dat-o ție. Dar soția lui l-a făcut să te urască. Gelozia ei pentru că i-ai dat un fiu, iar ea nu a putut să-i dea niciun copil, a întors-o împotriva ta cu o furie care nu cunoaște limite. Ea cere să fii alungată. El a refuzat. Dar, ca să o liniștească, a promis că își va trimite cei mai buni oameni să revindică acest loc.

— Oamenii au venit azi.

— I-am întâlnit pe drum. Cu ei m-am luptat.

Inima mi se umple de recunoștință.

— Dar ei nu vor fi ultimii care vor veni, spune el. Morgan le Fay, ești o femeie marcată.

Nu-mi plac aceste cuvinte. Dar sunt adevărate.

— Chiar mai rău, omul care răspunde de evacuarea ta este unul dintre foștii tăi iubiți.

Fac o grimasă și știu cine trebuie să fie.

— Fratele tău?

El dă din cap.

— Căruia trebuie să mă opun.

Cruzimea lui Arturius este clară, ironia este vizibilă.

Kaz de Gourmet versus Helians de Gourmet.

Un frate dorind să-mi atace casa, celălalt să o apere.

Capitolul 7

M-am trezit cu o tresărire. Lumina soarelui strălucea dincolo de fereastra deschisă. Sosise dimineața. Oare adormisem în timpul halucinației? Se pare că da, din moment ce prosopul meu încă atârna pierdut în jurul corpului meu. Și ce somn. Din nou, visul părea atât de real. Ca și cum aș fi fost acolo, trăind ceea ce trăia ea. Chiar și sexul. Ca și cum aș fi fost acolo. Ceea ce a fost cel puțin tulburător.

M-am așezat pe marginea patului și mi-am lăsat capul să se limpezească. La fel ca și în cele două dăți anterioare, imaginile au dispărut repede, persistând doar câteva clipe, ca fumul dintr-un foc. Repeziciunea cu care au trecut m-a făcut să mă îndoiesc de realitatea lor. Dar nu puteam nega faptul că poțiunea din flaconul aceea de sticlă avea putere.

Și acum două nume îmi rămăseseră în minte.

Sir Helians de Gormet și Morgan le Fay.

Mi-am forțat mintea să se calmeze.

Noaptea trecută am adus laptopul lui Nicodème sus cu mine. M-am întins spre el și am deschis un motor de căutare, tastând cele două nume.

Morgan le Fay poseda un trecut incert, cel mai probabil din mitologia galeză, o figură de zeiță celtică. A devenit celebră ca invenție a lui Sir Thomas Malory în lucrarea sa *Le Morte d'Arthur*, ca una dintre surorile vitrege ale regelui Arthur. Ucenică a lui Merlin și adversară redutabilă a Cavalerilor Mesei Rotunde, era extrem de independentă și vorace din punct de vedere sexual. A devenit doamna de onoare a reginei Guinevere și s-a îndrăgostit de nepotul lui Arthur. Guinevere a pus capăt idilei și, ca urmare, în cele din urmă i-a dezvăluit lui Arthur aventura reginei cu Lancelot. În general, ea părea un personaj destul de rău, viclean și complicat, respectând puține valori

sociale, personalitatea ei întunecându-se de fiecare dată când legenda arthuriană era povestită. De obicei, a fost prezentată ca vindecătoare, ticăloasă, vrăjitoare, seducătoare sau o combinație a acestora. În epoca modernă, feministele au adoptat-o ca simbol al puterii, alegând să o prezinte ca pe o figură binevoitoare cu abilități extraordinare.

Helians de Gormet părea mult mai misterios, nefiind notat aproape nimic despre el, cu excepția faptului că diverșilor poeți care au povestit legenda arthuriană le plăcea să-l prezinte ca fiind unul dintre nenumărații iubiți ai lui Morgan.

Ce naiba se întâmpla?

Nu citisem niciodată *Le Morte d'Arthur* sau oricare dintre numeroasele sale variante. Era clar că Morgan le Fay nu era reală. Doar o parte a unei legende. Bineînțeles, dezbaterea a continuat timp de secole. Oare Malory pur și simplu inventase toată povestea? Fiecare detaliu din povestea sa era ficțiune? Sau adaptase povești reale care existau cu ani înainte de jumătatea secolului al XV-lea, când a apărut cartea sa?

Nimeni nu știa.

Am făcut un duș și am găsit un sac cu haine care mă aștepta în fața ușii. Slavă Domnului. Oamenii mei reușiseră. M-am îmbrăcat și l-am găsit pe Nicodème jos, în bucătărie. La o cafea cu cornuri proaspete de la brutarul local, mi-a spus că a verificat la spital, dar nimeni care să corespundă descrierii lui Antoine nu fusese internat vreodată.

Ceea ce era îngrijorător.

Am explorat diverse posibilități, dar nu am ajuns nicăieri. Dezamăgirea lui de a pierde Cutia de Sabat părea aproape la fel de mare ca și îngrijorarea lui în legătură cu dispariția lui Antoine.

— Mai ești dispusă să dai de urma cutiei și a lui Antoine? a întrebat el.

Am dat din cap.

Dar mai întâi era timpul să fiu sinceră.

I-am spus despre flaconul de sticlă și despre cele trei viziuni.

— De ce nu mi-ai spus asta ieri? m-a întrebat el.

— Nu sunt sigură. Poate că am vrut să le explorez mai întâi. Acum știu. Nu au fost vise. Nu am fost un observator. Eram acolo, ca altcineva.

A zâmbit.

— Nu altcineva, Cassiopeia. Erau amintiri din viețile trecute. Amintirile tale, eliberate. Sticla aia face exact ceea ce spun legende. Deschide o ușă în mintea ta.

Ceea ce a fost greu de acceptat pentru mine, deoarece nu cred în reîncarnare.

— Îți dai seama, a spus el, că fascinația ta pentru epoca medievală și dorința ta de a reconstrui un castel provine dintr-o experiență din viețile trecute.

Nu luasem niciodată în considerare această posibilitate. Dar nici nu înțelesesem niciodată cu adevărat obsesia mea pentru acest proiect. Mai ales având în vedere milioanele de euro pe care le-am cheltuit.

— Vreau să aflu mai multe despre această formulă, am spus. Vreau să știu dacă și cum provoacă acele halucinații.

— Atunci de acolo ar trebui să începi. Du-te la verișoara mea la Paris și întreab-o ce a descoperit. Ea poate explica mult mai bine decât mine. Dar pot să-l sun pe Claude la casa de licitații și să-l rog să se întâlnească și el cu tine.

— Și flaconul de sticlă?

— Ia-l cu tine.

Am urcat scările până în camera mea și mi-am adunat lucrurile. Când am coborât, gata să plec, Nicodème m-a întâmpinat la ușă cu o pungă de hârtie maro.

— O baghetă cu Camembert și șuncă. Pentru călătoria cu trenul de la Nisa la Paris.

Am zâmbit, apreciind eforturile lui.

— Ai grijă de tine, mi-a spus el.

* * *

Era ora șapte seara când am ajuns la Paris.

Montalembert era un hotel de tip boutique de pe malul stâng, găzduit într-o clădire frumoasă din 1926, chiar lângă St. Germain des Prés. Stăteam deseori acolo nu numai pentru ambianța sa veche, ci și pentru funcționalitatea modernă. I-am trimis un mesaj lui Cotton de pe telefonul lui Nicodème pentru a-l anunța cum să mă găsească, dar nu a răspuns. După o cină ușoară de la room service, m-am uitat la un film vechi alb-negru și eram pe punctul de a adormi când un semnal sonor ușor a întrerupt liniștea. Cotton răspundea? Am citit alerta de pe ecranul telefonului și am rămas șocată.

Am sunat la magazin și Nicodème mi-a furnizat acest număr. Sunt în Paris. Antoine.

I-am răspuns și i-am spus că ar trebui să ne întâlnim.

Nu încă. În curând.

M-am gândit ce să fac, dar am decis că nu am de ales. El era cel care lua deciziile. Am aruncat o privire la sticla cu dop care zăcea pe comodă, gândindu-mă dacă să permit din nou o intruziune.

Nu. Nu în seara asta.

Așa că am dormit.

Fără să visez.

Capitolul 8

Am plecat devreme din hotel, în dimineața luminoasă și caldă a Parisului, și m-am îndreptat spre Sena. Hotelul meu se afla la doar trei străzi distanță de întâlnirea mea cu Jac L'Etoile.

Rue des Saints-Pères era o stradă îngustă, mărginită de reședințe și magazine de antichități. Cuibărită între două dintre ele, mi-am găsit destinația și am sunat la soneria acesteia. S-a auzit un zumzet care a eliberat o încuietore electronică. Am întors butonul și am intrat în L'Etoile Parfums, una dintre cele mai emblematice parfumerii din Paris, care datează de dinainte de Revoluția Franceză.

Un buchet de arome mi-a salutat nasul, la fel ca și decorul de epocă. Oglinzi antice marmorate acopereau pereții și tavanul, împrăștiate deasupra unor picturi murale cu flori pastelate și îngeri. Atenția mi-a fost atrasă de dulapurile din lemn de trandafir de pe doi pereți, fiecare dintre ele fiind pline cu accesorii antice pentru parfumuri. Am recunoscut câteva dintre parfumurile casei. Vert. Blanc. Rouge. Noir. Toate, știam, create între 1919 și 1922, considerate încă printre primele zece parfumuri ale industriei, alături de clasice precum Chanel No. 5, Shalimar și Mitsouko. O femeie stătea cocoțată în spatele unei mese de sticlă. Purta o rochie neagră, tocuri înalte și o eșarfă neagră.

— Am o întâlnire cu Jac L'Etoile. Eu sunt Cassiopeia Vitt.

S-a ridicat de la masă și, apăsând pe unul dintre panourile cu oglinzi, a deschis o ușă. Am urmat-o într-un hol lung care se termina la o ușă din lemn sculptat, pe care ea a deschis-o.

Jac L'Etoile aștepta să mă întâmpine.

Era drăguță, cu ochii migdalați, de un verde pal, și o față ovală încadrată de părul ondulat de culoarea mahonului. Poate puțin mai în vârstă

decât mine, probabil la vreo patruzeci și ceva de ani, purta un halat alb elegant peste pantaloni negri și balerini din piele de căprioară. Părea să se simtă foarte bine în pielea ei și îmi tot spuneam că această femeie era descendenta directă a unei lungi linii de parfumieri care se întindea până la sfârșitul anilor 1700.

— *Bonjour*, a spus parfumiera, în timp ce îmi întindea mâna. Dorești o cafea sau un ceai?

Am cerut cafea, iar recepționera a plecat să-mi aducă.

— Bine ai venit în magazinul meu, a spus Jac, fluturând din brațe.

Dulapuri pline cu sute de sticle de lichide care străluceau în nuanțe de galben, chihlimbar, verde și maro se aliniau pe un perete. Un set de uși franțuzești se deschidea într-o curte luxuriantă plină de flori înflorite și copaci verzi.

— Nicodème a sunat și a spus să te tratez ca fiind din familie.

— Este un vechi prieten drag.

— Care pare să aibă o problemă.

Am dat din cap.

— Așa este.

— A menționat și dragostea ta pentru parfumuri. Vrei un tur rapid?

Am dat din cap. Sigur că da.

— Asta, a spus ea mergând spre un aparat din lemn care umplea un sfert din încăpere, este inima a ceea ce fac eu. Orga parfumierului.

Despre care știam. Cam doi metri lungime și doi metri înălțime, făcut din plop. Cu trei nivele, iar în loc de clape pentru a cânta muzică, rânduri de flacoane de sticlă aliniate ca niște soldați, fiecare cu o esență diferită. Cea mai bună presupunere? Se pare că erau mai mult de trei sute de fiole.

— Nu știm cine a fost dulgherul, a spus Jac. Dar, potrivit bunicului meu, este la fel de vechi ca și magazinul. Timp de secole, parfumierii și-au practicat meseria în laboratoare, ca acesta. Chiar

dacă laboratoarele moderne nu mai folosesc orgi de parfumerie, pentru mine nu există o metodă mai bună. Așa cum spunea fratele meu, „parfumul este despre trecut, despre amintiri, despre vise”.

Nu puteam să nu fiu de acord cu asta și i-am admirat dragostea evidentă pentru meseria ei.

Jac și-a întins brațele.

— Fiecare generație de parfumieri din familia mea a folosit aceleași sticle.

Declarația ei avea ceva deopotrivă mândru și deznădăjduit. A mângâiat lemnul orgii.

— Fratele meu a creat parfumuri aici. Tatăl meu înaintea lui și tatăl lui înaintea lui, mergând până la primul L'Etoile, care a deschis acest magazin în 1770. La fel ca toți primii parfumieri, el fusese un fabricant de mănuși care folosea parfumuri pentru a impregna pieile de ied cu o aromă mai plăcută. Când a văzut cât de mult le plăcea clienților săi, a adăugat și alte produse parfumate. Lumânări, pomezi, săpunuri, săpunuri, pliculețe, pudre, uleiuri pentru piele, creme.

Ușa s-a deschis și recepționera s-a întors cu o tavă cu cești de porțelan, o cafetieră de argint, un vas cu lapte, o zaharniță și lingurițe.

— Mergem? a întrebat Jac și ne-am întors la biroul ei.

Așezându-mă în fața ei, am refuzat zahărul și laptele, am acceptat ceașca pe care mi-a oferit-o și am sorbit din cafeaua neagră. Deloc surprinzător, nu numai că era delicioasă, dar era și excepțional de aromată.

— Ce are în ea de îi dă un parfum? am întrebat.

— Doar câteva boabe de cacao. Ți place?

— Chiar mult.

— Este una dintre primele lecții pe care le învață un parfumier. Cum, uneori, cel mai mic adaos face diferența.

— Asta e valabil și în viață.

Ea a zâmbit.

— Și în afaceri. Presupun că vrei să știi despre Cutia de Sabat și ce am descoperit din mostre.

Am dat din cap.

— A fost o investigație pe cînste, a spus ea. Am făcut treaba acum un an. În mod uimitor, s-a dovedit că unul dintre uleiurile pe care mi le-a trimis Nicodème avea multe asemănări cu un parfum cu care am lucrat acum șase ani. Este aceeași formulă, cu doar câteva variații. Încă mai cred că nu poate fi o coincidență. Cât de familiarizată ești cu analizele chimice și proprietățile botanice?

Am clătinat din cap.

— Nu prea mult, în afară de fascinația pentru întregul concept de parfum.

— Când Nicodème mi-a trimis mostrele, le-am trecut prin cromatografie în fază gazoasă și spectrometrie de masă. În cele mai multe cazuri, este folosită pentru detectarea drogurilor, analiza mediului și investigații privind explozibilității. Dar companiile producătoare de parfumuri le folosesc adesea pentru a studia aromele concurenței. În câteva ore, aceste aparate pot descompune formula unui rival a cărui creare a durat luni de zile.

— Ce ai aflat?

— Am reușit să identificăm mai multe ingrediente. Câteva de acum mai bine de un deceniu, apoi încă două de la o descoperire științifică recentă. De fapt, a fost o surpriză să găsim acolo o anumită substanță. În urmă cu trei ani, un botanist din Israel a reușit să cultive două plante străvechi, dispărute de ani de zile. Datorită acestui fapt, amprentele lor chimice se află acum într-o bază de date. Jac a luat trei foi de hârtie. Aici este analiza.

Mi le-a înmănat.

Am aruncat o privire la informații. Zece blocuri de copii separate, o mare parte din cuvinte în latină despre a căror semnificație habar nu aveam.

— Mi-e teamă că nu știu ce reprezintă majoritatea dintre acestea.

Mi-a întins mâna și i-am dat înapoi foile.

— Amândouă aceste plante străvechi, odinioară dispărute, se aflau în Cutia de Sabat. Unele dintre ingrediente sunt inofensive, sau simple halucinogene. Dar sunt câteva care pot provoca niște reacții puternice. Combinațiile și dozajul sunt cheia. La multe dintre fiole, o cantitate mică ar putea provoca reacții adverse – probleme ușoare, cum ar fi dureri de cap. O cantitate puțin mai mare duce la tulburări neurologice grave. Puțin mai mult și poate fi fatal. Combinațiile de plante și extracte din cutie au fost cu siguranță folosite cândva pentru lucruri precum medicamente, afrodisiace, chiar otrăvuri. Este ca o farmacie mobilă.

— Unele dintre ele includ efectul secundar al halucinațiilor sălbatice? am întrebat.

— Destul de multe, de fapt. Preoții din vechime erau adepți ai amestecului de formule care să permită utilizatorului să intre în stări de meditație profundă, se presupune că pentru a putea intra în comuniune cu lumea spiritelor sau pentru a visa profeții. Eu personal am avut contact cu o astfel de formulă. A provocat ceea ce ar fi putut fi simple halucinații sau, mi-a aruncat o privire, nu sunt sigură care este sistemul tău de credință, așa că s-ar putea să fii sceptică în legătură cu asta. Amintiri din vieți trecute. Toate provocate de inhalarea unui parfum străvechi.

Cu o zi în urmă aș fi respins ceea ce tocmai spusese ca pe un nonsens. Dar acum aveam o minte mai deschisă.

— *Acum cred.*

— Nicodème mi-a spus că ai avut niște viziuni neobișnuite. A fost prima dată?

Am dat din cap.

— Inițial am crezut că am avut o simplă halucinație. Fusesem lăsată inconștientă în timpul unui jaf. Dar apoi am intrat în contact cu o parte

din substanța din una dintre sticle și am trăit un al doilea și un al treilea incident.

— În calitate de persoană care studiază amintirile din viețile trecute de șase ani, aș fi bucuroasă să te ajut în orice fel aș putea. Există un expert în New York, doctorul Malachi Samuels, pe care l-am consultat de mai multe ori. Dacă este ceva cu care nu te pot ajuta, te pot pune în legătură cu el.

I-am mulțumit și apoi ne-am concentrat asupra a ceea ce aveam să aflăm.

— Sticlele din cutie conțineau extracte pure de plante folosite și astăzi în medicamente, a spus Jac. Belladonna, Datura și mandragora sunt bune pentru probleme ale inimii, plămânilor și sistemului nervos, inclusiv pentru resuscitarea insuficienței cardiace. În unele cazuri, ele pot fi folosite chiar ca antidot pentru otrăvuri. Din cauza unui compus numit tropan, pe care îl conțin, niciuna dintre ele nu trebuie administrată intern. Chiar și o singură doză poate provoca leziuni cardiace permanente sau moartea. Unii oameni chiar beau vin infuzat cu mandragoră sau henbane, dar pericolele depășesc cu mult beneficiile. *Atropa belladonna* are o lungă istorie legată de ocultism. *Atropos* a fost una dintre cele trei Zâne al căror nume înseamnă *inevitabil*, deoarece ea a fost cea care a tăiat firul vieții provocând moartea pentru oameni. Drogul a fost, și încă mai este, folosit de șamani pentru a deschide porți între lumi. Solanaceea care se afla și ea în Cutia de Sabat, este o viță de vie cu flori purpurii strălucitoare și fructe roșii. Fiecare aspect al plantei este toxic. Din punct de vedere medical, este folosită pentru a vindeca vânătași, umflături, entorse și răni, dar nu trebuie niciodată arsă sau ingerată.

De parcă eu aș face-o. Lucrul meu cu cutia s-a limitat la o scurtă interacțiune, dar chiar și asta începea să mă neliniștească. Am continuat să ascult în timp ce ea îmi explica despre *Datura*

stramonium, Trompeta Diavolului, care era periculoasă chiar și la atingere. Avea multe proprietăți vindecătoare, dar provoca și halucinații grave și imprevizibile care puteau dura ore sau zile întregi.

— Uneori, cel care o lua trebuia să fie legat pentru a-l împiedica să se rănească pe sine sau pe alții, a spus Jac. A fost folosit de șamani și spiritiști pentru a călători în afara corpului lor în lumea spiritelor, pentru recuperarea sufletului sau pentru a inversa blestemele puse de strămoși. Este o chestie foarte puternică.

— Era în cutie?

Ea a dat din cap.

— Și mai era și henbana, pe care grecii antici o foloseau ca sedativ. Era, de asemenea, popular ca afrodisiac, adăugat în poțiuni de dragoste, beri, vinuri și uleiuri de masaj. Este toxică, halucinogenă și foarte periculoasă.

Asta umplea flaconul de sticlă ce se afla în buzunarul meu.

Am scos flaconul, l-am așezat pe birou și i-am explicat despre viziuni. Jac a ascultat, apoi a luat una dintre pipetele de plastic și a prelevat o mostră din sticlă, deschizând rapid, apoi punând la loc dopul de plută în timp ce amândoi ne țineam respirația.

— Este nevoie de mai mult decât o simplă adulmecare, am spus. Dar nu are rost să ne asumăm riscuri.

A depus proba într-o fiolă și a sigilat capacul.

— Mă voi uita să văd ce este aici. Ar putea fi un amestec. Dintre mostrele pe care le-am testat, șapte flacoane conțin ingrediente pure. Trei conțineau compuși cu mai multe elemente, inclusiv unele din celelalte sticle. O formulă a provocat o stare halucinogenă de meditație profundă. A doua era un afrodisiac puternic. A treia inducea o stare meditativă semiconștientă, posibil un fel de ser al adevărului, cum ar fi etanol,

scopolamină sau amobarbital. Conținutul acelei cutii este, fără îndoială, periculos. Dacă se abuzează de ele, ingredientele pot fi fatale. A arătat spre flaconul de sticlă. Eu aş avea grijă cu chestia aia.

Am reintrodus sticla în buzunar, mintea mea procesând toate informațiile. În prezent, nu se ştia unde se afla Cutia de Sabat. Fusesse furată, apoi furată din nou, iar cel care o furase a doua oară nu era prieten cu Nicodème sau Antoine. Cea mai bună presupunere? Hoțul îşi dorea o utilizare a conținutului care nu includea crima, deoarece existau cu siguranță modalități mai ușoare de a ucide pe cineva.

— Voi mai face câteva teste și te voi anunța ce voi găsi, a spus Jac. Între timp, nu sunt detectiv, dar am un prieten care a fost odată. M-a ajutat în trecut. Nicodème a sugerat că s-ar putea să ai nevoie de cunoștințe locale.

A întins mâna după un bloc de hârtie, a notat un nume și un număr de telefon, apoi mi l-a înmănat.

Pierre Marcher.

Am băgat informația în buzunar.

— Ai o adevărată enigmă în mâinile tale, a spus Jac.

Era puțin spus.

Capitolul 9

Am ieșit din parfumerie și mi-am verificat telefonul pentru a vedea dacă nu cumva Antoine mi-a trimis un mesaj. Nu o făcuse, așa că i-am trimis un alt mesaj că sunt disponibilă, apoi am mers spre Sena. Oricând altcândva, frumusețea râului și seninătatea împrejurimilor m-ar fi liniștit, dar nu și astăzi. Telefonul meu a vibrat și am verificat ecranul, sperând să văd un mesaj de la Antoine.

Dar era Cotton.

Ai aflat ceva despre halucinațiile tale?

În timpul călătoriei cu trenul spre nord îl sunasem și îi povestisem despre vise, împărtășindu-i planurile mele pentru Paris. Nu fusese încântat de decizia de a inhala intenționat din sticlă, dar avea încredere în judecata mea. Așa cum și eu aveam încredere în a lui. Încă unul dintre motivele pentru care făceam o echipă grozavă.

I-am răspuns că o văzusem pe Jac și am scris o versiune prescurtată a ceea ce conținea Cutia de Sabat, apoi l-am întrebat ce credea că ar putea face cineva cu un asemenea sortiment.

Va trebui să mă gândesc la asta. Ținem legătura.

Nu a fost de prea mare ajutor, dar era de asemenea la mare distanță și în afara problemelor. Asta era chestia cu bărbații. Erau niște reparatori. Le plăcea să îmbunătățească situațiile proaste. Probabil venea din Epoca de Piatră și de la vânătorii culegători și toate prostiile alea. Dar rareori am avut nevoie de un reparator. Preferam să-mi rezolv singură problemele. Ceea ce era un alt motiv pentru care îl iubeam pe Cotton. Era mai mult un ascultător. Asta îmi era de folos, iar Cotton se pricepea foarte bine, după cum spunea el, „să-și țină gura închisă și urechile deschise”.

Am ezitat să pun telefonul deoparte, lăsându-mi degetele să zăbovească pe suprafața lui. Deși era doar simbolic, era totuși o legătură cu el. Chiar dacă eram obișnuiți să fim despărțiți, îmi era dor de el. Trecuseră mai bine de două săptămâni de când ne văzusem ultima oară și avea să treacă cel puțin tot atât sau mai mult până la următoarea noastră vizită. M-am întrebat de multe ori cum ar fi să fiu cu el tot timpul. Nu avusesem niciodată un asemenea nivel de apropiere cu nimeni. Dar, mă hotărâsem deja că el era singurul bărbat cu care acest lucru ar putea fi posibil.

Într-o zi.

Am traversat Pont Carrousel. Deși era abia dimineța târziu, erau deja cupluri pe podul arcuit, zăbovind, ținându-se de mână, unele sărutându-se. Orașul îndrăgostiților, nu-i așa? Un clișeu, dar adevărat. Întotdeauna m-am simțit bine aici. M-am gândit din nou la Cotton, încă îi simțeam lipsa, și la visele ciudate. Încă nu voiam să le numesc amintiri.

Deci, ce erau?

Mi-am continuat drumul în Grădina Tuileries și am ieșit pe Rue Rivoli. De acolo am mers pe jos până la Place Vendôme, unde se află faimosul hotel Ritz și unele dintre cele mai exclusiviste magazine de bijuterii din lume. Se știe că am cheltuit ceva bani acolo. Întorcându-mă pe Rue Danielle Casanova, am mers până la jumătatea străzii și am găsit intrarea la Casa de Licitații Du Lac.

* * *

Întâlnirea mea cu Claude Mantte a fost dezamăgitoare. Am aflat puține lucruri pe care nu le știam deja și am plecat cu o dispoziție întunecată. Pentru a treia oară i-am trimis un mesaj lui Antoine, care încă nu-mi răspunsese. Dar de data asta am primit un răspuns.

Prin intermediul unui telefon.

— E timpul să ne întâlnim, a spus el.

— Te simți bine? Te-am lăsat la pământ ca să cer ajutor. Dar când m-am întors nu mai erai acolo.

— Nicodème mi-a spus unde te-ai dus. Întoarce-te la parfumerie și așteaptă afară. Vin și eu imediat.

Tonul lui era iritat, dar l-am ignorat și am acceptat să merg acolo. Mi-a luat mai puțin de un sfert de oră să refac traseul. Am stat în fața magazinului, vizavi pe stradă, așteptându-l. În cele din urmă, un Citroën negru a oprit ușor pe trotuar și ușa din partea pasagerului s-a deschis. Antoine se afla la volan, cu un bandaj pe partea dreaptă a frunții și un altul în jurul încheieturii mâinii stângi.

— Urcă.

Am făcut-o și el a plecat.

— Sunt aici, a spus el, fără niciun preambul, pentru că fratele meu, Denton, este la Paris. Cred că el a fost în spatele atacului asupra noastră, a amândurora.

— Ești bine?

A făcut un gest către mâna lui.

— Lovit, cu siguranță. Un drumeț a venit și m-a ajutat. M-au dus la spitalul din Monaco.

Eu verificasem doar la Nisa.

— Tu ești în regulă? a întrebat el.

— Am avut niște halucinații după aceea și o durere de cap.

— Vrei să spui ca niște vise, dar mai mult, ca și cum ai fi fost acolo, trăind totul?

Am dat încet din cap.

— Și tu?

— Am mai trăit asta înainte. După cum ți-am spus, Cutia de Sabat a aparținut tatălui meu. A păstrat-o în casa noastră timp de mulți ani. Odată, curiozitatea a pus stăpânire pe mine și am explorat conținutul ei. Am mirosit din una dintre sticle și am leșinat. M-am trezit cu o amintire din alte vremuri. Fusesem pe un câmp de luptă în timpul Primului Război Mondial, în tranșee. Un loc oribil.

Erau împușcături, moarte, apoi gaze otrăvite. A fost atât de real. Aproape copleșitor.

— Visele mele erau mai benigne. Eram o femeie pe nume Morgan le Fay. Eram într-o pădure, cu ploaie. Era o cetate care îmi aparținea, dăruită de fratele meu vitreg, dar el a decis să o ia înapoi. Mi-a fost puțin jenă să continui, dar știam că trebuie să o fac. Și făceam dragoste cu un bărbat, acolo, pentru a mă proteja.

Trebuia să existe o explicație logică, dar, pentru viața mea, nu mă puteam gândi la una.

— De aceea ai vrut cutia înapoi? am întrebat. Pentru a experimenta mai multe vise.

El a dat din cap.

— Și pentru a găsi niște răspunsuri. Mă deranjează de mult timp.

El a navigat prin trafic și eu i-am explicat tot ce am aflat despre ingredientele cutiei, apoi l-am întrebat:

— De ce crezi că fratele tău a fost în spatele ambuscadei și a jafului?

— Denton știe despre cutie și despre ce pot face amestecurile. Și el le-a mirosit odată. Știa, de asemenea, cine a cumpărat cutia și că aveam de gând să o recuperez. Am vorbit acum câteva zile.

— De ce nu te-a ajutat pur și simplu? De ce să te atace?

— Pentru că știa că nu aveam de gând să i-o dau. Nu am încredere în el.

Eram uimită.

— Dar să te atace? Este capabil de așa ceva? Nu aveam frați și surori, dar ideea ca unul să facă ceva atât de violent mi se părea de neconceput. De unde știi că a fost el?

— A lăsat o carte de vizită.

Și-a întins încheietura mâinii și mi-a arătat o brățară cu șnur albastru care susținea un mic talisman de metal.

— Este un ochi rău, a spus el. Bunica noastră ne-a dat fiecăruia câte unul.

A băgat mâna în buzunarul de la pantaloni și a scos o brățară identică, cu cercul de șnur tăiat.

— Era întinsă deasupra mea când m-am trezit. Modul lui de a-mi spune să mă retrag.

— De ce contează atât de mult cutia aia pentru el? Crezi că plănuiește să folosească acele uleiuri străvechi?

— Chiar nu știu.

A tăcut pentru moment. Mi-am amintit ce-mi spusese Cotton despre Denton Lussac.

— Fratele tău lucrează pentru Lydia St. Benedict?

— Da. Și asta este ceea ce mă îngrijorează. Mă întreb dacă nu cumva toate astea au vreo legătură cu alegerile.

Despre care știam că erau peste cinci zile. Campania dintre președintele Casimir și contracandidatul său, Lydia St. Benedict, fusese una dintre cele mai proaste din istoria Franței. Acuzații și contra-acuzații fuseseră aruncate de ambele părți. Sondajele erau în impas, țara era împărțită în proporție de 50/50 și părea o situație fără ieșire.

— Dezbaterea finală este mâine seară, a spus el.

— Ce legătură ar putea avea Cutia de Sabat cu asta?

— Fratele meu a fost cândva o persoană minunată. Dar i s-a întâmplat ceva, acum cinci ani, după ce tatăl nostru a murit. A fost exclus din testament, nu a primit nicio moștenire, și asta l-a afectat foarte tare. Ne-a urât pe mine și pe fratele nostru mai mare și ne-a învinovățit pentru mustrarea tatălui. A devenit lipsit de scrupule, avid de putere și mincinos, toate acestea făcându-l imprevizibil și periculos. Nu m-a urmărit la Eze și nu a luat acea cutie doar din cauza unei rivalități între frați. Ceva se întâmplă aici și trebuie să aflăm ce.

— Noi?

— Am nevoie de ajutorul tău. Acest lucru mă depășește cu mult. Nicodème spune că ești o femeie pricepută și cu mijloace. Și exact de asta am nevoie.

Capitolul 10

Am mers până la un apartament din Arondismentul 16 despre care Antoine mi-a spus că aparținea unui prieten care i-l oferise pentru câteva zile. Era așezat la etajul al doilea al unei locuințe clasice Belle Epoque din secolul al XIX-lea, cu tavane și ferestre înalte care dădeau spre o curte plantată cu copaci și o grădină cu un design complicat. Se pare că prietenul lui Antoine iubea cărțile, pereții fiind căptușiți de rafturi pline cu volume, noi și vechi. Prezența lor m-a făcut să-mi fie și mai dor de Cotton, căruia nu-i plăcea nimic mai mult decât să caute prin anticariate și piețe de vechituri prime ediții rare. Mobilierul modern contrabalansa mulurile tradiționale, parchetul și covoarele. Trecuse de ora prânzului și niciunul dintre noi nu mâncase, așa că, din alimentele pe care le avea în mașină, am făcut omlete cu brânză. Antoine a deschis o sticlă de Sancerre însușită de pe raftul de vinuri din bucătărie. După ce mâncarea a fost gata, ne-am luat farfuriile și paharele și ne-am așezat la masa din sufragerie.

— Va trebui să ne confruntăm cu Denton, a spus el. Dar el nu se va deschide pur și simplu și nu va recunoaște ceea ce a făcut. Nu este în firea lui. Din fericire, este un fanfaron.

— Spre deosebire de tine?

— Suntem diferiți în atâtea feluri. Dar ar putea să facă aluzie la planurile sale dacă găsim îndemnul potrivit.

— Față de tine?

Antoine a clătinat din cap.

— Nici o șansă. Pentru el, eu sunt dușmanul.

— Cât de bine îi cunoști pe oamenii din viața lui? Există femei?

— E homosexual.

— Există bărbați?

— Sunt sigur că sunt câțiva.

— Cineva de care este apropiat?

Antoine s-a încruntat.

— Habar n-am. Ne-am înstrăinat de mult timp.

— Și totuși ați vorbit săptămâna trecută.

— Trebuia să știu dacă a început să caute cutia.

— Se pare că nu.

El a dat din cap.

— Nu până ieri, cel puțin.

Am fost de acord. Denton Lussac trebuia să fie găsit. Și repede. Îl auzisem pe Cotton plângându-se de multe ori de implicarea localnicilor într-o operațiune. Rareori se dovedeau a fi de ajutor. Dar aceasta nu era o misiune a Departamentului de Justiție al Statelor Unite. Iar eu nu eram un agent de informații. Ajutorul aici ar fi fost apreciat. Mi-am amintit de cartea de vizită din buzunar pe care mi-o dăduse Jac L'Etoile cu numele și numărul lui Pierre Marcher. L-am găsit și am dat un telefon de pe mobilul lui Nicodème. Marcher a răspuns la al doilea apel. I-am explicat cine eram și cine îl recomandase.

— Orice pentru Jac, a spus el. Și ea a sunat și mi-a spus că s-ar putea să am vești de la tine.

A fost de acord să ne întâlnim în decurs de o oră la un bistro local.

Cafeneaua Winka.

* * *

Antoine și cu mine am intrat în cafenea și am cercetat fețele. Mesele erau aproape pline, dar nu se punea problema care dintre ele îl găzduia pe Pierre Marcher. S-a ridicat în picioare când ne-am apropiat. Era scund și subțirel, cu părul negru, dat pe spate. Purta ochelari eleganți, cu rame de sârmă, iar în locul unde ar fi trebuit să fie sprânceana dreaptă avea o cicatrice albă și zdrențuită, ca o crăpătură într-o piesă de ceramică smălțuită, de altfel foarte bună. Costumul său

bleumarin îi venea bine, iar cămașa sa albă și apretată părea proaspăt spălată.

— Inspectorul Marcher? am întrebat.

— Marcher este bine. Nu mai sunt la poliție.

Ne-am așezat la masă. A apărut un chelner și atât eu cât și Antoine am comandat cafea. Ne-a luat aproape o jumătate de oră să explicăm situația și ceea ce știam, precum și o schiță a ceea ce aveam nevoie să aflăm.

— Știu de fratele tău, i-a spus Marcher lui Antoine.

Știam la ce se referea. În mod *oficial*. În calitate de fost polițist.

Antoine părea să înțeleagă și el.

— Reputația fratelui meu nu este bună, așa că simte-te liber să spui tot ce ai în minte. Nu ne înțelegem de ani de zile și nici el cu altcineva din familie. Sunt puține lucruri pe care ai putea să le spui care să mă șocheze sau să mă dezamăgească.

— Era în vizorul nostru. L-am interogat de câteva ori, dar nu am reușit niciodată să adunăm suficiente probe pentru a-l acuza.

Antoine a dat din cap.

— Te referi la șantaj.

M-am uitat la el.

— Despre ce vorbești?

— Au existat zvonuri că fratele meu ar fi șantajat mai mulți membri ai Adunării Naționale.

— Chiar asta a făcut, a spus Marcher. Din păcate, nu am reușit niciodată să aflăm întreaga poveste. Nici unul dintre membrii Parlamentului nu a vrut să depună plângere. Pe bună dreptate, presupun, din moment ce mizeria era adevărată.

— Fratele meu este de închiriat pentru cel care oferă mai mult. Iar în acest sezon politic, doamna St. Benedict pare să fie cea care are buzunarele cele mai adânci. Lucrează cu ea de ceva vreme. Presa s-a întrebat cum a reușit ea să contracareze trucurile murdare ale lui Casimir? Câștigurile ei în sondaje sunt datorate lui Denton.

Alegerile fuseseră la știri în ultimele câteva săptămâni. În ciuda faptului că se afla în funcție de aproape cinci ani, președintele Yves Casimir nu reușise niciodată să se conecteze cu oamenii. Terorismul paralizase comerțul turistic francez, economia rămăsese în urmă, imigrația rămânea o problemă continuă. Relațiile cu UE și cu America erau tensionate. În loc să calmeze temerile sau să ofere speranță, Casimir a ales o abordare indiferentă, care l-a făcut extrem de nepopular. Adversara sa, Lydia St. Benedict, părea antiteza sa. O văduvă, al cărei soț murise într-un atac terorist la Nisa. Ea se afla la un hotel cu cei doi copii ai lor, care erau în pat răciți, când soțul ei ieșise la plimbare și nu se mai întorsese. Ceea ce a lucrat împotriva ei a fost lipsa de experiență. Împreună cu faptul că Casimir avea reputația de a juca dur. Experții așteptau să vadă dacă doamna St. Benedict îl putea învinge pe Casimir la propriul său joc. Alegerile erau la mai puțin de o săptămână distanță, iar mâine seară avea loc ultima dezbatere națională a candidaților.

— Crezi că fratele tău îl urmărește pe Casimir? am întrebat.

Antoine a ridicat din umeri.

— Nu se știe ce urmărește, dar Cutia de Sabat are legătură cu asta. A venit după mine cu un motiv. Este singurul lucru care are sens.

— Poți să ne ajuți? l-am întrebat pe Marcher.

Inspectorul nu a ezitat.

— Am crezut că nu o să mă întrebați niciodată.

Am înțeles.

— Afaceri neterminate?

— Ceva de genul ăsta.

Mi-am amintit tot ce îmi spusese Jac L'Etoile despre halucinațiile puternice date de ce era în interiorul cutiei. Era clar că și Marcher se gândea. Aproape că puteam să-i citesc gândurile. În cele din urmă, a aruncat o privire spre mine.

— Un om ca Yves Casimir este vulnerabil în mai multe feluri. Ceea ce înseamnă că un om ca Denton Lussac are un câmp fertil de arat. Sunt de acord cu Antoine. Este ceva mult mai important decât găsirea unei cutii vechi.

Capitolul 11

Am decis să ne despărțim.

Existau prea multe locuri unde ar putea fi Denton pentru ca noi să rămânem împreună. Marcher avea de gând să supravegheze reședința lui Denton și să-l urmărească pe el sau pe oricine s-ar putea găsi acolo. Antoine și cu mine ne-am îndreptat spre casa Lydiei St. Benedict. Marcher aflase prin legăturile sale din poliție că doamna candidat se afla acolo, pregătindu-se pentru viitoarea dezbateri finală, copiii ei fiind alături de bunica lor în timpul ultimei etape a cursei.

St. Benedict locuia la treizeci de minute de Paris, în Barbizon, un orașel situat la marginea pădurii Fontainebleau, cândva terenul de vânătoare preferat al regilor Franței. Călătoria a durat o oră cu mașina lui Antoine. Traficul fusese aglomerat până când am ieșit din suburbii. Vizitasem palatul din Fontainebleau de mai multe ori. Pentru cineva ca mine, interesat de arhitectura medievală, situl era o vizită obligatorie. Faimosul său castel servise drept reședință suverană timp de peste opt sute de ani. Capétiens, Valois, Bourbon, Bonaparte și Orléans și-au lăsat amprenta. Catherina de Medici s-a folosit cu inteligență de pasajele sale secrete pentru a-și spiona soțul și amanta acestuia. Înainte de a fi exilat la Elba, Napoleon a abdicat acolo.

În timp ce îmi terminam doctoratul, am petrecut câteva săptămâni la Chateau de Fontainebleau și am ajuns să cunosc nu numai clădirile, ci și pădurile, împrejurimile și orașul. Hanul pe care îl frecventam se afla la mică distanță de mers pe jos de casa Lidiei St. Benedict. Am rezervat două camere pentru o noapte și am aflat de la recepționar că St. Benedict era acasă. Am făcut duș, m-am îmbrăcat și am luat amândoi o cină ușoară cu supă și salată la o cafenea din apropiere. În timp ce mâncam, i-am auzit pe cei de la masa

alăturată, care păreau a fi din suita de campanie a lui St. Benedict. Erau optimiști, discutau despre cifrele din sondaje ale candidatei lor, toți se simțeau bine în legătură cu dezbaterea de mâine seară. Am părăsit cafeneaua în jurul orei nouă fără un sfert.

Drumul până la casa lui St. Benedict a durat zece minute.

Era așezată printre copaci, în afara drumului. Luminile ardeau atât la parter, cât și la etaj. În rest, casa părea liniștită. O singură mașină stătea parcată pe alee.

— Să sunăm la sonerie? a întrebat Antoine.

— Întotdeauna mi-a plăcut abordarea directă. Dar lasă-mă pe mine să fac asta. Nu știm cine mai este acolo.

Părea să înțeleagă.

— Denton?

Am dat din cap.

— Mai bine aștepți aici. După cum ai spus, nu ești persoana potrivită pentru a-l aborda.

El a dat din cap.

L-am lăsat între copaci, m-am îndreptat spre ușa din față și am sunat la sonerie. Nu a răspuns nimeni. Am așteptat, dar nu a venit nimeni. Nici un majordom sau menajeră? Cu siguranță St. Benedict avea angajați. M-am îndepărtat de ușă și i-am făcut semn lui Antoine să rămână pe loc. Apoi am mers pe lângă și am explorat terenul. Casa era tipică pentru mijlocul anilor 1700, probabil deținută cândva de cineva important, apropiat de familia regală. Zidurile erau dintr-o piatră caldă, de un gri cremos, despre care știam că provenea din carierele Oise, la aproximativ douăzeci și cinci de mile de Paris.

Am ocolit partea îndepărtată și am văzut o fereastră deschisă la parter. M-am apropiat și am tras cu ochiul în bucătărie. Căminul antic din piatră era încă intact, cu o oală din fontă atârnată de un cârlig. Judecând după soba elaborată din oțel

inoxidabil, vatra nu mai era folosită. Dar era clar că o mare parte din farmecul vechi supraviețuise renovărilor.

Nu era nimeni prin preajmă.

Am decis să fiu îndrăzneată și am urcat înăuntru.

M-am strecurat prin bucătărie și am explorat restul camerelor de la parter. Un foc ardea în vatra din sufragerie – neobișnuit dacă nu era nimeni acasă. Un pahar de vin roșu pe jumătate plin se odihnea pe măsuta de cafea. Lângă ea se afla un pahar în care se afla un sfert de centimetru de lichior brun. O aduhmecare mi-a spus că era scotch.

Adânciturile de pe canapeaua Regency păreau să indice că două persoane stătuseră acolo nu cu mult timp înainte. Sufrageria se profila goală, dar scaunele erau trase la întâmplare. Hârtiile erau împrăștiate deasupra și un laptop deschis afișa o imagine a lui St. Benedict la un pupitru. Un indicator arăta videoclipul la jumătate. Totul aici părea ca o treabă neterminată.

Am mers pe un coridor scurt până la o bibliotecă goală, apoi am urcat scările. Fiecare dintre cele patru dormitoare erau goale. Două dintre ele erau camere de copii. Un al treilea, o cameră de oaspeți, părea să fie folosit de un bărbat, judecând după haine și pantofi. Ultimul dormitor, la capătul opus al holului, era cel matrimonial, care mirosea a parfum. Încă un rând de scări și am găsit un labirint de camere ale servitorilor și o cameră de joacă pentru copii.

Nici acolo nu era nimeni.

Întoarsă la parter, am stat în hol și am absorbit atmosfera. Dacă exista viață în această casă, nu o puteam auzi sau vedea. M-am plimbat încă o dată prin camere și mi-a venit un gând. Casele vechi ca aceasta aveau de obicei subsol și poate chiar încă o încăpere dedesubt. Din ceea ce știam despre arhitectura secolului al XVII-lea, cele mai multe

intrări sub pământ se făceau dinspre bucătărie. M-am întors acolo și am găsit o scară care ducea spre un subsol luminat, ventilat și împărțit în încăperi. Erau camere de depozitare, o pivniță de vinuri, chiar și o spălătorie. Dimensiunea sa era mai mică decât mă așteptam. În mod obișnuit, un subsol se întindea pe toată suprafața casei, făcând parte din fundația de piatră.

Dar nu și aici.

O liniște mormântală m-a învăluit.

Apoi am început să aud sunete.

Înăbușite.

Greu de identificat.

Am închis ochii și am ascultat.

Le-am auzit din nou.

Mai clare.

M-am dus aproape de perimetrul pereților exteriori, lipindu-mi urechea de piatră.

Nimic.

Oare îmi imaginam?

Am urcat scările și am mers din nou la primul etaj, calculând dimensiunile, numărând pașii, măsurând cu privirea și comparându-le cu subsolul unde tocmai fusesem. M-am asigurat că spațiul pe care tocmai îl explorasem în subsol se afla sub bucătărie, living și sufragerie, dar nu se extinsese sub solar, sub bibliotecă sau sub baia de lângă ea.

Interesant.

Uneori, o diplomă în arhitectură medievală îmi era de folos. Știam că locuințele construite înainte de 1900 aveau adesea camere ascunse. Uneori, acestea serviseră drept spații private. Intrările în aceste camere secrete erau adesea ascunse în spatele unor pereți falși, de multe ori în interiorul dulapurilor sau în spatele unor rafturi sau servante. Toate clișeele din cărți, filme și romane erau adevărate. De dragul minuțiozității, am cercetat rafturile din bibliotecă, dar niciunul dintre ele nu s-a deschis. M-am întors în sufragerie și m-am uitat pentru ultima oară în jur.

Ceva nu mi se părea în regulă în tot acest loc.

Și chiar dacă nu o cunoșteam pe Lydia St. Benedict, m-am simțit obligată să mă asigur că totul era în regulă cu ea.

Privirea mea s-a concentrat pe vatră, unde focul devenise doar niște rămurele aprinse. Șemineul în sine era de două ori mai mare decât dimensiunea normală – suficient de mare pentru ca cineva să intre în el cu condiția să se aplece. M-am întors în bibliotecă, care avea aceleași tavane înalte și același șemineu supradimensionat. Rămășițele ultimului foc care arsese acolo erau reci la atingere, deși mirosul de fum și de lemn ars persista. Am ocolit suportul pentru lemne, am intrat în vatră și m-am ascuns înăuntru. Pereții erau arși. Cenușa licărea pe grătar.

Apoi i-am văzut.

Urme de pași în cenușă.

Un set de femeie, celălalt de bărbat.

Am apăsat pe peretele din dreapta. Nu s-a întâmplat nimic. Nici peretele din spatele incintei nu a cedat. Dar peretele din stânga s-a mișcat. S-a deschis fără niciun zgomot, balansându-se ușor spre interior și dezvăluind o scară de piatră. O briză de aer rece s-a ridicat fără nici măcar un miros de mușchi. Nu existau pânze de păianjen nicăieri. Acesta era un pasaj folosit. Am coborât pe scara de piatră până la o ușă de stejar, completată de un inel și balamale de fier, lipsite de rugină.

Am apucat inelul și am împins ușor.

Ușa s-a deschis fără niciun sunet.

Suficient pentru ca eu să văd ceva uimitor.

Capitolul 12

O temniță.

Sau, mai exact, o temniță sexuală.

O cameră de joacă, dacă îmi amintesc termenul corect.

Luminile erau slabe, iar umbrele grele. Era complet echipată. Cătușe pe perete. Cușcă de fier. Rafturi cu bice. Lanțuri. Frânghii. Bănci. Și Lydia St. Benedict, desfăcută pe un X negru, cu talia, încheieturile mâinilor și gleznelor legate de o cruce a Sfântului Andrei. Nu că aş fi participat vreodată, dar nici eu nu eram ignorantă la astfel de lucruri. Numită după *crux decussata*, crucea diagonală pe care a murit Sfântul Andrei, adaptată de lumea erotică ca un dispozitiv de durere și plăcere.

St. Benedict era dezbrăcată, cu excepția unui guler din piele neagră. Un bărbat stătea în fața ei, ținând în mână o cravașă de piele. Și nu orice bărbat. Aceeași înălțime, constituție și față ca și Antoine, doar că era puțin mai tânăr.

Fratele lui, Denton.

Care folosea cravașa pentru a-i tachina sânii. Primul meu instinct a fost să mă grăbesc și să opresc violența. Dar mi-am dat seama că eu eram intrusul aici. Acesta era un loc privat și St. Benedict nu părea să fie în pericol. Dimpotrivă. Părea să se bucure de ceea ce se întâmpla. Ceea ce mi-a provocat îngrijorare a fost trepidul care se afla într-o parte și care ținea un telefon mobil argintiu, cu camera îndreptată spre scenă.

Îngrijorător.

Dar, din nou, cine eram eu să judec?

Pe o masă am văzut Cutia de Sabat, câteva dintre sticlele sale scoase, dar încă acoperite de dopuri. Asta ridica cele mai serioase semne de alarmă, având în vedere efectele lor puternice. Ușa în care mă aflam se afla în umbră, la vreo zece metri de actul sexual în desfășurare. Niciunul

dintre ei nu m-a observat. Am continuat să privesc, deopotrivă stânjenită de voyeurismul meu de moment și captivată de scenă. Cunoșteam oameni cărora le plăcea acest gen de lucruri. Acel amestec atrăgător de durere și plăcere, dominație și supunere, a da și a primi.

Ochii Lydiei St. Benedict au rămas nefocalizați și abătuți. Denton părea un portret al controlului. Fără emoții și puternic. Și-a încetat jocul și s-a întors. Ne-am văzut unul pe celălalt în același timp. Primul meu instinct a fost să merg înapoi și să închid ușa, dar nu m-am mișcat.

— Vino mai aproape, a spus el.

Am pășit în temniță.

— Nu este ceea ce pare.

Făcuse un pas spre mine și nu mă întrebase cum mă cheamă, nici măcar nu părea surprins că mă aflu aici. Dar de ce ar fi făcut-o? Dacă Antoine avea dreptate, acesta era omul care ne-a atacat pe Aleea Filozofilor. Deci îmi cunoștea fața.

S-a apropiat și s-a oprit.

— Sunt Denton Lussac.

Poate că diplomația era cea mai potrivită abordare pentru această zi.

— Cassiopeia Vitt.

Mâna lui dreaptă s-a ridicat în sus într-o clipă.

Capătul metalic al biciului m-a lovit peste tâmpla dreaptă.

Și lumea s-a dizolvat în negru.

* * *

Cam atât despre diplomație.

Mă durea capul.

Încet, am deschis ochii. Am încercat să ridic un braț pentru a-mi examina scalpul, dar nu mi-am putut mișca niciuna dintre mâini. Legăturile din jurul încheieturilor mi le țineau la spate. Picioarele îmi erau la fel de imobilizate. Apoi mi-am dat seama că ceva îmi umplea gura.

Denton s-a uitat fix la mine.

— Ai mai experimentat vreodată un căluș cu bilă?

Am clătinat încet din cap.

— Scopul său este cel mai adesea umilirea. Gura îți este parțial forțată să se deschidă, iar bila de cauciuc te împiedică să înghiți eficient. Scuiatul se acumulează sub limbă și, în cele din urmă, îți salivează prin părțile laterale ale gurii. Din moment ce mâinile îți sunt imobilizate, nu ai nimic liber cu care să te ștergi pe față. În mod incredibil, această simplă încălcare a igienei poate dăra o persoană.

Cuvintele lui au venit cu subiect și predicat, fără nicio umbră de îngrijorare. Din fericire, fusesem în situații mai rele și, mai mult decât atât, am refuzat să-l las pe acest nemernic să mă afecteze.

— Durerea este o ramificație a umilinței, a spus el. În funcție de mărimea mingii, de mărimea gurii tale și de cât de tare sunt fixate legăturile, mingea îți poate forța maxilarul să se deschidă nefiresc de larg. Ceea ce nu pare a fi mare lucru, dar, cu timpul, poate deveni chinuitor. Și nici nu trebuie să treacă atât de mult timp. La umilință se adaugă și faptul că nu vorbești clar atunci când bila este scoasă. Este o jucărie pe cînste.

Mi-a scos bila din gură.

Am înghițit cu greu. Deși eram la mila lui, legată de unul dintre scaunele de fier, nu eram neajutorată. În schimb, absorbeam tot ce mă înconjura. Mă pregăteam. Planificam. Așteptam.

În cealaltă parte a încăperii, Lydia St. Benedict zăcea goală într-o cușcă, se părea că doarme. Ce priveliște ciudată să vezi un candidat la președinția Franței într-o asemenea stare de neajutorare. Imaginea ei era cea a unei personalități de tip A. O femeie alfa. În control total. Dar apoi mi-am dat seama că totul avea sens. Gusturile ei sexuale aparente se bazau pe încredere, siguranță și abandon, suprapuse cu elementul de *conducător*.

Dominantă și supusă. Roluri inegale care duceau la excitare și satisfacție. Un joc consensual, conștient de riscuri, în care supunerea era doar cu numele, deoarece controlul final revenea celui care primea durerea și plăcerea. Și nu invers. Păcat că majoritatea alegătorilor francezi nu ar înțelege adevărul situației. Dacă ar vedea-o acum, cel mai probabil ar fi o sinucidere politică.

Și acest gând m-a înfuriat în numele ei.

Denton s-a apropiat de St. Benedict și i-a șoptit printre gratiile cuștii:

— Lydia?

Ea a deschis ochii și s-a uitat în jur, părând confuză.

— Nu mă simt bine. Ce se întâmplă cu mine? Denton? Te rog, spune-mi.

A deschis cușca.

— De ce am capul încețoșat?

Părea un copil mic. Apoi mi-am dat seama că era drogată. Fără îndoială. Probabil ceva din Cutia de Sabat. M-am întrebat care dintre preparate le folosise. Și mi-am amintit de avertismentul lui Jac că amestecarea ingredientelor poate fi periculoasă și fatală. M-am uitat fix la trepied și am observat că telefonul mobil argintiu dispăruse. Cutia de Sabat rămăsese pe masă, cu câteva dintre sticlele sale cu dop afară.

St. Benedict s-a clătinat ca și cum ar fi fost în transă. Capul îi căzuse într-o parte. Masca de îngrijitor a lui Denton dispăruse, fiind înlocuită de ochii reci, calculați și de o față rigidă. Am tras de legături, dorind să-l așez în cușca pe care ea tocmai o eliberase. În mod clar încălcase încrederea enormă pe care i-o acordase.

— Ce faci? am întrebat.

El s-a uitat înapoi la mine.

— Câștig alegerile.

A ajutat-o pe St. Benedict să iasă din temniță și i-a înfășurat o pătură în jurul goliciei ei. Ea nu s-

a întors deloc, nu m-a văzut și nici măcar nu avea idee că eram acolo.

Mintea îmi zbârnâia.

Denton Lussac nu lucra pentru St. Benedict. Lucra pentru adversarul ei, președintele Yves Casimir. Ce mod mai bun de a înclina o alegere strânsă decât printr-o calomnie personală profundă? Înclinațiile sexuale ale Lydiei St. Benedict ar fi fost, cel puțin, îngrozitor de jenante. E adevărat, francezii erau liberali în atitudinea lor sexuală. Multe lucruri erau iertate. A avea o aventură sau un copil din flori abia dacă ridica o sprânceană. Dar ar accepta electoratul că femeia care candidează pentru a fi unul dintre cei mai puternici lideri din UE era o supusă care permitea – chiar se bucura – ca partenerul ei să o domine fizic și mental? Nu este imaginea pe care și-ar dori-o niciun lider național. Și, în cazul unor alegeri strânse, aceasta ar putea reprezenta câteva puncte procentuale de influență, ceea ce ar face diferența.

Ușa de stejar s-a închis.

Apoi s-a redeschis.

Denton a trecut dincolo și mi-a introdus din nou călușul cu bilă în gură.

— Era să uit.

A plecat.

Domnea tăcerea.

Eram prinsă în capcană.

Capitolul 13

A trecut o jumătate de oră până când s-a întors Denton.

Singur.

Încă mă durea capul. Saliva îmi curgea prin părțile laterale ale gurii și asta în ultimele câteva minute. L-am studiat. El și Antoine se asemănau la față, același păr negru, trăsături puternice și ochi câprui pătrunzători. Dar după umflăturile de pe nas și o cicatrice deasupra sprâncenei, am ghicit că fusese implicat în destule bătăi. Spre deosebire de Antoine, înfățișarea acestui bărbat emana mai mult un sentiment de autosuficiență. Îi mai văzusem privirea înainte. Aroganța aceea de „sunt mai deștept decât tine și întotdeauna voi fi”.

— Nu e nimeni aici, în afară de noi trei. Nicio casă în apropiere. Ziduri de piatră și pământ în jurul tău. O să îți desfac călușul. Dar să nu o trezim pe Lydia cu țipete.

De parcă aș face-o. Ticălosule. Eu nu țip.

Mi-a eliberat călușul cu bilă din jurul capului, a luat un prosop de pe un suport și mi-a șters fața de salivă. Am înghițit. Niciodată nu mi-am dat seama cât de satisfăcător putea fi acest simplu act. Mă durea maxilarul și mi-am încleștat fălcile.

Mi-a făcut semn spre cameră.

— Ai invadat sanctuarul nostru privat.

— Și tu ai furat cutia cu poțiuni de acolo de la fratele tău și m-ai lovit în cap. Apoi ai drogat-o pe St. Benedict cu ele. Așa că ce-ar fi să terminăm cu prostiile.

Zâmbetul lui m-a dezgustat.

— Touché, doamnă Vitt.

Mi-a făcut semn spre cutie.

— Dragul meu frate s-a gândit că e de datoria lui să o recupereze. Un fel de moștenire de familie. Ca întotdeauna, însă, Antoine nu a putut niciodată să înțeleagă imaginea de ansamblu.

— Și asta ar fi șantajul politic?

Îl provocam.

S-a apropiat de masă și a ridicat una dintre sticle.

— Acestea sunt poțiuni puternice. Mult mai puternice decât tot ce avem astăzi. Anticii cunoșteau chimia. A pus sticla jos. Spune-mi de ce ești aici.

Capul îmi rămăsese încețoșat de la lovitura din tâmplă, dar eram destul de sigură că asamblasem corect piesele acestui joc înșelător.

— Asta e problema ei? am întrebat.

El a ridicat din umeri.

— Cu toții avem secretele noastre. Doamnei îi place să joace într-o anumită postură. Eu nu fac decât să o satisfac.

— Se pare că are încredere în tine.

El a chicotit.

— Evident. Asta e toată ideea. Ea se supune, eu o domin. Ea are încredere, eu profit. Partea uimitoare este că am ajutat-o să ajungă la egalitate statistică cu actualul președinte al Franței. O campanie magistrală, dacă pot să spun așa. Ar fi putut chiar să câștige...

— Dacă nu ai fi lucrat pentru cealaltă parte.

— Exact.

— Nu va ști niciodată până nu va fi prea târziu, nu-i așa? Lasă-mă să ghicesc. Dezbateră finală este mâine seară. Alegerile sunt la mai puțin de o săptămână distanță. Deci, vei da drumul la acel video, peste cât, trei zile? Internetul va exploda. Imaginea ei de lider puternic, energic, o femeie de familie, persoana care să conducă Franța după dezastrul lui Casimir va dispărea. Nu va schimba o mulțime de minți, dar ar putea schimba suficient pentru a schimba câteva puncte procentuale împotriva ei. Asta este tot ce ai nevoie pentru a câștiga.

A îndreptat un deget spre mine.

— Stai liniștită. Să nu pleci nicăieri. A zâmbit la propria glumă. Mă duc să văd ce face Lydia, apoi mă întorc să mă ocup de tine.

A ieșit din temniță.

Ce mizerie. Să sperăm că Antoine se va îndrepta în direcția asta la un moment dat. Tot ce trebuia să fac era să câștig ceva timp. Dar eram legată la încheieturi și glezne de un scaun de fier. Am închis ochii și am încercat să mă calmez cu imagini cu Cotton. Experiențele noastre intime unul cu celălalt nu puteau fi mai diferite decât ceea ce se întâmpla în acest loc. Dar fiecare are dorințele sale. Sex de dragul sexului? Pentru înălțare, evadare, eliberare? E ceva de spus despre asta. Dar a existat, de asemenea, sexul folosit pentru a dovedi puterea, pentru a arăta forță, pentru a satisface dorința fizică, pentru a stabili poziția, a calma temerile, a înjosi sau a defini. Nu toate acestea erau bune. Apoi a existat sexul pur și simplu pentru conexiune, celebrarea emoțiilor, o modalitate de a deveni mai apropiați, de a explora și înțelege psihicul celuilalt, de a se bucura de ceea ce doi oameni pot face unul pentru celălalt. Asta este ceea ce Cotton și cu mine am împărtășit. Sigur, ne-am asumat riscuri, dar nu am depășit niciodată limitele.

Spre deosebire de Denton Lussac.

În mintea mea au apărut gânduri despre Morgan le Fay.

Clipe din vis.

Ce se întâmpla cu mine? Oare chiar vedeam trecutul? Dacă da, acele viziuni începuseră să-mi afecteze gândirea. Din ceea ce știam despre reîncarnare, se presupune că este vorba despre repetarea trecutului până când termini ceea ce ai început. Împlinirea unui destin karmic. Îndreptarea greșelilor. Să te răscumperi și să înveți lecții. Care a fost rostul vieții mele anterioare? Dacă a fost a mea.

Ușa de stejar s-a redeschis și Denton s-a întors.

— Ți-a fost dor de mine? a întrebat.

Nu i-am răspuns.

— Când am luat cutia înapoi la Eze, eram cam grăbit. Nu am observat că una dintre sticle dispăruse. Antoine are curiozitatea unui cadavru, așa că presupun că e la tine. Am dreptate?

Am rămas tăcută.

— Bineînțeles că era o întrebare retorică. Când te-am legat de scaunul acela am observat ceva în buzunarul tău.

A scos sticla din buzunarul meu.

— Lasă-mă să ghicesc. Te gândești, cum să ies de aici? Trebuie să o duc pe doamna Benedict la un spital. Să sun la poliție. Să o salvez pe posibila viitoare președintă a Franței de ea însăși și de bărbatul despre care crede că îi orchestrează triumful politic, dar care, de fapt, îi creează decăderea. Dar, din păcate, doamna Benedict nu-și va aminti nimic din ce s-a întâmplat. Un efect secundar al amorțelii induse de droguri în care se află în prezent. Și cea mai bună parte?

Am așteptat.

A arătat sticla din buzunarul meu.

— Aceste preparate sunt pur organice. Aparțin naturii. Nu lasă reziduuri chimice. Nici o semnătură. Nimic de găsit în sânge sau în țesuturi. Doamna Benedict nu va avea nici o idee despre ce s-a întâmplat cu ea. Dar tu... A arătat din nou spre mine. Tu ești o altă poveste.

— Nu mi-am dat seama că am o asemenea reputație.

— Am dat un telefon când eram sus mai devreme. *Direcția Generală de Securitate Externă* îți cunoaște reputația. Ești o marfă cunoscută. Mi s-a spus că ai fost implicată în mai multe incidente care au avut implicații globale. Și ești foarte bogată. Afacerile familiei tale sunt destul de profitabile. Și, pe deasupra, construiești un castel medieval. Sună impresionant.

I-am egalat sarcasmul cu al meu.

— Ai dori să contribui la finanțarea construcției?

— Altă dată, poate. Dar am niște alegeri de pierdut.

— A fost ideea președintelui Casimir ca tu să o tragi pe sfoară pe St. Benedict?

— De fapt, a fost a mea. Dar el plătește bine.

Vorbăria lui mă îngrijora. Se pare că nu intenționa ca eu să părăsesc această temniță în viață. A examinat toate părțile sticlei pe care mi-o luase.

Am văzut ceva în ochii lui și a trebuit să întreb:

— Ai experimentat efectele, nu-i așa?

A dat din cap.

— O călătorie pe cinste. Am fost cineva de mare importanță. Un războinic. Într-o luptă, apoi într-o fortăreață, făcând dragoste cu o femeie frumoasă.

Asta îmi suna cunoscut.

— Femeia avea un nume?

S-a holbat la mine.

— Morgan le Fay.

M-am luptat cu dezgustul.

— Tu aveai un nume?

— Kaz de Gormet.

Fascinant. Eram amândoi în aceeași buclă de timp.

— Din ce sticlă ai inhalat? am întrebat. Nu a răspuns, așa că am încercat: Câte călătorii ai făcut?

— Două. A arătat din nou sticla. Presupun că ai făcut și tu niște inhalații. Ceea ce explică de ce ai păstrat-o.

Kaz de Gormet versus Helians de Gormet.

Antoine Lussac împotriva lui Denton Lussac.

Frate contra frate.

În ambele timpuri.

A ridicat prosopul pe care îl folosisese pentru a mă șterge pe față și și-a acoperit gura și nasul. Apoi a destupat sticla și a ținut-o sub nările mele.

— Mă tem că timpul tău a ajuns la sfârșit.

Am simțit mirosul distinctiv.

— Puțin induce viziunile, a spus el din spatele prosopului. Dar mult?

Întrebarea lui a rămas suspendată în aer.

— Mult poate ucide.

Mi-am ținut respirația cât de mult am putut, apoi nu am mai avut de ales.

Am inspirat.

Capitolul 14

Arturius a trimis un grup de războinici să-mi cucerească castelul. Suntampați dincolo de ziduri, pregătindu-se de luptă. Kaz de Gormet călărește în fruntea lor. Helians de Gormet stă în atelierul meu, îmbrăcat pentru luptă. Îmi concediez servitorul care mi-a adus vestea că oamenii de dincolo de ziduri par să pregătească un atac.

— *Crezi că aceste plante te vor salva? mă întreabă Helians.*

— *În locul tău?*

El ridică din umeri.

— *Lăncile și săbiile funcționează mult mai bine decât plantele. El zâmbește. Dar trebuie să mărturisesc că nu știu nimic despre puterea cabinetului unui fitoterapeut.*

Îmi place mintea lui deschisă. Atât de puțini bărbați posedă una.

— *Din cele mai vechi timpuri au existat mule dintre noi școlite în secretele florilor, ierburilor, mușchilor și scoarțelor. Circe, Medeea, Hecate – toate marile regine – au fost practicante. Se poate face mult rău multora, dacă cineva știe cum.*

— *Am ajuns să știu că, dacă este spusă de tine, este o afirmație adevărată.*

Zâmbesc la încrederea lui.

— *Vrăjitorul, învățătorul meu, mi-a arătat cum să lucrez cu darurile pământului. Există un grup, plantele Solanaceae, care sunt deosebit de puternice. În ele sunt incluse belladonna, datura, henbane, mandragora și nightshades.*

Aliniez sticlele de pe masă etichetate cu aceste ingrediente.

El mă privește, nu cu dispreț sau aroganță, ci cu fascinație.

— *Ce poți face cu aceste ierburi și uleiuri, frumoasa mea vrăjitoare?*

— Îmi apăr casa.

— Împotriva fratelui meu și a oamenilor săi înarmați?

— Să sperăm că da. Știi bine că nu este opera mea. Fratele tău nu m-a iertat niciodată. Se folosește de această oportunitate.

Nu există secrete între noi. Helians cunoaște istoria. Kaz, la fel ca fratele său, are reputația unui bărbat curajos și neînfricat, dar, spre deosebire de Helians, este insensibil ca amant și nu prea se gândește la femei, așteptând ca toate să se plece și să-i facă pe plac. Duritatea și pretențiile sunt elementele sale de bază, iar pe mine mă vede doar ca pe sora vitregă a lui Arturius, cineva care i-ar putea susține ambițiile. Cu ani în urmă, Kaz a venit la mine acasă, dar, la capătul a trei zile, un simț animalic m-a avertizat că reprezintă o amenințare. Așa că l-am trimis departe. Nu a fost amuzat că a fost alungat și a jurat să se răzbune. Acum și-a găsit un aliat în furia fratelui meu vitreg și a soției sale.

— Nu eu am început această luptă, îi spun din nou lui Helians.

— Totuși, din cauza unei jigniri care s-a întâmplat cu ani în urmă, aș putea să-mi pierd fratele.

— Care nu s-a purtat deloc bine cu tine. Care te-a...

— Oprește-te, strigă Helians. Este încă fratele meu.

— Dușmanul tău, îi răspund eu.

— Adevărat, l-a ales pe Arturius în locul meu, spune Helians, cu tristețe în glas. Aș fi vrut ca lucrurile să fie altfel. Un războinic își datorează loialitatea față de lider, mai presus de familie, dar dacă nu l-ai fi alungat pe Kaz, Arturius ar fi ales cu siguranță pe altcineva pe care să-l trimită. Presupune că fratele meu are motive să lupte mai mult decât ceilalți. Și are dreptate.

Îmi îndrept atenția spre sticlele de pe masă și încep să amestec poțiunea.

El mă privește în tăcere.

— Cum vei folosi aceste preparate? mă întrebă în cele din urmă.

Arăt cu degetul.

— Voi înmuia niște cârpe în acesta, apoi le voi pune afară, lângă porți. Când oamenii lui Kaz se vor apropia, le vom da foc. Toți cei care vor respira fumul vor adormi. Oricine va reuși să treacă de porți va fi întâmpinat cu un strop de altă poțiune, distribuită prin burdufuri.

Pare intrigat.

— Ce vor face acestea?

Mă uit la el cu ochi gravi.

— Îi vor face neajutorați la început, apoi... Fac o pauză. Vor uita.

El nu reacționează.

— Ce să uite?

— Întregul motiv pentru care se află aici.

— Am nevoie de ceva de la tine, spune el. Niciodată nu ți-am cerut prea multe, dar în această zi te rog să nu-mi ucizi fratele.

— El mă amenință. Vrea să mă distrugă. Și tu îmi ceri să nu mă apăr.

— Dimpotrivă. Vreau să te aperi, așa cum voi face și eu în numele tău. Dar nu vreau să fie ucis. Este încă fratele meu.

Dau din cap.

— Vreau promisiunea ta solemnă, spune el.

Îl iubesc pe acest om, așa că nu am de ales.

— Și o ai.

Capitolul 15

Am deschis ochii.

Cineva mă scutura și îmi spunea numele.

— Helians? am întrebat, încă având viziunea.

— Cassiopeia?

Am încercat să șterg imaginile din creierul meu, dar a fost mai greu de data aceasta să mă eliberez de halucinațiile incredibil de vii. Am fost din nou zguduită. De către un bărbat. Helians?

Ceața s-a risipit.

Antoine se uita la mine.

— Ești bine?

Eram eliberată de pe scaun, întinsă pe podeaua temniței. Ridicându-mă în picioare, mi-am scuturat brațele și m-am întins. Antoine m-a ținut nemișcată.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Fratele tău a încercat să mă omoare.

Dar, din fericire, nu știa suficient de multe despre sticle pentru a-și da seama că nu toate erau mortale.

— De cât timp sunt inconștientă?

— Cam de o jumătate de oră. Am avut ceva probleme în a găsi locul ăsta.

— Cum l-ai găsit?

— Mă uitam de la una dintre ferestre când Denton și St. Benedict au ieșit din șemineu. A trebuit să aștept ca ei să plece înainte de a veni să te găsesc. St. Benedict părea nesigură. Denton a trebuit să o ajute să ajungă la o mașină. S-a uitat în jur. Ce este acest loc?

Mi s-a limpezit mintea.

— Un palat de distracții, am spus, înainte de a-i povesti ce s-a întâmplat, terminând cu: Lydia St. Benedict are probleme serioase.

Ultimele frânturi din vis mi-au rămas în minte.

Frate împotriva fratelui.

— Trebuie s-o găsim pe St. Benedict.

O oră și jumătate mai târziu, traversam Parisul cu mașina, prin traficul dens. Îl sunasem pe Marcher în timpul drumului și aflase că St. Benedict se afla în apartamentul ei din Paris, într-o clădire de lux situată peste Sena, vizavi de Turnul Eiffel. Denton îmi luase sticla, așa că nu aveam cum să mai trăiesc alte vise. Ceea ce era frustrant, deoarece simțeam că era ceva neterminat în trecut. A fost castelul recucerit? Ce făcuse Morgan le Fay a funcționat? Ce s-a întâmplat cu frații? Totul părea incomplet, dar Antoine a avut intenții bune când a încercat să mă reînvie.

Marcher ne aștepta când am găsit adresa. Deși ora era târzie, furgonetele televiziunilor erau parcate în josul străzii, presa campată și reținută de banda întinsă pe trotuar. Intrarea principală a clădirii era păzită de agenți de securitate în uniformă. Marcher s-a dat la o parte și a început să dea telefoane încercând să găsească pe cineva care să ne lase să intrăm. Undeva înăuntru se aflau Lydia St. Benedict și Denton Lussac și exista posibilitatea ca întreaga ei candidatură să fie pe cale să fie compromisă.

Marcher ne-a făcut semn să venim spre el.

Ne-am grăbit să ne apropiem.

— Puteți intra, a spus el. Dar grăbiți-vă, până nu se răzgândesc. Eu rămân aici.

Antoine și cu mine am traversat în grabă strada. Agenții de securitate ne-au oprit suficient de mult timp pentru a verifica actele de identitate, apoi ne-au lăsat să trecem, spunându-ne să luăm liftul până la etajul opt. Acolo, un alt agent de securitate ne-a îndrumat spre ușa unui apartament. Înăuntru, Lydia St. Benedict ne aștepta.

Împreună cu Denton.

Candidata arăta cu totul altfel decât în temniță. Acum era complet îmbrăcată, părul și machiajul îi

erau perfecte. Fața ei avea o înfățișare de ghepard. Se purta cu un aer exersat de încredere, bărbia ușor înclinată spre cer, buzele strânse într-o expresie severă.

— Pot să vă ajut cu ceva? a spus St. Benedict în franceză. Poliția spune că ar trebui să vorbesc cu dumneavoastră.

Am privit cum cei doi frați se evaluau unul pe celălalt, fără ca vreunul să scoată un cuvânt.

— Tu trebuie să fii Antoine, a spus St. Benedict. Denton tocmai mi-a spus că ești fratele lui. Încântat de cunoștință.

Și-au strâns mâna.

— Numele meu este Cassiopeia Vitt, am spus eu. Ți este cunoscut acest nume? Fața mea îți este cunoscută?

— Niciuna dintre ele nu este. Ar trebui să fie?

Am ignorat întrebarea, ceea ce am văzut că a iritat-o.

— Trebuie să vă rog să treceți la subiect, a spus St. Benedict. Am multe de făcut și am fost de acord cu asta doar datorită insistențelor poliției. Au spus că problema este importantă.

Tonul ei era ca pocnetul unui bici.

În ochii lui St. Benedict nu a plutit nici măcar o urmă de recunoaștere. Ori era cu adevărat bună, ceea ce era o posibilitate, ori nu-și amintea nimic din ultimele ore. Denton, pe de altă parte, știa exact ce se întâmplase.

Atât de multe lucruri la el îmi aminteau de Kaz din halucinație. Deși nu-l văzusem pe bărbat, amintirile lui Morgan despre el îmi inundaseră creierul. Privirea, senzația, vocea, nevoile, dorințele. Era ca și cum îl cunoșteam, dar nu-l cunoșteam. Atât Kaz, cât și Denton erau în căutarea puterii pe seama unei femei. La fel ca Morgan, St. Benedict avea să fie catalogată drept vrăjitoare, doar că de un alt fel, iar dușmanul ei avea să încerce să o ardă doar pe un proverbial

rug. Dar totuși un rug, anihilarea ei urmând să fie văzută de o întreagă națiune.

Doar dacă nu puteam opri asta.

Cutia de Sabat era pe măsuta de cafea.

M-am întors spre Denton.

— Unde e înregistrarea?

— Ce înregistrare? a întrebat St. Benedict.

— Da, domnișoară Vitt, a adăugat Denton. Ce înregistrare?

L-am fixat cu privirea.

— Așa o să jucăm asta?

— Despre ce vorbești? a întrebat Denton, cu nedumerire în glas.

— Oare președintele Casimir o are deja? am întrebat eu.

— Cred că ar trebui să chem echipa de securitate și să vă îndepărtez pe amândoi, a spus St. Benedict.

Denton și-a găsit telefonul.

— Pot să dau eu acel telefon.

— Ți-am văzut temnița, i-am spus lui St. Benedict.

Șocul i-a umplut fața.

— Cum?

— Am fost în casa ta. Te-am văzut acolo – am arătat spre Denton – cu el. Erai legată de o cruce a Sfântului Andrei. Goală.

Cu siguranță că acum îi captasem atenția, așa că am adăugat:

— Te filma. Cu un telefon.

— Asta e o minciună, a spus Denton.

Bărbatul nu-și folosisese propriul telefon, pe care încă îl ținea în mână. Negru. Culoarea greșită.

— Îmi cer scuze, am spus, cu o voce sinceră. Îmi pare foarte rău, doamnă. Dar el v-a filmat.

Privirea mea a alunecat spre Cutia de Sabat, cu sticlele cuibărite strâns în compartimentele lor individuale. Cea pe care o păstrasem de la Eze, cea pe care o luase Denton, fusese adăugată din nou la colecție. M-am întins spre ea.

— Nu o atinge, a spus Denton.
L-am ignorat.
— Ce se întâmplă? a întrebat St. Benedict, cu vocea încordată, aproape speriată.
— Nu este de partea ta, i-am spus din nou.
Părea să mă asculte. Am riscat și am întrebat:
— Ai avut viziuni?
Niciun răspuns.
— Eu am avut, i-am spus. Din trecut. Atât de reale, de parcă aș fi fost acolo.
Ea a dat din cap.
— Și eu am avut.
— Trebuie să mă întorc acolo, am spus.
— Pentru ce?
— Răspunsuri.
— Nu poți permite asta, a spus Denton, cu gura răsucită într-o linie acră.
— Pot să fac ce vreau, i-a spus St. Benedict, ridicându-și vocea.
— Ai de gând să-i asculți pe acești oameni?
— Da, așa voi face. A făcut o pauză. Pentru moment.
Denton nu a provocat-o.
— În regulă, doamnă Vitt, a spus St. Benedict. Ai o singură ocazie să explici.
M-am întins și am scos sticla.
— Va trebui să ai încredere în mine.
— Nu știu nimic despre tine.
Am scos dopul, am inhalat, apoi l-am pus la loc, înmânându-i sticla.
— E timpul ca amândouă să învățăm.

Capitolul 16

Helians stă întins pe pat, sângerând din cauza rănilor.

Acestea sunt grave. Îi pun viața în pericol.

Dincolo de abilitățile mele.

Bătălia s-a încheiat și au murit oameni din ambele tabere. Mulți alții sunt răniți. Kaz a supraviețuit abia cu o zgârietură. E ocupat cu securizarea fortăreței mele. Îmi pot doar imagina la ce se gândește. Planul lui e de a mă expune ca vrăjitoare și de a-i returna casa lui Arturius, sperând să obțină multe favoruri în schimb.

Găsesc o fiolă de pe raft, o deschid, apoi îmi umezesc degetele cu conținutul ei. Le frec pe buzele sparte ale lui Helians, apoi pe rănilor care încă sângerează. Aproape imediat sângele se îngroașă și se oprește din curgere. Fața lui este de o paloare mortală, dar încet-încet culoarea revine în obraji albiți.

Casa mea rămâne sub asediu.

Trebuie să-l opresc pe Kaz.

Mă întorc în atelierul meu și găsesc cutia de poțiuni. Scot trei sticlute, le așez pe masă și amestec ingredientele. O singură picătură este puternică. Cinci picături ar putea provoca cu ușurință leșinul unui om. Mai mult? Greu de spus ce se va întâmpla.

Cum îl voi face pe Kaz să o ia?

Zâmbesc.

Asta e ușor.

* * *

Îl găsesc cu câțiva dintre oamenii săi. Nu mă înclin în fața nimănui, dar acum mă înclin în fața lui.

— Mă tem că fratele tău a murit, Lord Kaz.

Îmi înclin capul în semn de respect.

— *N-ar fi trebuit să se opună niciodată, spune el.*

Îmi ridic capul.

— *Spui adevărul, stăpânul meu. Dar eu sunt o femeie naivă, incapabilă să realizez prea multe fără îndrumarea unui bărbat. Cu scuzele mele, am adus o băutură, ca să bem pentru pace și pentru predarea deschisă a casei mele către tine.*

El râde.

— *Mă crezi un prost, vrăjitoare? Știu de poțiunile tale. Voi fi bucuros să accept un pahar în semn de pace și de predare, cu condiția să bei tu prima.*

Fac un semn și unul dintre servitori aduce o tavă cu vin și două cupe. Ambele sunt umplute și fac un gest că alegerea îi aparține. El zâmbește și alege unul, pe care mi-l întinde. Iau o înghițitură lungă și înghit.

— *Nu mi-e teamă de această ambrozie, domnul meu. Ți-ai câștigat premiul, recunosc asta. Tu ești învingătorul în această zi.*

Mai sorb din vin și îmi plec din nou capul.

Kaz ridică a doua cupă.

— *Pentru fratele meu. Fie ca dezonoarea lui să fie ștearsă din sufletul său în timp ce se înalță pentru a fi judecat de Domnul Atotputernic.*

Își duce marginea marginii de argint la buze și bea.

— *Trimite-ți oamenii departe, stăpânul meu. Nu mai este nevoie de ei aici. Nu numai că ai comanda acestei cetăți, dar o ai și pe a doamnei sale. Îi arunc un zâmbet. Mă ofer învingătorului.*

A înțeles mesajul.

— *Te oferi de bună voie?*

Dau din cap.

— *Sunt impresionată de puterea și tăria ta. Nu mă pot abține să nu fac ceea ce se cuvine și să mă dăruiesc ție, ca învingător.*

Privesc, increzătoare în ceea ce va face acest suflet slab și vanitos.

Și nu mă dezamăgește.

Își concediază oamenii, trimițându-i înapoi în afara zidurilor. Fac un gest, apoi îl conduc spre dormitorul meu și îi umplu din nou paharul. Începe să-și scoată platoșa. Îi ofer vinul, pe care îl refuză.

— Îl voi lua pe al tău.

Zâmbesc.

— Cum dorești, domnul meu.

Deși mintea îi strigă prudență, ochii lui sunt plini de poftă. Mă dorește, iar dorința ucide rațiunea. Îmi ia paharul și bea tot conținutul dintr-o înghițitură. Mă apropii de pat, sugerându-i să termine de dezbrăcat. Își scoate mai mult din armură. Fața și pieptul îi sunt acoperite de sudoare, iar părul lung îi este încurcat din cauza sângelui de pe cap.

— Am pregătit o baie pentru tine, îi spun.

— Ar fi binevenită. Face o pauză. Înainte să te iau.

Continuă să se dezbrace. Mă trezesc admirându-i corpul puternic și viril. Asemănător cu al lui Helians și, dacă doar aspectul fizic ar defini un bărbat, Kaz ar fi un specimen demn.

— De ce nu te dezbraci și tu? întreabă.

— O voi face, domnul meu. După baie.

El zâmbeste, stând acolo gol, mândru de el însuși. Îl iau de mână și îl conduc în camera alăturată, unde îl așteaptă apa caldă. Fără ezitare, se urcă în cadă și se așază în lichidul aburind. O parte din el se revarsă pe podea.

— Ce-ar fi să mi te alături? întreabă el.

Mă plimb prin spatele lui și încep să-i masez umerii. Mușchii sunt înnoțați, fermi și încordați, ca de cânepă. Își dă capul pe spate, cu ochii închiși. Respirația lui se adâncește în inspirații lungi și pline. Se relaxează. O parte voluntar, cea mai mare parte datorită ingredientelor pe care le adăugasem în baie, știind că acestea se vor infiltra prin piele și își vor croi drum direct spre capul lui.

Și așa se întâmplă.

Capul îi cade într-o parte.

Mă asigur că rămâne deasupra apei, apoi ies din cameră, grăbindu-mă spre Helians. El zace nemișcat acolo unde l-am lăsat. Nu va mai rezista mult timp. Mă așez pe marginea patului și îi legăn capul în poala mea.

— Te-am răzbunat, îi spun.

— L-ai... l-ai ucis?

Lacrimi mi se formează în ochi.

— Nu, dragostea mea. Mi-am ținut promisiunea.

Mâna lui îmi mângâie brațul. Îl țin mai aproape de mine. Îmi va fi cu adevărat dor de acest bărbat.

— Cu ochii gri și blânzi, ea a privit cu melancolie... și s-a încruntat. Cu buze roșii și moi... a cântat un cântec. Orice om... s-ar uita la fața ei... și nu ar mai putea pleca.

Sunt uimită. Acest om al luptei și al violenței, recită poezii?

— Am scris-o... pentru tine, dragostea mea, spune el. O poezie despre... cum... cum... ce simt.

— Mai e și altceva?

— Dar când Morgan... cu mâna ridicată, s-a deplasat pe hol... au vorbit încet. Pentru că ea era regina Țării Umbrelor... femeia aceea de zăpadă.

Se holbează la mine.

— Tu ești... o zeiță. Te voi aștepta... Morgan, spune el cu o respirație sacadată.

— Crezi în zeițăți? întreb, surprinsă.

Știu că frații Helians fuseseră educați să creadă într-un zeu creștin și furios, nu în ideea că trecem din această viață în alta și în alta până când am realizat tot ceea ce este scris în destinul nostru să realizăm.

— Nu am fost al tău în aceste... luni trecute fără să ... să preiau unele dintre credințele tale. Ridică o mână și îmi împinge buclele în spatele urechii, astfel încât să mă poată privi direct în față. Mi-ai oferit... multă bucurie, așa cum sper... că ți-am

oferit și eu ție. Așa cum sper... că o vom face din nou.

Mă aplec și îmi apăs buzele pe ale lui. Un întuneric teribil mă înghite. Ochii mei simt umezeala neobișnuită a durerii grele. Îl țin în brațele mele până când nu mai respiră, apoi plâng și mai mult. Singurul om care însemna ceva pentru mine s-a dus. Îi așez capul înapoi pe pat și mă ridic.

— La revedere, dragostea mea.

Mă întorc la cadă, unde Kaz zace încă în apa caldă. Iau o parte din ea în mâini și îl stropesc pe față. Se trezește, își șterge umezeala din ochi și se concentrează asupra mea.

— Te cunosc? întreabă el.

Capitolul 17

M-am trezit.

Un gust stătut, otrăvitor mi se instalase în gură. În mod surprinzător, puțină teamă rămăsese în urma experienței, doar o pauză, un sentiment de ușurare și de înțelegere, mintea mea fiind un amestec de întrebări.

Doamna St. Benedict era aplecată asupra mea, cu îngrijorare în ochi.

— Te simți bine?

Mintea mea s-a întors în prezent, deși gândurile din trecut persistau.

— Cât timp am fost inconștientă?

— Zece minute.

Antoine stătea la câțiva metri distanță, cu Denton lângă el.

M-am ridicat de pe covor.

— Unde ai fost? a întrebat St. Benedict.

— Înapoi, cu mult timp în urmă.

— Doar nu crezi cu adevărat tot ce spune femeia asta? a întrebat Denton. E clar că delirează de la ce a inhalat.

— Ce înseamnă cu mult timp în urmă? întreabă St. Benedict, ignorându-și consilierul.

— Nu sunt sigură. A fost menționat un bărbat pe nume Arturius. Și Morgan le Fay.

— Ea nu a existat niciodată, scuipe Denton. Este un personaj fictiv.

— Cine spune asta? am întrebat.

Denton a clătinat din cap.

— Nu poți fi serioasă. Delirezi din cauza efectelor a ceea ce se află în sticla aia. Asta e tot.

Dar am văzut că doamna St. Benedict nu era de acord. Așa că am întrebat-o:

— Ce ai văzut în viziunile tale?

— Lucruri care erau atât de reale, atât de imediate, încât nu puteau fi vise.

— Și s-au întâmplat când tu și Denton erați . . . interacționați?

Ea a dat din cap.

— Am inhalat și eu din una dintre sticle.

— Doamnă St. Benedict, a spus Denton. Este ridicol. Vă implor să chemați serviciul de securitate și să îi îndepărtați pe acești oameni.

— Ce căutați aici? m-a întrebat St. Benedict.

Imaginile visului se estompau, dar o parte din amintiri persistau.

— Ești în pericol.

— Ajunge cu asta.

Denton a sărit spre ușă.

Antoine i-a tăiat calea cu un placaj la podea. Cei doi frați s-au luptat înainte ca Antoine să planteze un pumn în fața fratelui său și Denton a rămas nemișcat. St. Benedict nu s-a mișcat, permițând lupta.

— Lucrează pentru cealaltă parte, i-am spus. Te filma în temniță. Presupun că va face publică înregistrarea cândva între acum și alegerile de săptămâna viitoare.

St. Benedict părea confuză.

— A muncit din greu pentru mine. Cea mai mare parte a succesului meu îi este atribuită lui.

— Ce modalitate mai bună de a-ți câștiga încrederea? am spus.

Am putut vedea că era de acord.

— De aceea ați început o relație personală? am întrebat.

Ea a dat din cap.

— Am avut încredere în el. În totalitate.

Am auzit trădarea din vocea ei. O rană profundă, viscerală, care ajungea până în adâncul sufletului ei. Evident, ea credea ceea ce spuneam.

— Verifică-l, am spus.

Antoine a scotocit prin buzunarele fratelui său și a găsit două telefoane mobile.

Pe unul l-am recunoscut.

— Cel argintiu, am spus. L-a folosit în temniță.

Antoine s-a uitat pe ecran.

— Este protejat cu o parolă.

Nicio surpriză.

— Putem doar să sperăm că nu a predat încă nimic campaniei lui Casimir, am spus.

— Mă îndoiesc că a făcut-o, a murmurat St. Benedict. Trebuia să ne întoarcem la casa de la țară mai târziu în cursul zilei de azi pentru o altă... ședință privată. A făcut o pauză. Mă relaxează. M-am gândit că experiența mă va ajuta înainte de dezbateri. Îmi imaginez că ar fi filmat și asta.

— Ți amintești ceva din ceea ce s-a întâmplat?

Ea a clătinat din cap și a arătat spre Cutia de Sabat.

— M-a pus să miros una dintre fiole. Așa cum tocmai ai făcut tu. Eram neîncrezătoare, dar, trebuie să recunosc, experiența a fost minunată. Am avut vise atât de vii. Imagini care își făceau loc în ceea ce îmi făcea. Combinația dintre drog și dominare mi-a calmat total nervii.

Mi-am dat seama de dilema ei. Doar noi patru știam despre videoclip. Nu-i spusese lui Marcher, dezvăluindu-i doar că știam ceva extrem de dăunător. Noi trei am fi păstrat tăcerea. Dar Denton? Nici vorbă de așa ceva. Am arătat spre el.

— Lucrează pentru Casimir. Nu va păstra secretul tău.

Ea a dat din cap, fiind de acord cu evaluarea.

— Dar ai înțeles greșit. Nu încearcă să mă facă de râs, a spus ea, cu vocea joasă. Este mai complicat de atât.

Am înțeles.

— Vrea ceva?

Conflictul din ochii ei părea să se rezolve de la sine.

— Am informații compromițătoare despre președintele Casimir. Dovada că el a acceptat cincizeci de milioane de euro din Libia, bani pe care i-a folosit pentru a-și finanța primele alegeri. Au venit direct de la Muammar Gaddafi, când

acesta era încă la putere. Cumpăra protecția Uniunii Europene prin intermediul Franței.

— Există vreo dovadă? am întrebat.

Ea a aprobat din cap.

— Omul care a livrat banii este dispus să iasă în față. I-am luat o declarație sub jurământ. Apoi am urmărit banii, urmând pista pe care ne-a dat-o. Casimir a luat personal banii, iar noi am găsit conturile din Liechtenstein și Elveția. Această sumă ar fi de două ori mai mare decât limita legală de douăzeci și una de milioane de euro permisă pentru orice campanie. De asemenea, încalcă legile noastre privind finanțarea externă și regulile de dezvăluire a campaniei. Acest lucru este mult mai mult decât câteva trucuri murdare sau vreun defect de caracter. Plănuiam să dezvăluim aceste informații în timpul dezbaterii.

Ceea ce explică momentul ales de Denton.

— Casimir, după ce a câștigat acum cinci ani, l-a adus pe Gaddafi în Franța pentru o vizită de stat și l-a tratat ca pe un lider respectat. Cei mai mulți au crezut atunci că este ciudat, dar au scuzat-o ca parte a diplomației. În cele din urmă, Casimir s-a întors împotriva binefăcătorului său și a permis Franței să participe la loviturile aeriene conduse de NATO care i-au ajutat pe rebeli să-l răstoarne pe Gaddafi. Bineînțeles, faptul că Gaddafi a fost ucis în timpul revoluției libiene l-a redus la tăcere pentru totdeauna. Dar martorii au rămas. Banii au circulat în campania lui Casimir. Oamenii știau. Acum știi și eu.

— Deci Denton căuta ceva ce Casimir putea folosi ca și contraatac? a întrebat Antoine.

St. Benedict a dat din cap.

— Fratele tău știa că urma să dezvălui asta la dezbateri. Așa că îmi imaginez că ar fi existat un schimb. Secretul meu pentru cel al lui Casimir. Al meu este un pic mai benign, dar am nevoie de dreapta și de extrema dreaptă pentru a câștiga aceste alegeri, iar înclinațiile mele sexuale ar face

ca sprijinul lor să fie greu de cimentat. Dezvăluirea asupra mea ar fi la fel de devastatoare ca și cea asupra lui Casimir.

— Mă pot ocupa de Denton. Părea interesată de declarația mea. Doar voi doi sunteți la curent cu situația voastră privată?

— Acea parte a casei mele este cunoscută doar de mine și de cei pe care îi las să intre. Care au fost puțini. Patru, ca să fiu mai precis. Pentru discreția a trei dintre ei mi-aș risca viața. Denton a fost al patrulea.

— Asta înseamnă că se poate controla.

Am închis ochii și am încercat încă o dată să-mi imaginez visul. În special, atelierul. Rafturile cu sticle. Cele trei aliniate pe masă. Totul părea încețoșat. Neclar. Greu de reținut. Apoi a venit claritatea. M-am îndreptat spre Cutia de Sabat și am găsit aceleași trei sticle, așezându-le pe măsuta de cafea.

— Am nevoie de un pahar.

St. Benedict mi-a adus unul. Am destupat sticlele și am turnat o cantitate mică din fiecare flacon, fără să mă îngrijorez de vapori. Știam că acestea funcționau într-un mod diferit, sau cel puțin așa se întâmplase în vis. Am învățat conținutul până am obținut un amestec.

— Deschide-i cămașa, i-am spus lui Antoine.

A smuls nasturii și a expus pieptul fratelui său. Am turnat conținutul paharului pe pielea lui. Senzația l-a trezit pe Denton cu o tresărire. Ne-a privit fix, incapabil să vorbească, apoi ochii i s-au rotit spre cer și capul i-a căzut într-o parte.

Cum a pățit și Kaz în baie.

Antoine l-a ținut în poziție verticală.

— Întindeți-l, am spus eu.

M-am îndepărtat, ținând în continuare paharul în mână. Am privit cu toții cum Denton stătea nemișcat.

— De unde ai știut despre amestec? a întrebat St. Benedict.

— L-am văzut în trecut.

— Și dacă te înșeli? a întrebat ea. Dacă îl omoară?

— Nu o va face.

Știam asta cu siguranță, ceea ce era ciudat.

St. Benedict s-a așezat pe un scaun.

— Asta e prea mult pentru mine. Spui că există o înregistrare video cu mine pe telefon. Presupun că este vina mea. Se pare că mi-am pierdut încrederea.

— Denton se pricepe să exploateze slăbiciunile altora, a spus Antoine.

— A fost atât de fermecător. Atât de inteligent. A reprezentat un mare avantaj. Dar presupun că totul făcea parte din joc. St. Benedict a făcut o pauză. Nu mi-e rușine de ceea îmi place, dar asta este o chestiune privată. Doar pentru mine. Nu rănește pe nimeni. Doar pe copiii mei. N-aș vrea ca ei să vadă așa ceva. Sunt mult prea mici pentru a înțelege.

Schimbarea în timbrul vocii ei a semnalat tristețe.

— Vreau să conduc această țară. Eu sunt cea mai bună alegere pentru a conduce această țară. Din păcate, însă, ce s-a întâmplat m-ar putea costa această șansă. Denton a avut dreptate în privința unui lucru. Nu va fi nevoie de prea mult pentru a modifica rezultatele.

— Este sub control acum, i-am spus eu.

— Pari atât de sigură.

— Trebuie să clătesc acest pahar.

A arătat spre o ușă și am găsit o baie. Acolo, am spălat interiorul, apoi l-am umplut cu apă. M-am întors la locul unde zăcea Antoine și am făcut exact cum făcuse Morgan cu Kaz, stropind apa pe fața și pe pieptul lui Denton.

S-a agitat, gemând.

Antoine s-a aplecat pentru a-și ajuta fratele să se ridice.

Denton a revenit la realitate, clipind din ochi pentru a se concentra.

— Antoine. Ce se întâmplă?

Fratele s-a confruntat cu fratele.

— Ce-ți amintești? a întrebat Antoine.

Denton părea să se gândească bine la întrebare. Apoi, a spus:

— Că trebuie să fim la moșie. Avem treabă de făcut. Unde este tata?

Tonul era total diferit. Nimic amenințător, nici arrogant. Mult mai mult ca Antoine. Acum, testul suprem.

— Știi cine sunt eu? l-am întrebat.

Denton a clătinat din cap.

— Habar n-am.

— Și această femeie? am arătat spre Lydia St. Benedict. O cunoști?

El a clătinat din cap.

— Ar trebui să o cunosc?

Capitolul 18

Am parcat la poalele muntelui, în locurile publice rezervate vizitatorilor din Eze, acolo unde a început totul. Dezbaterile candidaților avuseseră loc aseară, iar Lydia St. Benedict se arătase prezidențială, mai ales când aruncase bomba despre legătura libiană a lui Casimir. Venise ca răspuns la o întrebare despre competența pentru funcție, iar Casimir negase acuzația, ceea ce nu făcuse decât să alimenteze speculațiile. Presa explodase după aceea și continuase toată noaptea. Campania lui Casimir era în cădere liberă. Procurorii declaraseră deja public că va fi deschisă o anchetă. Ambii candidați se îndreptau astăzi din nou spre campanie, dar sarcina lui Casimir devenise mult mai dificilă.

Marcher preluase controlul telefonului mobil argintiu și găsisese un expert care reușise să spargă parola acestuia. Denton, schimbat de poțiune, nu era de niciun ajutor, deoarece nu-și amintea nimic și pe nimeni din ultimul deceniu. Înregistrarea video din temniță fusese stocată pe telefonul argintiu, fără să existe vreun semn că ar fi fost trimisă cuiva. Se pare că St. Benedict avuseseră dreptate, iar Denton mai aștepta puțin înainte de a declanșa surpriza. Presupusese că nu mai eram o amenințare, moartă de la sticla din Cutia de Sabat. Nu existau dovezi că cineva din campania lui Casimir deținea înregistrarea video, lucru dovedit de faptul că nu se făcuse nicio mențiune despre ea la dezbateri sau după.

Antoine și Denton părăsiseră și ei Parisul, călătorind spre domeniul Lussac din sudul Franței. Poțiunea făcuse ca mintea lui Denton să revină la o personalitate care exista pe vremea când tatăl lor era în viață. Un om total diferit, după cum explicase Antoine. Unul care îi plăcea. Mă

bucuram pentru frați. Lucrurile erau cu siguranță diferite pentru ei.

Și pentru mine.

Am urcat poteca abruptă spre sat. Lumina soarelui se strecura prin coronamentul de frunze, pătând pământul cu umbre. Era o zi minunată, cu doar câteva zdrențe albe de nori care se întindeau pe o cupolă albastră de cer. Cu mult diferită de cea de acum două zile, cu toată ploaia. Se întâmplaseră multe în ultimele patruzeci și opt de ore. Experimentasem ceva ce nu putea fi real, și totuși, nu părea nimic mai puțin decât atât. Știam exact ce ingrediente să folosesc din cutie, cum să le amestec și ce putea face acest preparat. Șocant, având în vedere că nu aveam nicio pregătire în chimie. Singurul mod în care informațiile puteau fi dobândite era prin vis. Toată treaba a rămas tulburătoare. L-am sunat pe Cotton și i-am spus ce s-a întâmplat, explicându-i rezultatul, ba chiar i-am povestit mai multe despre vise. La început, nu voiam să spun nimic. Dar aveam o regulă. Fără secrete. Dumnezeu știe că o încălcasem destul de des în primele etape ale relației noastre. Dar nu mai era cazul. Nu ne ascundeam nimic unul de celălalt. Sau cel puțin nimic semnificativ. Cotton, Dumnezeu să-l binecuvânteze, nu a încercat să-mi spună că am halucinații.

Dimpotrivă.

— *Amândoi am fost implicați în niște chestii destul de ciudate*, a spus el. *Lucruri pe care ne-a fost greu să le explicăm. Așa că lasă-te purtată de val.*

Avea dreptate.

De aceea mă întorsesem la Eze.

Am intrat în sat și am urmat pavajul întortocheat până la același colț familiar din spate și la Muzeul Misterelor. Nicodème mi-a răspuns la bătaia în ușă și m-a invitat înăuntru. Pregătise deja o cană aburindă de ceai verde și avea pregătite brânza și biscuiții. Îl sunasem mai devreme și îi spusese că

vin. Și el era nerăbdător să afle ce se întâmplase. Ne-am așezat la o masă și i-am povestit totul. Am fost deosebit de explicită cu privire la halucinații, deoarece, dacă cineva putea să le explice, el era acela.

— Trebuie să fie o prostie, i-am spus.

— De ce?

— Nu poți fi serios. Vieți anterioare? Reîncarnare? Morgan le Fay? Ea este doar o parte din ficțiunea arthuriană.

A zâmbit.

— E mai mult decât crezi.

Venind din partea oricui altcuiva, aș fi fost sceptică, dar știam că Nicodème credea în lucruri pe care majoritatea oamenilor le găseau fantastice.

— De câte ori vizitez biserica Sfânta Margareta, din Londra, a spus el, întotdeauna zăbovesc la fereastra de est. Este un vitraliu magnific, realizat în Flandra la comanda lui Ferdinand și Isabella în 1501 pentru a celebra căsătoria fiicei lor, Catherine de Aragon, cu Arthur, fiul cel mare al regelui englez, Henric al VII-lea. Henric fusese atât de fascinat de legenda arthuriană încât și-a numit moștenitorul după el.

Știam acest lucru.

— După ce a pus capăt Războaielor Rozelor și l-a ucis pe Richard al III-lea, Henric al VII-lea, primul rege Tudor, intenționa să reînvie tronul englezesc prin urmașii săi, și a vrut ca totul să înceapă cu Arthur. Din nefericire, fiul său a murit tânăr, la scurt timp după căsătorie, chiar înainte ca fereastra de la Sfânta Margareta să ajungă pe pământ englezesc. Biata Catherine s-a căsătorit în cele din urmă cu fratele lui Arthur, Henric al VIII-lea, și a ajuns să sufere rușinea unui divorț forțat și a unei morți premature.

— Cei mai mulți nu înțeleg semnificația pe care o are Arthur pentru englezi. Imaginează-ți că americanul George Washington ar fi fost doar o legendă. Ceva despre care vorbeau doar poeții. A

dovedi că el este real nu ar avea o semnificație? O mare semnificație? Arthur este puntea care îi leagă pe britanicii antici de englezii moderni.

— Înțeleg ce spui, dar nu pot accepta că acele vise erau despre ceva real.

El a chicotit.

— E vorba de mintea ta analitică și inginerească. Te face să fii atât de sceptică. Dar ai fost la curent cu ceva ce puțini vor ști vreodată. O perspectivă asupra unei vieți trecute.

Dar eu tot nu eram sigură.

— Îmi amintesc povestea. Cum Arthur și-a pierdut sabia într-o luptă cu Sir Pellinore. L-a întrebat pe Merlin ce să facă, iar vrăjitorul l-a îndrumat spre apă. Doamna Lacului îi dăruiește apoi lui Arthur o sabie, cea mai bună din toată lumea, și atâta timp cât poartă teaca nimic nu-i poate face rău.

El a dat din cap.

— O poveste minunată. Și mare parte din ea este pură ficțiune. Dar majoritatea ficțiunilor bune se bazează pe fapte. Iar aceasta nu face excepție. Vino cu mine.

M-am ridicat de la masă și l-am urmat până în spatele magazinului, dincolo de ușa cu panouri de stejar legată cu fier care ducea mai adânc în munte și în muzeul propriu-zis. Știam că numai Nicodème o putea deschide printr-un puzzle străvechi. Nimeni nu mai văzuse vreodată asta și mă îndoiam că cineva ar fi făcut-o vreodată, până când nu-și selecta un ucenic. Dincolo de ușă, într-o încăpere pătrată, cu panouri întunecate, pe o masă de șevalet, se afla o carte mică, cam de mărimea unei cărți de rugăciuni. Cu siguranță veche, dar în stare bună. Pe copertă se aflau cinci cuvinte, scrisul nefiind mai mult decât umbre pe alocuri.

De excidio et conquestu Britanniae.

— Despre ruina și cucerirea Britaniei, a spus el, arătând spre volum. Acesta este un manuscris al lui Gildas.

Cunoșteam acest nume.

Gildas Sapiens.

Care a trăit în Britania în secolul al VI-lea și care a scris un atac dur la adresa conducătorilor și oamenilor bisericii contemporani lui. Cuvintele sale, o istorie a Marii Britanii postromane, de dinainte de Sfântul Augustin, erau un denunț al autorității laice și eclesiastice. Cei mai mulți istorici au considerat observațiile sale ca fiind mai mult ficțiune decât realitate. Dar ele au rămas singura relatare de primă mână a Britaniei din secolul al VI-lea. Nimic altceva nu supraviețuise.

— Mai există aproximativ șaptezeci de ediții ale lucrării sale, a spus el. Mă amuză mereu cea din British Museum. Este o copie manuscrisă din secolul al X-lea a unui text din secolul al VIII-lea. Nici pe departe atât de autentic pe cât ar vrea să creadă oamenii.

Am zâmbit.

— De două ori copiată?

— Exact. Acesta este un original. Poate singurul care a mai rămas în lume.

Am fost impresionată. Dar erau multe lucruri despre Muzeul Misterelor care se încadrau în această categorie.

— Gildas a fost cu siguranță părtinitor, dar a fost și un observator înfocat, un critic politic într-o vreme în care critica nu era tolerată. A deschis cartea. Este pe piele de vițel. Mult mai bună decât pergamentul sau papyrusul. Tocmai de aceea a rezistat.

Am studiat paginile.

Foile se odihneau una peste alta individual, fără legătură, pe piele se vedea trecerea timpului. Fiecare dintre ele poseda încă o patină alb-crem, un aspect aproape nefolosit, scrisul se decolorase până la un gri deschis, caligrafia era mică și strânsă, cuvintele curgeau pe toată lungimea, fără paragrafe sau semne de punctuație.

— Ei nu credeau în margini? am întrebat.

— Materialele de scris erau prea prețioase. Fiecare bucățică de suprafață era folosită.

— Poți să o citești?

El a aprobat din cap.

— Este latină veche. Vorbește despre un om pe nume Arturius.

Un fior mi-a șerpuit pe șira spinării.

— A fost un roman care a trăit în secolul al VI-lea. O persoană reală. Nu o operă de ficțiune. Din nefericire, este o înregistrare alterată.

L-am ascultat în timp ce îmi explica.

A ridicat mai multe foi.

— Ascultă acest pasaj. *Arturius a căzut în bătălia de la Camlan. A dat ordin să fie dus în Venodocia, pentru a putea sta pe Insula Avalon, de dragul păcii și pentru a-și vindeca rănile.* Venodocia s-a numit mai târziu Gwynedd, un regat real care s-a extins în nordul Țării Galilor. Acest manuscris confirmă că Avalon a fost un loc, în acea localitate, așa cum au scris în cele din urmă poeții.

El a explicat că, până în secolul al XII-lea, un personaj numit Arthur era cunoscut doar în povestirile bardice și în poemele galeze. Dar Geoffrey de Monmouth a schimbat totul în 1136, când a tradus *Istoria regilor britanici*, o relatare fantezistă, mai mult ficțiune decât realitate, care l-a ridicat pe Arthur la rangul de rege. Povestea a fost extrem de populară. Trei sute de ani mai târziu, când Sir Thomas Malory a scris în sfârșit faimoasa sa epopee, *Le Morte d'Arthur*, personajul a fost înrădăcinat pentru totdeauna în domeniul mitului.

— Dar acel Arthur s-a bazat pe un om real, a spus Nicodème. Nu personajul cavaleresc pe care și l-a imaginat Malory. Nu este deloc așa. În schimb, Gildas ne arată că a fost un om brutal, barbar, care a luptat cu saxonii, la fel ca o mie de alți lideri războinici care s-au ridicat în timpul Evului Mediu. Pe atunci nu exista conceptul de

regalitate în Britania. Doar căpetenii locale care conduceau oameni. Arturius a fost norocos că poezii de mai târziu au văzut ceva mai mult în viața sa. Așa că au fabricat o legendă.

Am continuat să mă uit la paginile de pergament.

Și ele ferestre către un alt timp.

— Și a funcționat, a spus Nicodème. Atât de mulți regi englezi au încercat să facă legătura cu Arthur. Edward I s-a numit pe sine *Arthurus Redivivus* – Arthur Revenit. În secolul al XIII-lea, regele Ioan și-a ucis nepotul, pe nume Arthur, care ar fi trebuit să îi succeadă la tron. Tatăl lui Ioan, Henric al II-lea, a vrut ca succesorul său să poarte acest nume. Mai recent, prințul William I-a numit pe cel de-al doilea fiu al său Louis Arthur Charles.

— Dar Morgan le Fay? am întrebat eu.

— Și ea a fost reală.

A mai întors câteva pagini.

— Gildas spune că i se spuneau multe nume. Morgen, Morgaine, Morgaine, Morganna, Morgne. O menționează ca fiind o mare vindecătoare, una care a devenit un dușman periculos al lui Arturius. El a numit-o Modron. Pentru poezii de mai târziu ea a devenit sora vitregă a lui Arthur. Dar cine poate spune că nu s-a bazat pe cineva real? În *Le Morte d'Arthur* a lui Malory, ea este o ucenică a lui Merlin și o adversară răzbunătoare a lui Arthur, cu o ură specială pentru soția sa, regina Guinevere.

Mi-am amintit din vis ce părere avea soția lui Arturius despre Morgan.

Nu prea bună.

— Pentru Malory, în povestea sa, ea era, de asemenea, desfrânată și agresivă din punct de vedere sexual, cu mulți amanți.

Un alt adevăr din viziuni.

— Visele mele erau mai degrabă conforme cu ce spune Gildas decât cu Arthur al poezilor, am subliniat. Nu l-am citit niciodată pe Malory.

— Dar știi suficient de multe despre poezii încât cu siguranță au influențat modul în care ai avut viziunile. Erai în capul lui Morgan. Cu gândurile ei. Dar și gândurile tale erau acolo. Viziunile din viațile trecute necesită răbdare și exercițiu pentru a le înțelege. Ele pot fi atât revelatoare, cât și înșelătoare.

Eram cu siguranță confuză.

— Trebuie să-ți mai arăt ceva, a spus el, conducându-mă la o altă masă unde o bucată mare de mătase roșie acoperea ceva. A îndepărtat pânza pentru a dezvălui un mic scut de bronz. Pe el era o imagine gravată.

— Și acesta este din secolul al VI-lea, a spus el. Verificat de experți. Este original. Îl am aici, în muzeu, de mult timp.

Era a unui bărbat. Cu trăsături grosolane, care arunca o privire saturnină, de o determinare inflexibilă. O cicatrice se întindea de la linia părului până la colțul gurii, iar ochii, surprinși atât de bine de artist, păreau amenințatori. Am observat ceva intransigent în expresia lui, un mesaj din buzele strânse și din maxilarul apăsător care părea să spună că era obișnuit să fie liber. Îmbrăcămintea era formată dintr-o tunică până la genunchi și pantaloni scurți, o jerbă de piele cu franjuri cu buline metalice pe abdomen, o mantie prinsă la umeri cu o broșă.

— Este destul de impunător, am spus. Arată ca un roman.

— Războinicii celți au imitat ținuta de paradă romană.

— Cine este acesta?

— Arturius însuși.

A întors scutul. Pe partea din spate erau cuvintele.

Artvrius. Superbus Tyrannus.

— Arthur. Conducător remarcabil, a tradus el.

Am trasat cicatricea de pe fața imaginii cu vârful degetului arătător.

— Nu este imaginea pe care a creat-o Hollywood-ul.

A chicotit.

— Cu greu. Dar, la urma urmei, a fost un războinic înainte de toate. Un conducător de oameni.

Ceva la el îmi amintea de Helians, al cărui chip era încă în capul meu. Întotdeauna îl considerasem pe Arthur ceva de ficțiune. Dar asta era cu totul altceva.

— Oare toate astea pot fi reale? am întrebat.

— Cassiopeia, Heinrich Schliemann a demonstrat că Homer nu a imaginat Troia. El a găsit locul real, împreună cu aurul său. Trebuie să-ți amintești că Arthur nu a fost menționat în scris până în secolul al VIII-lea. Nu există nimic despre el înainte de această dată. De aceea, cei mai mulți cercetători spun că a fost o invenție. Nimic din timpul său real nu face referire la el.

— Cu excepția manuscrisului tău Gildas și a lui Arturius.

— Exact. Iar asemănarea de nume nu este o coincidență. Gildas contrazice toate speculațiile. El ne spune că Arturius a fost un om care a luptat pentru o cauză, la fel ca un milion de alți revoluționari care au venit după el. El a luptat împotriva saxonilor, dar aceiași saxoni în 1066 s-au luptat cu normanzii invadatori. Împreună, saxonii și normanzii au devenit englezi. Apoi, în 1941, în timp ce îi respingeau pe germani, au reluat același sentiment de luptă. Arturius, omul, este chiar mai bun decât Arthur al poetului.

— Dar cum rămâne cu Morgan? am întrebat eu. Ea pare să fie legătura mea cu toate acestea.

A mai întors câteva pagini.

— Nu sunt prea multe aici despre ea. Dar Gildas citează un poem care o menționează. A găsit pasajul. Iată-l. *Dar când Morgan, cu mâna ridicată, se deplasa pe coridor, se lăsa liniștea.*

*Pentru că ea era regina Ținutului Umbrelor,
femeia aceea de zăpadă.*

Am fost șocată.

Și nimic din amintirile mele actuale nu ar fi
putut să distorsioneze această viziune, deoarece nu
mai auzisem niciodată aceste cuvinte.

Nu înainte de vise.

— Autorul versului este notat? am întrebat.

El a clătinat din cap.

— Nu este menționat nimic.

Dar eu știam.

Nota autorilor

Această poveste a fost o colaborare pe care amândoi am vrut să o realizăm de mult timp. A fost distractiv să o transformăm în sfârșit în realitate. Cassiopeia Vitt provine din seria Cotton Malone a lui Steve. Și, deși a avut propria ei povestire scurtă cu *Evadarea din Balcani*, aceasta este prima ei incursiune pe tărâmul unei nuvele. Cine știe? Poate că un roman, cu ea ca protagonistă, se profilează în viitor. Povestea a folosit și două personaje din lumea lui M.J., Jac L'Etoile și Pierre Marcher, și a făcut referire la un al treilea, doctorul Malachi Samuels. Restul distribuției este nouă pentru ambii scriitori.

Este timpul acum să separăm realul de imaginar.

Cutia de Sabat care apare pe parcursul poveștii este un artefact real. Preoții și preotesele antice își păstrau ingredientele de lucru în interiorul uneia. Oamenii care erau etichetați odinioară drept vrăjitori ar fi acum numiți chimiști sau farmaciști, deoarece ambele discipline își trag originile de la anticii care au început să observe și să aprecieze efectele pe care plantele le pot avea asupra corpului uman. Toate diferitele elemente conținute în sticlele cu care Cassiopeia intră în contact sunt substanțe reale.

Satul francez Eze este un loc mirific. Este așezat în vârful unui deal, ca și cum ar fi ceva din alte timpuri. Deși ar trebui să existe, acolo nu există un Muzeu al Misterelor. Dar toate obiectele detaliate în capitolul 1 care se presupune că se află în interiorul muzeului sunt din istorie. Poteca Filozofului (capitolul 1 și 5) se află tot acolo, urcușul fiind la fel de anevoios cum este descris.

Uneltele de parfumerie detaliate în capitolul 8 sunt exacte. Parfumul constituie o parte importantă din poveștile lui M.J..

Scandalul utilizat în capitolul 17, care îl implică pe președintele nostru fictiv Casimir și Libia, se bazează pe acuzațiile reale aduse fostului președinte francez Nicolas Sarkozy, care a fost acuzat că a acceptat cincizeci de milioane de euro de la Muammar Gaddafi. La momentul publicării primei ediții a acestei povești, aceste acuzații sunt încă în curs de soluționare.

Morgan le Fay este un personaj fictiv din legendele arturiene. Dacă a fost sau nu o persoană reală nu știe nimeni, dar există relatări despre femei asemănătoare cu ea care trăiau în toată Britania antică. A fost numită în multe feluri (capitolul 18) și se credea că era o vindecătoare, o vrăjitoare și o femeie misterioasă cu talente spirituale. În *Le Morte d'Arthur* a lui Thomas Malory, ea a devenit sora vitregă a regelui Arthur, căsătorită nefericit cu regele Urien. Este descrisă ca o femeie agresivă din punct de vedere sexual, cu mulți amanți, inclusiv vrăjitorul Merlin. Dar dragostea ei pentru Lancelot rămâne neîmpărtășită. Ea este, de asemenea, o cauză indirectă a morții lui Arthur. De multe ori este descrisă ca fiind o vrăjitoare. În relatările ulterioare ale legendei arthuriene (care s-au schimbat în timp), ea a devenit o antieroină, remarcată ca fiind răuvoitoare, crudă și o ambițioasă dușmană a lui Arthur. Evoluția ulterioară a personajului a transformat-o în iubita lui Merlin, care se presupune că o învață vrăjitoria. Poezia pe care Helians i-o recită lui Morgan și pe care Nicodème i-o citește Cassiopei (capitolele 16 și 18) nu este a noastră. Ea face parte dintr-un poem mai amplu, *Morgan le Fay*, de Madison Julius Cawein, care a trăit în a doua parte a secolului al XIX-lea.

Isprăvile lui Arthur descrise în capitolul 4 sunt, de asemenea, din legendă, dar informația conform căreia acesta s-ar baza pe un lider războinic saxon (capitolele 7 și 9) nu este în afara domeniului posibilităților. După cum se detaliază în capitolele

2, 9 și 11, diverși regi au vrut să-și numească potențialii moștenitori Arthur, dar moartea părea să intervină întotdeauna. În mod curios, a existat un singur rege Arthur în toată istoria Angliei.

Istoria regilor Britaniei de Geoffrey de Monmouth și *Despre ruina și cucerirea Britaniei*, de Gildas, (capitolul 18) sunt manuscrise reale. Adăugarea de referințe specifice la Arturius în lucrarea lui Gildas a fost invenția noastră. Dintre toți regii și reginele care au condus Anglia, doar Arthur a devenit o legendă. Dar, așa cum s-a remarcat în poveste, oricare ar fi fost omologul din viața reală care a stat la baza personajului fictiv, cel mai probabil nu a fost rege. Doar un lider celtic, care lupta pentru ceea ce credea.

În încheiere, îmi vin în minte câteva rânduri din Tennyson. Unul dintre acei poeți de mai târziu care au îmbunătățit legenda arthuriană. Este din *Idilele regelui*, într-un moment în care Arthur zace pe moarte din cauza rănilor, pe cale să se îmbarce în ultima sa călătorie spre insula Avalon.

Cuvintele sunt potrivite atunci și acum:

*Vechea ordine se schimbă, lăsând
locul celei noi,*

*Și Dumnezeu se împlinește în multe
feluri,*

*Ca nu cumva un obicei bun să corupă
lumea.*

*Mângâie-te pe tine însuși: ce
mângâiere este în mine?*

*Mi-am trăit viața, și ceea ce am făcut
Să-L facă în sine pururea!*

*Chiar dacă nu mi-ai mai vedea
niciodată fața,*

Roagă-te pentru sufletul meu.

Table of Contents

Despre autori	3
Capitolul 1	6
Capitolul 2	15
Capitolul 3	21
Capitolul 4	28
Capitolul 5	36
Capitolul 6	46
Capitolul 7	51
Capitolul 8	55
Capitolul 9	63
Capitolul 10	69
Capitolul 11	74
Capitolul 12	79
Capitolul 13	84
Capitolul 14	90
Capitolul 15	93
Capitolul 16	98
Capitolul 17	103
Capitolul 18	110
Nota autorilor	120